

GELİŞİM YAYINLARI
BEYAZ DİZİ
3

KARANLIĞA DOĞAN GÜNEŞ

Janet Dailey

GELİŞİM YAYINLARI
Beyaz Dizi 3

İngilizce adı : THE IVORY CANE

Şafak Sk. No: 2 Nişantaşı/İstanbul
Tel: 48 61 82 - 48 61 83

Dizgi: Ağaoğlu Tesisleri
Baskı: Orhan Ofset Basımevi
Kapak baskı: Seyyit Mısırlı Matbaası

KARANLIĞA DOĞAN GÜNEŞ

Janet Dailey

Sevgili okurlar,

«BEYAZ DİZİ» dünyasına hoş geldiniz.

«BEYAZ DİZİ» günlük uğraşlarınız arasında sizi dinlendirecek, çağdaş yaşamın yıkıcı ve bozucu yanlarına rağmen, gerçek sevgi ve mutluluk gibi duyguların el değmemişliğini koruyabileceğini gösterecektir. «BEYAZ DİZİ» nin 15 dilde yayınlandığı 90 ülkede satış rekorları kırmasının nedeni de, insanların bu en güzel özlemlerine seslenebilmesidir.
Bundan böyle siz de her iki haftada bir perşembe günleri «BEYAZ DİZİ»nin iki yeni kitabını gazetecinizde bulacaksınız.
«BEYAZ DİZİ»yi beğeneceğinize inanıyoruz.
Saygılar ve sevgilerle...

GELİŞİM YAYINLARI

BİRİNCİ BÖLÜM

Yukarılarda bir yerde bir martı acı acı bağırdı. Büyük Okyanustan esen sert rüzgâr, San Francisco Yat Limanına yanaşmış tekneleri bir o yana bir bu yana yatırıyordu. Uzaklardan, Hyde Sokağının dik yokuşunu tırmanan bir tramvayın madeni sesi duyuluyordu.

Üstü lacivert, açık mavi bir Continental araba limanın önündeki park yerine ustaca bir manevrayla sokuldu. Direksiyondaki otuz yaşlarında gösteren, çarpıcı güzellikte, kızıl saçlı kadın, arabayı beyaz park çizgilerinin tam ortasında durdurup kontağı kapattı. Kapıyı açmaya uzanırken, zümrüt yeşili gözlerini yanında oturan genç kıza çevirdi.

«Dışarsı hayli soğuk, Sabrina. Ben babanın dönüp dönmediğine bakarken, sen arabada kalsan iyi olur.»

Sabrina Lane, artık kendisine yatalak muamelesi yapılmasından bıkmış usanmıştı. Tam itiraz etmek için ağzını açıyordu ki, birden Deborah'ın onun sağlığı için endişeye kapılmaktan çok, babasıyla biraz yalnız kalmayı planladığını anladı.

Gönülsüz gönülsüz, «Nasıl istersen, Deborah,» dedi.

Deborah gidince yalnız kalan Sabrina'nın gergin sinirleri büsbütün gerildi. Hiçbir şeyi

kendi başına yapamamak zaten yeterince zordu. Niyeti ne kadar iyi olursa olsun, babasının hanım arkadaşının koyduğu kısıtlamalar da üstüne tüy dikiyordu.

Babasının hanım arkadaşı! Bu sözler, genç kızın geniş ağzının bir ucunun alayla yukarı kıvrılmasına yol açtı. Sabrina yedi yaşındayken annesi öldüğünden beri, babasının çok kız arkadaşı olmuştu. Ama Deborah Mosley herhangi bir kadın değildi. Sabrina sekiz ay önce kaza geçirmeseydi, Deborah çoktan üvey annesi olacaktı.

Kazadan önce Sabrina, babasının evlenmek istediği birini bulmaşının harika bir şey olduğunu düşünüyordu. Kendisine kalsa, sevdiği halde, Deborah'ı seçmezdi ama, babası mutlu olduktan sonra ne önemi vardı?

Evet, bütün bunlar kazadan önceydi. Yani Sabrina tam anlamıyla bağımsızken. O zamanlar kendi evi vardı. Gerçi çok küçük bir daireydi ama, hiç değilse kendisine aitti! Bir mesleği de vardı. Pek kârlı bir meslek sayılmasa da, kimseye muhtaç olmadan geçinebiliyordu.

Şimdi ise... Umutsuzluk sanki bu kelimelerin de içine işlemişti. Bir daha kimseye muhtaç olmadığını söyleyebilmesi için, aradan çok zaman geçmesi gerekecekti. Eğer bir daha böyle bir şey söylemek fırsatını elde edebilirse tabii...

Hıçkıran, kendi kendine acıyan bir ses usul usul soruyordu içinde: «Neden ben? Bunu hak etmek için ne yaptım? Neden ben?»

Acıyla yutkundu. Bu soruların cevabı yoktu ki. Üstelik, bunları düşünmek için dünya kadar zamanı vardı. 'Ne iyi olurdu'ları, 'ah keşke'leri

düşünmek için vakti boldu. Olan olmuştu artık. Hem de geriye dönmemecesine. Gittikleri her doktor, Sabrina'yla babasına aynen böyle demişti. Artık hayatı boyunca böyle sakat, eksik kalacaktı. Bu durumu ancak bir mucize değiştirebilirdi.

Derken korkunç bir kuşkuya kapıldı. Ya Deborah babasıyla birkaç romantik dakika geçirmek için değil de, okul konusunda konuşmak için yalnız kalmak istemişse? Ya babasını, onu o rehabilitasyon merkezine göndermek için ikna etmeyi düşünüyorsa... Rehabilitasyon. Bu sözcük nedense kendini, ıslah olması beklenen bir suçlu gibi hissetmesine neden oluyordu.

Sabrina, 'N'olur, Tanrım' diye dua etti. 'Babam onu dinlemesin. Oraya gitmek istemiyorum. Herhalde başka çözümler de vardır.'

Sabrina bu park yerinden babasının teknesini bağladığı iskeleye kadar binlerce kez yürümüştü. O kadar da uzak bir mesafe değildi. Eğer sakin davranır ve acele etmezse, şimdi de tek başına iskeleye kadar pekâlâ gidebilirdi.

İnce uzun parmaklarıyla çizgili tüniğin kuşağını sıkıştırdı, tüniğin altındaki balıkçı kazağın yakasını düzeltti. Dışarıda rüzgâr uğuldayarak esiyordu. Örüp tepesine topladığı açık kumral saçlarının düzgün olup olmadığını anlamak için eliyle şöyle bir yokladı.

İçindeki heyecanı yatıştırmak için derin bir nefes aldıktan sonra, kapıyı açarak uzun bacaklarını kaldırıma sarkıttı. Kapıyı arkasından kapatıp bastonunu sımsıkı tutarak, iskele yönünde ağır ağır yürümeye koyuldu. Bu kısacık serüvenin heyecanıyla tepeden tırnağa ürperdi

İlk adımlardaki başarısından yüreklenerek elinde olmadan hızlandı. Birden ayağı park alanındaki alçak beton yükseltilerden birine takıldı ve dengesini kaybetti. Baston elinden fırlarken, kendisi de boylu boyunca kaldırıma uzandı.

O tatlı heyecan, yerini birden karanlık bir korkuya bıraktı. Titreyen parmaklarla bastona doğru uzandı. Ama baston ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Aslında hiçbir yerini incitmemiş, yalnızca korkmuştu. İyi ama, baston olmadan iskeleye nasıl gidecekti?

«Hay Allah kahretsin! Kahretsin!» Sabrina, her şeyden önce, böyle bir işe kalkıştığı için kendi aptallığına lanet ediyordu.

Babası onu böyle bulacak olursa, Deborah'ın dediklerini daha kolay kabul edebilir, Sabrina'nın gerçekten bir rehabilitasyon merkezine gitmesini uygun görebilirdi. Dirseğinin üzerinde doğrularak, gittikçe panik halini alan korkusundan kurtulmaya, bu zor duruma akıllıca bir çıkış yolu bulmaya çalıştı.

«Bir şeyiniz yok ya?» Kalın bir erkek sesi, biraz da alaylı bir ifadeyle soruyordu.

Sabrina başını hızla sesin geldiği yöne çevirdi. Bir yabancı onu bu halde gördüğü ve ondan yardım istemek zorunda kaldığı için, yanakları birden kızarıvermişti.

Çıkık elmacık kemiklerinden aşağı doğru köşeli bir biçimde inen, sonra zarif bir üçgenle noktalanan çenesini gururla havaya kaldırdı. Çabuk çabuk, «Bir yerime bir şey olmadı,» dedi. Sonra gönülsüzce ekledi: «Bastonumu verebilir misiniz?»

«Elbette.» Sesteki alay ifadesi birden yok olmuştu.

Adam bastonu alır almaz, Sabrina elini ona doğru uzattı. Adamın ona acıdığını görerek küçük düşmek niyetinde değildi. Hemen 'Güle güle' deyip yabancıyı yanından uzaklaştırmayı düşünüyordu. İleri uzanan eli boş kalınca, yanaklarındaki kırmızılık daha da arttı.

İki güçlü el onu kollarının altından sıkıca tutup daha ağzını açmasına fırsat vermeden ayağa kaldırdı. Parmakları, adamın rüzgârlığı altındaki adaleli kollarını hissetti. Rüzgârın taşıdığı tuzlu deniz kokusu, adamın tıraş losyonuyla teninin erkeksi kokusuna karışıyordu. Sabrina hiç de kısa sayılmazdı, boyu bir yetmişe yakındı. Ama, sıcak nefesi genç kızın kâkküllerine değdiğine göre, adam ondan en az onbeş santim uzun olsa gerekti.

Yabancının koluna taktığı baston, Sabrina'ın bacaklarına değiyordu. Sabrina bastonu ondan alarak kesin bir ifadeyle, «Lütfen beni bırakın,» dedi.

Adam, ellerini kızın ince belinden çekti ve «Desene, gururundan başka incinen bir şey yok,» diye güldü.

Sabrina da zorla gülümsedi. Bazen yüzüne göre çok büyükmüş gibi duran pırıl pırıl kahverengi gözlerini onun yüzünden kaçırmaya çalışıyordu. Adamın merhametine ihtiyacı yoktu.

Geriye doğru temkinli bir adım atarken, «Yardımınız için çok teşekkür ederim,» dedi gönülsüzce.

Arkasını dönerek, geçmek bilmez saniyeler

boyu, adamın yoluna gitmesini bekledi. Bakışlarının sırtına dikilmiş olduğunu hissediyordu. Adam, gerçekten bir yerinin incinip incinmediğini anlamak için bekliyordu herhalde.

Onun bastonu bahane ederek yine kendisine yardım teklif etmesinden korkan Sabrina, cesaretle birkaç adım ilerledi. Birden kulakları sağır eden bir klakson sesine karışan fren gıcırtıları duydu. Olduğu yerde mıhlanıp kaldı sanki. Sonra çelikten bir kol beline dolandı ve onu kabaca geriye çekti.

O kısık erkek sesini gene kulağının dibinde duydu. Ancak bu kez, adam hâlâ yavaş sesle konuştuğu halde, sesinde ne ilgi, ne kaygı kalmıştı. «Sen canından bezdin galiba. O arabanın geldiğini görmedin mi?»

Demir gibi kolları belinden çözemeyen Sabrina acıyla, «Nasıl görebilirdim ki!» diye mırıldandı. «Körüm ben!»

Bir an için, adamın soluğunu hızla içine çektiğini duydu. Sonra yabancı onu kollarının üst tarafından tutarak hızla kendine çevirdi. Kız onun bakışlarının yakıcı sıcaklığını hissetti. Adam, çenesinden tutup başını yukarı kaldırdı. Sabrina görmeyen gözleriyle ona baktı. İlk kez, kör olduğuna şükretti. Yüzündeki merhamet ifadesini görmek istemiyordu.

«Ne demeye söylemedin, peki?» Adamın sesindeki vahşice öfke, Sabrina'nın bir an şaşalamasına yol açtı. Böyle bir öfkeyi beklemiyordu. «Hem, söylesene bana, senin bastonun niye beyaz değil?»

Gururu kırılan Sabrina da aynı sertlikle cevap verdi: «Neden beyaz baston kullanacakmışım? Ne diye siyah gözlük takayım? İsterseniz, elime de küçük bir teneke kap alıp, 'âmâya bir sadaka' diye dolaşayım, ha! Körüm diye herkesten farklı olmam mı gerekiyor? Herkes parmağıyla beni mi göstersin? Ana babalar çocuklarına, 'kör kız, yol verin' dedikleri zaman kahroluyorum. Evet, bastonum beyaz değil, çünkü özel ihtimam istemiyorum ben. Merhamet de istemiyorum!»

Yabancı aksi aksi, «Beyaz bastondan nefret ettiğin için az daha canından oluyordun,» dedi. «Az kalsın eziliyordun. Şoför, elinde beyaz bir baston görseydi, biraz daha dikkat ederdi. Yavaşlayıp sana yol verir, ya da yaklaştığını anlaman için klakson çalardı. Sen yine mağrur bir budala olmaya devam et. Ne yazık ki, bu gidişle pek fazla yaşayacağa benzemezsin. Böyle ikide bir arabaların önüne fırlarsan, er geç birinin altında kalırsın. Herhalde bu senin vicdanını rahatsız etmez, ama eminim seni ezen şoför niçin beyaz baston taşımadığını hiçbir zaman anlayamayacaktır.»

Sabrina boğuluyormuşçasına, «Anlamak hiç de güç değil,» dedi. «Görme duyusunu yitiren biri, körlüğünü ilan etmenin ne kadar onur kırıcı olduğunu bilir.»

Adam acımasızca üsteledi: «Başkalarının merhametini neden kabul etmek istemediğin açık. Kendine öylesine acıyorsun ki, başkalarının acımasına ihtiyacın kalmıyor.»

«Seni küstah...» Sabrina sözlerini bitirmeyi beklemedi. Eliyle mesafeyi ve yüksekliği ustaca ölçerek, adamın çenesi ile yanağının birleştiği noktaya bir tokat attı.

Daha eli çizdiği eğriyi tamamlamamıştı ki, yüzünde hafif bir acı hissetti. Gerçi bu pek hafif bir tokattı. Şımarık bir çocuğu uyaran bir şaplak gibi bir şey. Ama kız o kadar şaşırdı ki, tokat ona on katı şiddetliymiş gibi geldi.

Hiddetten sesi kısılarak, «Bir köre nasıl vurursun?» dedi.

«Sana herkesten farklı davranılmasını istemiyorsun sanmıştım,» dedi adam alayla. «Yoksa, nasıl olsa kör bir kıza vurmaz diye düşünüp birine tokat attığın zaman, bu kural geçerli olmuyor mu? Bir karar versen iyi olur. Farklı muamele istiyor musun, istemiyor musun?»

Kendi kazdığı kuyuya düşen Sabrina hızla soludu. «Çekilmez bir adamsın.» Sonra sırtını ona dönüp bir iki adım attı.

«Dur bakalım. O kadar acele etme.» Adamın eli, omuzuyla ensesine gömülmüştü sanki. Sabırsızlıkla, «Bebekten farkın yok,» diye homurdandı. «Araba sesi duyuyor musun? Ne yana gittiğini biliyor musun? Ya da şu anda nerede olduğun hakkında bir fikrin var mı?»

«Beni rahat bırak, yeter» diye emretti Sabrina. «Başıma gelecekler kimseyi ilgilendirmez!»

«Özür dilerim.» Oysa sesinin sertliğine bakılırsa, hiç de özür diler gibi bir hali yoktu. «Küçükken bana ihtiyacı olan herkese yardım etmemi öğrettiler. Onun için, hoşuna gitse de, gitmese de, gideceğin yere sağ salim varana kadar sana göz kulak olmak zorundayım. Hadi, şimdi yürü bakalım!» Sabrina onun aldırmazcasına omuz silktiğini hisseder gibi oldu. «Tam arkandayım.»

İstemeye istemeye, geldiği yöne döndü. Cesaret kırıcı bir sesle, «Zahmet etmenize gerek yok,» dedi. «Arabaya kadar gidiyordum.»

«Herhalde araba da kullanacaksın.» Adamın kalın sesinde yine acı bir alay vardı.

Sabrina bu alayı duymazlıktan gelmeyi tercih etti. Öfke ile utanç, genç kızın şaka kaldırmasını engelliyordu. Uzun boylu yabancının yanından geçmeye çalıştı. Ama o Sabrina'nın yolunu kesti.

Yavaşça, «Hangi araba?» diye sordu.

«Arkada, ikinci sıradaki mavi Continental.»

Kız dişlerini sıktı. «Limana çıkıp babamla Deborah'ı karşılamaya karar vermiştim. Bana eşlik etmekte ısrar ettiğinize göre, onları arabada beklemeyi tercih ediyorum.» Kız, sözcükleri aşırı tatlı bir sesle, tane tane söylüyordu.

«Tekneyle çıkıp seni arabada mı bıraktılar?» Adamın ses tonundan Sabrina'nın babasıyla Deborah'ın da pek akıllı olmadıklarını düşündüğü belli oluyordu.

«Hayır, babam denize çıktı. Deborah'la ben onu karşılamaya geldik. Şimdi oralarda bir yerde olacaklar. Ben de niye geciktiklerini merak etmiştim.»

«Deborah kız kardeşin mi?»

Sabrina sabırsızlıkla içini çekti. «Özel hayatıma burnunuzu sokmaya kararlı olduğunuz anlaşılıyor. Deborah herhalde kısa süre sonra üvey annem olacak. Çok merak ediyorsanız tabii!»

Adam dirseğini sıkıca tuttu. Arabaya doğru gidiyorlardı. Birkaç adım sonra, bastonun ucu arabanın çamurluğuna çarptı.

«Baban teknesini hangi iskeleye çekiyor? Gidip bakayım, neden gecikmiş.»

Kız hemen atıldı. «Hayır, teşekkür ederim. Benim sürekli bir bakıcıya ihtiyacım olduğunu düşünüyor zaten. Eğer siz de gidip ona böyle hikâyeler anlatırsanız, burnumu silecek birinin gerekli olmadığına onu dünyada inandıramam.» Sesi öfkeyle çınlıyordu. «Size arabadan ayrılmayacağım konusunda söz verirsem, beni kendi halime bırakır mısınız?»

Adam, «Korkarım, karşılaştığımızı babandan saklaman için artık çok geç,» dedi.

Sabrina kaşlarını çattı. «Ne demek istiyorsunuz?»

«Deborah kızıl saçlı mı?»

«Evet.»

«Yanında kızıl saçlı bir kadın olan bir adam iskele kapısına doğru yürüyor da, ondan sordum. Üstelik de endişeli bir ifadeyle bu yana bakıyor.»

Kız, «N'olur onlar gelmeden hemen gidin,» diye yalvardı.

«İyi ama, beni gördü bile. Ben baban olsam da, kızımla konuşan yabancı bir adam beni görür görmez yanından uzaklaşsa, adamakıllı şüphelenirdim doğrusu. Kalsam daha iyi olur.»

«Hayır,» diye umutsuzca fısıldadı Sabrina. Ama nedense bu adama sözler pek tesir etmiyordu.

İskele kapısının açılıp kapandığını duydu. Artık sahiden de çok geçti.

«Sana ahlak dışı bir teklifte bulunmuşum gibi durma, gülümse.» Adamın kalın sesinden, çoktan gülmeye başladığı belli oluyordu. Kızın rahatsız hali hoşuna gitmişti anlaşılan. Sabrina, gönülsüz gönülsüz gülümsedi.

«Sabrina.» İşte babası ona sesleniyordu. Onu hep sevgiyle çağıran babasının sesinde, bu kez belli belirsiz bir endişe gizliydi. «Beklemekten sıkıldın mı?»

Kız huzursuzca ona dönerken, içtenlikle gülümsemeye çalıştı. Babasının ela gözlerinin nasıl en ufak bir ayrıntıyı bile kaçırmadığını bilirdi.

«Merhaba, baba.» Sesine kayıtsız bir eda vermeye çalıştı. «Gezintin nasıl geçti?»

«İyi geçti tabii. Ne sandın?»

Sabrina, onun soran bakışının yanındaki adama dikildiği anı sanki içgüdüsüyle sezdi. Yabancıyı başından atmak için o kadar çaba harcamıştı ki, yanında bulunuşuna bir mazeret uydurmak aklına bile gelmemişti.

Neyse ki, yabancı yönetimi ele almıştı. «Siz Sabrina'nın babası olmalısınız. O da tam bana, limanda 'Leydi Sabrina'yı görüp görmediğimi soruyordu. Ben, sizin karşı tarafınızdaki yatın, 'Kısmet'in sahibiyim. Adım Ray Cameron.»

Babası neşeyle, «Grant Lane,» diye kendini tanıttı. Anlaşılan, yabancının adını söylemiş olması, en küçük bir kuşkuya yer bırakmamıştı.

Sabrina birden, o ana kadar nefesini tuttuğunu fark etti. Adının Ray Cameron olduğunu söyleyen yabancı, zor durumlardan kurtulmakta ustaydı doğrusu. Limanda adı 'Leydi Sabrina' olan başka bir tekne yoktu ama, bu Cameron, babası Sabrina'nın adını söyler söylemez yerinde bir tahminde bulunmuştu. Üstelik, kızın onunla neden konuştuğunu da çok inanılır bir şekilde açıklamıştı.

Babasının eli omuzuna değince, Sabrina bu

kez doğal bir gülüşle ona döndü. Babası, «Beni merak etmedin, değil mi, Sabrina?» diye takıldı ona.

«Hiç etmedim. Senin gibi bir deniz kurdu merak edilir mi? Gerçi en iyi tayfan yanında değildi, ama, olsun.»

«Evet, öyle...» Babasının sesindeki neşenin söndüğünü hisseden genç kız, 'Hay dilim kopaydı da, bunu söylemeseydim' diye düşündü. Kör olmasına yol açan kazadan önce, bu sularda onunla birlikte geçirdikleri zevkli saatleri hatırlatmak istememişti aslında.

Rahatsız edici sessizliği, yine Ray Cameron adlı yabancı bozdu: «Erkekler denize çıkınca kadınların merak etmesi usuldendir.»

Deborah, mırıl mırıl, «Yapımız böyle,» dedi. «Zaten sizin hoşunuza da böylesi gidiyor.»

«Haklısın, Deborah,» dedi babası. «Bay Cameron, sizi nişanlım Deborah Mosley ile tanıştırayım.»

«Memnun oldum, Bayan Mosley, ama sizi daha fazla tutmayayım. Herhalde hepinizin yapacak işleri vardır.»

Grant Lane büyük bir içtenlikle, «Sabrina'ya arkadaşlık ettiğiniz için çok teşekkür ederim,» dedi.

Adamın onu ele vermediğini içinden isteme-ye istemeye kabul eden Sabrina da «Evet, Bay Cameron,» diye ekledi. «Çok düşüncelisiniz.»

«Rica ederim.» Görme duyusunu kaybettiğinden beri Sabrina'nın kulakları çok hassaslaşmıştı. Adamın sesindeki alaylı ifadeyi hemen fark etti. Ray Cameron kızın neden teşekkür ettiğini anlamıştı. «Belki yine görüşürüz, iyi

günler.»

Hep birlikte adama veda ettikten sonra Sabrina onun ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledi. Böylesine kibirli olduğu halde, onun babasına aslında nasıl karşılaştıklarını niçin anlatmadığını merak ediyordu.

Birden arkasında arabanın kapısının açıldığını duydu, hayalleri sona erdi. Babası şefkatle arka koltuğa oturmasına yardım etti.

Hepsi yerlerine oturduktan sonra Deborah, «Arabada bekleyeceğini sanıyordum,» diye sitem etti.

«İçersi o kadar havasızdı ki, biraz dışarı çıkayım dedim,» diye yalan söyledi Sabrina.

Babası, «Yanakların renklenmiş,» dedi. «Daha sık dolaşmaya çıksan iyi olur.»

Acaba babası bunu iyi niyetle mi söylemişti? Yoksa Deborah o körler okulunun sözünü mü etmişti?

Deborah, «Bu Ray Cameron,» dedi. «Onunla daha önce tanışmış mıydın?»

Sabrina hemen savunmaya geçti. «Hayır, neden sordun?»

Babasının nişanlısı, «Sen tanımadığın kimselerle konuşmazsın da ondan,» diye cevap verdi.

Sabrina hemen, «Yani kör olmadan önce demek istiyorsun,» diye atıldı. «Hem ben hiçbir zaman utangaç bir insan olmadım ki. Üstelik de ona yalnızca, babamın gelip gelmediğini sordum.»

Bir an arabaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

Deborah sessizliği bozmak için, «Ne dersiniz? Yoksa şu meşhur Cameron ailesinden mi?»

diye sordu.

Grant Lane, «Limanda özel bir yatı olan bir Cameron'un başka bir aileden olacağını sanmıyorum,» dedi. «Cameron'lar San Francisco'yu kuran ailelerden.»

Cameron ailesi kentin ilk kurucuları arasındaydı. Ne var ki, kendilerinden söz edilmesinden pek hoşlanmazlardı. Kentin yerlileri, 'Cameron'lar bir zamanlar San Francisco'nun tümüne sahipti. Şimdi ellerinde kala kala kentin dörtte biri kaldı,' diye şakalaşırlardı. Sabrina acı acı 'Bugün de durumda bir değişiklik yok,' diye düşündü. 'Adamın kendini bu kadar beğenmesine şaşmamak gerekir.'

Sonra da boşver diye içini çekti. Ray Cameron'u düşünse ne olacaktı sanki.

Ama adamın sesi hoşuna gitmişti doğrusu. 'Yo, hayır,' diye düşündü. Ona zorbaca emir vermediği zaman hoşuna gitmişti sadece. Adamın bariton sesi sıcak, olgun ve adeta okşayıcıydı. Birden onun kaç yaşında olduğunu merak etti.

Boyu en azından bir seksen olmalıydı. Arabanın önünden çekmek için belinden tuttuğu zaman, adamın geniş omuzları, düz bir karnı ve dar kalçaları olduğunu fark etmişti. Adalelerinin gücüne bakılırsa, fizik yapısı da kusursuzdu. Üstüne sinmiş olan tuzlu deniz kokusu, limandaki yatla sık sık denize açıldığını gösteriyordu.

Sabrina o sırada çok kızgın olduğu için, adamın ince espri anlayışının farkına varamamıştı. Ama o neşeli alaylarının altında ince bir espri anlayışının yattığı belliydi. O ince alayları bunu gösteriyordu. Zekâsına gelince, Sabrina'

nın yanında oluşunun nedenini babasına açıklarken, ipuçlarını hemen bir araya toplamış ve inanılır bir mazeret bulmuştu. İyi bir eğitim gördüğü, konuşmasından belliydi. Sabrina, [illegible] adamı olarak da başarılıdır herhalde' diye düşündü.

Kendinden memnun bir şekilde arkasına yaslandı. Bir tek karşılaşmada bu kadar çok şey anlamak, gerçekten büyük başarıydı. Şu anda onun hakkında iki şey bilmiyordu. Bunların biri yaşıydı. Ama sesinin olgunluğuna bakılırsa, 30-50 yaşları arasında olsa gerekti. İkincisi de, adamın dış görünüşüydü.

Bir an hareketsiz kaldı. Bilmediği bir şey daha vardı: Evli olup olmadığı. Zaten bunu gözleri görse de anlayamazdı. Yok, büyük bir sadakatle alyansını parmağından çıkartmayan adamlardansa, o başka. 'Ama parmaklarında madeni bir şey hissetmedim' diye düşündü.

Neyce canım, onu ilgilendirmezdi. İster evli olsun, ister olmasın.

İKİNCİ BÖLÜM

Sabrina parmaklarındaki vanilyalı kremayı yaladı. Sonra bıçağın tersini büyük bir dikkatle pastanın her yanından geçirdi. Ne tür pasta yaparsa yapsın, babası buna hep 'parmak izi pastası' derdi. Kremanın pastanın tümünü kapladığından hiçbir zaman emin olamayan Sab-

rina ancak pastanın her yanına dokununca rahat ediyordu. Sonuçta da, kremanın üstünde parmak izleri kalıyordu tabii.

Bıçağı formika tezgâha koyarak, pasta tabağını arkaya doğru itti. İçindeki rahatsız edici duyguyu bastırmaya çalışıyordu. Ona sanki, krema bir yerde açılmış da içindeki çikolatalı pasta görünüyormuş gibi geliyordu. Oysa kazadan önce mutfak işlerini pek de üstünde durmadan yapardı.

Haftada bir temizliğe gelen kadın dışında, Sabrina'nın yardımcısı yoktu. Ev işlerini kendi yapıyor, günlük temizlikle de ilgileniyordu. Gözleri gören bir insandan daha çok vakit ayırıyordu bu işlere. Ama zamanla yapamayacağı pek az şey olduğunu keşfetmişti. İşin sırrı, sabırlı olmaktaydı.

Sabrina, gözlerinin görmemesinden doğan sayısız zorluğa göğüs germeye alışmıştı. Hattâ içindeki o isyan duygusunu bile bastırabiliyordu. Ama, kazadan hemen sonra bırakmak zorunda kaldığı mesleğini düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu.

Daha eline ilk suluboya fırçasını aldığı günden beri sanat, özellikle de resim, onda bir tutkuya dönüşmüştü. Çevredeki en iyi öğretmenlerden bazılarının on beş yıla yakın bir süredir verdikleri derslerle güçlenen becerisi ile doğal yeteneği birleşince, henüz yirmi iki yaşında oldukça başarılı bir ressam olmuştu. Özellikle bir portre sanatçısı olarak tanınıyordu.

İşte görme duyusunu elinden alan kazanın en yıkıcı sonucu bu olmuştu. Bir araba kazasıydı. Sabrina bugün bile, kesinlikle ne olup bittiğini bilmiyordu. Sacramento'daki bir kız arkadaşıyla geçirdiği bir hafta sonundan sonra, gece geç vakit eve dönerken, direksiyonda içi geçer gibi olmuştu.

Şimdi düşünüyordu da, eve dönmek için acele etmesi ne kadar saçmaydı. Hele, kazada kırılan kaburgaları ve şiddetli çarpma yüzünden hastanede geçirdiği bir ayı düşündükçe... Başına yediği darbeyse, göz sinirlerini bir daha düzelmemecesine hasara uğratmıştı.

Sabrina başını hızla sallayarak, bu anıları belleğinin gerilerine itmeye çalıştı. Gelecekte varlığını sürdürmesi, omuzunun üstünden geriye bakmamasına bağlıydı.

Şimdi önünde güç bir iş daha vardı. Kendine şampuan alması gerekiyordu. Gerçi gideceği dükkân beş blok ötedeydi, ama San Francisco trafiği içindeydi bu beş blok. Üstelik tam dört kavşak geçecekti. Oraya yanında kimse olmaksızın gitme cesaretini ancak son iki ayda kazanmıştı.

Sabrina'nın dolaptan çıkardığı açık yeşil kazak koyu yeşil pantolonuna uyuyordu. Şemsiyelikte duran meşe bastonun sapına dokundu. Cilalı tahta ona birden, geçen pazar Yat Limanında tanıştığı Ray Cameron adlı yabancıyı hatırlattı. O adam ne düşünürse düşünsün, Sabrina böyle bir bastonla dolaşmayı tercih ediyordu. Körlüğünü herkese ilân etmeye niyeti yoktu.

Sabrina merdivenin sahanlığına çıkarak alt kata indi. Ön kapıdan çıkıp dikkatle arkasından kilitledi. İlerideki parmaklıklı kapı, kız açıp kapatırken gürültüyle gıcırdadı. Kaldırım dik

bir eğimle aşağı iniyordu. Sabrina adımlarını dikkatle sayarak, komşusunun Victoria stili evinin tam kapısının önünde durdu.

Sonra dahili telefonun düğmesine basarak, komşusunun cevap vermesini bekledi. Babası, bir yere gittiği zaman, nereye gittiğini bildirmesini ve dönünce haber vermesini istiyordu. Ya kendisine ya da on beş yıllık komşuları Peggy Collins'e.

Canlı ve tiz bir kadın sesi telefona cevap verdi. «Evet kimsiniz?»

«Benim, Sabrina. Şampuan almaya gidiyorum. İstediğin bir şey var mı?»

«Üç tane el daha istesem ne dersin? Yoksa, daha da iyisi, Güney Amerika'ya bir uçak bileti mi istesem acaba,» diye cevap verdi kadın alaylı bir öfkeyle.

Sabrina, «Durum o kadar umutsuz mu?» diye güldü.

«Ken bir saat önce telefon edip akşam yemeğine çok önemli birkaç müşteri getireceğini haber verdi. Tabii evde yiyecek bir şey yok.»

Sabrina dahili telefonda gülümsedi. «Bir saate kadar dönerim. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa... Ne bileyim buz, içki, yemek gibi. Bana bir haber ver, yeter.»

Peggy, «Herhalde benim için en iyisi zamanlama duygusu daha kuvvetli bir koca bulmak olacak,» diye içini çekti. «Kendine dikkat et, Sabrina. Bir şeye ihtiyacım olursa eve döndüğün zaman sana haber veririm.»

Sabrina kendi kendine bir şarkı mırıldanarak yürümeye koyuldu. Komşusunun şakaları, bozulan moralini biraz olsun düzeltmişti. Dükkâna kadar yapacağı ufak yürüyüş birden bir engelli koşu olmaktan çıkıp, bir serüven halini almıştı sanki.

Sokağın her zaman güneş alan yanına geçtiği halde, yanaklarına sıcaklık vurmamıştı. Anlaşılan güneş daha sisi aşıp geçememişti.

Sokağı geçerek adımlarını saymaya başladı. Geçen sefer olduğu gibi, yanlışlıkla berbere girmek istemiyordu. Sonra, ensesinde garip, gıdıklanır gibi bir duyguya kapıldı. Elini ensesine götürerek kazağının yakasını kontrol etti. 'N'oluyor bana?' diye düşündü kaşlarını çatarak.

Aşina, kısık bir ses, hemen omuzunun dibinde, «Bakıyorum, yine beyaz baston kullanmıyorsunuz,» dedi. «Siz inatçı bir kızsınız, Bayan Lane.»

Kız sakin bir tavırla, «Bay Cameron,» dedi. «Sizinle tekrar karşılaşacağımı sanmıyordum.»

«Kent sanıldığı kadar büyük değil. Arabamla tam buradan geçiyordum ki, bastonlu bir kız gördüm. Derken aklıma sen geldin. Daha ezilip ezilmediğini düşünürken, bir de baktım bastonlu genç kız senmişsin. Yine babanı mı arıyorsun?» Ray Cameron kızın çok iyi hatırladığı o hafif alaylı tonla konuşuyordu.

«Şuradaki dükkâna gidiyordum.» Sabrina dalgın dalgın omuzunun üstünden gittiği yönü gösterdi. «Arabayla mı geziyordunuz?»

«Evet, arabamı sokağın yukarısında park ettim. Buralarda mı oturuyorsun?»

Sabrina, «Birkaç blok ötede,» diye cevap verdi. Sonra da başını merakla yana eğdi. Ah, şu anda onun yüzündeki ifadeyi görmek için neler vermezdi. «Niçin durdunuz?»

Adam istifini bozmadan, «Belki benimle bir fincan kahve içmek istersin diye düşündüm,» dedi.

«Neden?» Kızın sesi kuşkuluydu.

Ray Cameron yavaşça güldü. «Bir art niyetim mi olması gerekiyor? Dostça bir teklifte bulunamaz mıyım?»

«Anlamıyorum ki! Neden kahve içmek isteyeseniz şimdi. Hem de...» Sabrina az daha, «Bir körle,» diyecekti. Son anda kendini toparlayarak, «Benimle!» diyebildi. Sesindeki gururlu ifade kaybolmuştu.

«Bana kalırsa Sabrina, senin tek sorunun kendini bir kurban gibi görmen değil. Sende aşağılık kompleksi de var.»

«Ne saçma!» Ray Cameron'a çevrilmiş görmeyen gözler, birden sokaktaki trafiğe döndü.

«İyi.» Güçlü parmaklar dirseğinden tutarak onu gideceği dükkâna döndürdü. «Kahveyi nerede içmek istersin? Bir sonraki blokta küçük bir pastane biliyorum.»

Kız, «Eminim, karınız zamanınızı onunla geçirmenizi tercih ederdi,» diye yarım ağızla karşı koydu.

«Ederdi ya. Eğer bir karım olsaydı tabii.»

«Benim... Benim şu karşıki dükkâna gitmem gerek,» diye yine üsteledi Sabrina.

«Çok vakit alır mı?»

Sabrina umutsuzca, 'Keşke bir saat sürseydi,' diye düşündü. Onunla birlikte olmak istemiyordu işte. Adamın kendine güven duyan havası, gerçekten de aşağılık kompleksine kapılmasına yol açıyordu.

Başını eğerek, «Hayır,» diye cevap verdi çaresizlik içinde. «Pek vakit almaz.»

Ray Cameron, «İsteksizliğini iltifat olarak kabul edemeyeceğim,» diye takıldı. «Dışarda beklemem seni daha mı fazla memnun edecek yoksa?»

Hiçbir yararı olmazdı ki! Onun çevrede bulunduğunu bilmek rahatsız olmasına yetiyordu. Sabrina omuzlarını silkti. «Hiç fark etmez.»

«Öyleyse ben de seninle geleyim. Sigara almam gerek.»

Sabrina kapıyı açmak için omuzunun üzerinden uzanan adamın kolunun okşayışını hissetti. Sonra adam dirseğini bıraktı ve kız dükkâna kendi kendine girdi. Bastonuyla yoklayarak, arka taraftaki tezgâha yaklaştı. Ray Cameron'un tütün tezgâhına doğru uzaklaşan ayak seslerini duyunca rahat bir soluk aldı.

Bir kadın sesi, «Size yardımcı olabilir miyim?» diye sordu.

Daha Sabrina'nın cevap vermesine fırsat kalmadan bu kez boğuk, ama neşeli bir erkek sesi araya girdi. «Sabrina, dükkânımın yolunu unuttun sanıyordum. Seni nerdeyse iki haftadır görmedim.»

«Merhaba, Gino.» Genç kız, bu sitemin geldiği yöne dönüp gülümsedi.

«Tamam, Maria. Sabrina'ya ben yardımcı oluram. Sen git de bak, şu ilaç tezgâhında dikilen adam ne istiyor.» Sabrina'ya ilk hitap eden sesin sahibinin ayak sesleri uzaklaşırken, Gino kızın kulağına eğildi: «Maria burada yeni. Bacanağımın kardeş çocuğu oluyor. Daha ilk haftası. Devamlı müşterilerimi henüz tanımıyor tabii.»

«Çok hoş bir sesi var. Eminim kısa sürede herkesi tanır,» diye cevap verdi Sabrina.

«Ne istiyorsun bakalım? Söyle yeter. Hemen getiririm.»

«Şampuan.» Sabrina ona kullandığı markayı söyledi.

Gino şampuanı getirmeye gidince, genç kız cüzdanındaki kâğıt paraları çıkardı. Bunlar, kolaylıkla birbirinden ayırabilmesi için, farklı yerlerden katlanmışlardı..

Gino Marchetti, şampuanın fiyatını yazdığı eski model kasanın şıngırtıları arasında, «Senin yaptığın resmim hâlâ duvarda asılı,» dedi. «Dükkâna gelenler hep, 'Ne kadar da sana benziyor,' diyorlar. Ben de onlara, 'Tabii benzer, benim resmim de ondan,' diye cevap veriyorum.»

Sabrina hüzünle gülümsedi. «Resmi beğenmene çok seviniyorum, Gino.»

Onun iki yıl kadar önce portreyi verdiği gün ne kadar gurur duyduğunu çok iyi hatırlıyordu. İşte onun resmini yaparken yakalamak istediği de, adamın bu gururlu haliydi. Sevgi dolu, cömert bir gururdu bu. Kendisi de sonuçtan epey hoşnut kalmıştı. Şimdi o yaratma zevkini bir daha hiç duyamayacaktı.

«Sabrina, onu demek istemedim...»

Kız orta yaşlı İtalyanın sesindeki pişmanlık ve kendini suçlayışı sezdi. Herhalde üzüntüsü yüzünden belli oluyordu. Kararlı bir şekilde gülerek sözünü kesti.

Adamın neden özür dilemeye çalıştığını anlamamış gibi yaparak, «Canım, hiç de önemli bir hediye değildi, Gino,» dedi. «O resimle sadece bana yıllar boyu armağan ettiğin nane şe-

kerleri için sana teşekkür etmek istemiştim.»

Birden, birisi tarafından gözetleniyormuş gibi bir duyguyla ensesinin ürperdiğini hissetti. Ray Cameron konuşmaya başlayınca da, hiç şaşırmadı. Kızın hassas radarı, adamın varlığına göre ayarlanmış gibiydi.

Cameron yavaşça, «Bu resmi sen mi yaptın?» diye sordu.

Kız usulca cevap verdi: «Evet.»

Gino, «Çok iyi, değil mi?» diye atıldı. «Sabrina'ya ilk boya kalemlerini ben sattım. Sonra suluboyaya, derken renkli tebeşire başladı. Onun sanatçı olmasına ben de karınca kararınca katkıda bulundum diye, bu portreyi bana armağan etti. Dükkânıma hep gelir. Haftada bir iki kere olsa da. Yani, kazadan önce gelirdi.» Adamın sesi birden hüzünlendi. «Şimdi eskisi kadar sık gelmiyor.» Sabrina rahatsız rahatsız kıpırdandı.

«Yeterince vaktini aldım. Gino,» dedi. «İşin olduğunu biliyorum. Hem müşterilerin de bekliyor. Haftaya görüşürüz.»

«Gelmezlik etme, e mi, Sabrina?»

«Gelirim. Hoşça kal, Gino.» Dönüp yürümeye başlarken, Ray Cameron'un yolundan çekildiğini fark etti. Ama adam dirseğini tutmadı.

Yabancının onunla birlikte olmasına hiç şaşmamışa benzeyen Gino, «Güle güle, Sabrina,» diye cevap verdi.

Dükkândan çıkarlarken Ray, «Pastane sol tarafta kalıyor,» dedi. «Köşeyi dönüp birkaç basamak ineceğiz.»

Sabrina soğuk bir sesle, «Hangisinden söz ettiğini biliyorum sanırım,» dedi. «Yıllardır git-

memiştim oraya.»

Kaldırımda yan yana köşeye doğru yürüdüler. Adam onun kolundan falan tutmaya kalkışmadı. Bıraktı, kendi kendine yürüsün.

Ray, «Resim çok güzeldi,» diye sessizliği bozdu. «Küçükken ders almış mıydın?»

«Hayatım boyunca ders aldım.» Boğazına bir şey tıkanmıştı sanki. Yutkunarak sükûnetle devam etti: «Benim mesleğimdi ressamlık. Üstelik oldukça başarılıydım.»

«Belli oluyor. İyiymişsin.»

Kız acı acı, «Önemli olan 'mişsin' kısmı zaten,» dedi. Sonra durup derin bir soluk aldı. «Özür dilerim.»

«Özür dilemene gerek yok.» Sabrina'ya, adam omuzunu silkmiş gibi geldi. «Ressam olduğun için, görme duyunu yitirmek sana daha zor gelmiş olmalı. Haksızlığa uğradığın duygusuna kapılman normal. Çok insani bir şey bu.» Dikkatini çekmek için koluna dokundu. «Demir tırabzan sağ yanında. Merdivene kadar ona tutunabilirsin.» Sonra kızın eli tırabzana değince, kolunu bıraktı.

Mesleğini yitirdiği için duyduğu acıyı, hiçbir açıklama gerektirmeyen normal bir şey olarak kabul etmişti. Başkalarının yaptığı gibi boş laflar etmemiş, 'Gün gelir unutursun,' falan dememişti. Zaten Sabrina böyle bir şeye inanmazdı ki.

Merdiven bitince Ray elini uzatarak onun geçmesi için pastanenin kapısını açtı. Bir eliyle belinden tuttu ve bir kadın garson gelip onlara yer gösterene kadar da bırakmadı.

Masanın önüne geldiklerinde, «Bastonunu bana ver» dedi. «Koltuğunun yanına kenara dayayayım da sana engel olmasın.»

Şabrina bastonunu ona vererek, yerine oturdu. Ellerini masanın üzerine koydu. Oldukça sinirliydi. Daha önce, bir hata yapmaktan korktuğu için dışarda yemek yemekten hep kaçınmıştı. Eli listeye değince, yana itti.

Herhalde kadın garson masalarına gelmişti. Çünkü Ray'in ona iki kahve ısmarladığını duydu. Sonra genç adam, «Burada pastaları kendileri yaparlar. Çok da iyidir. İster miydin, Sabrina?» dedi.

«Hayır.» Genç kız, sinirli bir sesle verdiği cevabın çok sert olabileceğini düşünerek hemen ekledi: «Hayır, teşekkür ederim.»

«Sigara içer miydin, peki?»

«Evet, lütfen.» Rahat bir soluk aldı.

Tam Ray parmaklarının arasına yanmış bir sigara koyup, küllüğü de belli etmemeye çalışarak onun arayan elinin yanına ittiği sırada, kahveleri geldi. Sabrina, filtreli sigaradan derin bir nefes çekerken adamın ağzının sıcaklığını duyabilmesine hayret etti.

Ray, «Kahvene süt ya da şeker koyar mıydın?» diye sordu.

«Hayır, teşekkür ederim.» Sabrina, sigaranın dumanını üflerken, sanki içindeki gerilimin bir kısmını da boşaltıyor gibiydi.

Kahvenin sıcaklığı fincanı bulmasını kolaylaştırdı. Bir elinin parmaklarıyla, bu sıcaklığı kucakladı genç kız. Bir an sessizlik oldu. Sabrina, 'Ne kadar huzur verici bir sessizlik' diye düşündü. Ray Cameron'la ilk karşılaşması, adamın belirgin gururu yüzünden pek iyi geçmiş

sayılmazdı. Kendisini önüne katıp bu kahveye getiriş şekline bakılırsa, bu gurur hâlâ silinmiş değildi.

Ray Cameron olağanüstü birine benziyordu. Ah, keşke onunla kör olmadan önce karşılaşmış olsaydı. İlginç bir portre konusu olabilirdi. İçini çekti.

Adam, sevecenlikle, «Niye içini çektin?» diye takıldı.

Sabrina omuzlarını silkti. «Hayal kuruyordum.»

«Hep yapar mısın bunu?»

«Aklımı çelen bir şey olmazsa.» Sabrina, parmağını fincanın kenarında gezdirdi. «Bazen yalnızken, 'Acaba daha önceki yıllarda sahip olduğum, insanları, yerleri ve nesneleri bütün ayrıntılarıyla gözlemleme yeteneği bana neden bağışlanmıştı' diye düşünüyorum. Belki de, ileride güzel görüntülerden oluşan bir hazinem olsun, sık sık hatırlayayım diye.»

Ray yavaşça, «Öyleyse kadere inanıyorsun?» dedi.

«Bazen başka bir açıklama olamaz diye düşünüyorum. Sen inanıyor musun?»

«Hepimize bazı yeteneklerle beceriler verildiğine inanıyorum. Bunları nasıl değerlendirdiğimiz de, bizim kişiliğimizi belirliyor. Kendi kaderimin efendisi olmamayı kabul edemem.» Adamın cevabında, kendine yönelik ince bir alay da vardı.

Kız, hafifçe gülümseyerek, «Herhalde istediklerinin hemen hepsini elde etmişsindir,» dedi.

«Belki. Belki de elde edebileceğim şeyleri istemeye özen gösterdim.» Yüzündeki gülümseme silindi. «Söylesene Sabrina, gözlerin ne zamandır görmüyor?»

Sabrina artık Ray Cameron'un doğrudan doğruya konuya gelmek gibi bir huyu olduğunu öğrenmişti.

«Hemen hemen sekiz ay oldu.» Sigarasından bir nefes çekerek, adamın açık sözlülüğünün neden kendisini tedirgin etmediğini düşündü. Belki de Ray onun körlüğünden rahatsız olmadığı içindi.

«Peki, kaç gün, kaç saat geçtiğini biliyor musun?» Sabrina'ya, adam kaşını kaldırıp ona gülerek bakıyormuş gibi geldi.

«Gittiğimiz dördüncü göz doktoru, babamla bana artık hiçbir zaman göremeyeceğimi söyledikten sonra, günlerle saatleri saymayı bıraktım.» Sabrina kayıtsız görünmeye çalışıyordu, ama, sesi hafifçe titriyordu.

«Nasıl oldu?»

«Araba kazası. Gece geç vakitti. Sacramento'dan eve dönüyordum. Direksiyon başında uyuklamışım. Ne olup bittiğini bile bilmiyorum.» Bir an parmaklarını kararsızca havada oynattı. Sonra yine kahve fincanının kulpunu kavradı. «Hastanede kendime geldim. Tanık yoktu. Yoldan geçen bir arabanın şoförü, hendeğe yuvarlanan arabamı görmüş. Söylediklerine bakılırsa, beni kazadan birkaç saat sonra bulmuşlar.»

Sabrina durarak, onun da kazanın ayrıntılarını anlattığı herkes gibi, sözde moralini yükseltecek malum lafları etmesini bekledi. 'Daha da kötüsü olabilirdi', 'Kötürüm kalmadığına şükret', 'Daha ciddi bir sakatlık geçirebilirdin'

gibi sözler. Ama bu basmakalıp lafların hiçbiri edilmedi.

«Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Bilmiyorum.» Sabrina henüz bu sorunun cevabını bulamamıştı. Kahvesinden bir yudum aldı. «Günü gününe yaşıyorum. Eskiden olağan kabul ettiğim şeyleri yeniden yapmayı öğreniyorum. Meslek olarak ressamlığı seçeceğimden o kadar emindim ki, okuma, yazma ve aritmetik dışında başka hiçbir şey öğrenmedim. Ama sanırım geleceğim hakkında kısa sürede bir karara varmam gerekecek.» İçini çekti. «Babama ömür boyu yük olamam.»

«Babanın soruna bu gözle baktığını sanmıyorum.»

«O bakmıyor elbette.» Sabrina, ister istemez 'o' kelimesini vurguladığını fark etti birden.

Ray Cameron böyle bir şeyi gözden kaçırmayacak kadar dikkatliydi. «Ama başka birisi bakıyor, değil mi?» diye sordu «Babanın nişanlısı mı yoksa?»

Sabrina, karşı çıkmak üzereyken, istemeye istemeye adamın haklı olduğunu kabul etti. «Deborah'ı suçlamıyorum. Babamın yalnızca ona ait olmasını istiyor.» Bir an duraksadı. «Beni yanlış anlama, onu severim. Zaten ikisini ben tanıştırdım. Deborah'ın rada, San Francisco'da küçük bir antikacı dükkânı var. Aslında sorun şu: İkimiz de aynı çatı altında kalamayacağımızı biliyoruz. O benim, körlere yeni beceriler öğretilen bir okula gitmemi istiyor. Öyle sepet örmek falan gibi alçaltıcı işler değil tabii. İşe yarayacak şeyler. Okulu bitirince insana iş de buluyorlar.»

«Peki, baban bu işe ne diyor?»

«Deborah'ın henüz ona bundan söz ettiğini sanmıyorum.» Acı bir gülüşle dudakları büküldü. «Babam konuyu açınca kolayca kabul etmem için, benim suçluluk duygumu pekiştirmeye çalışıyor.»

Kız sigarasını küllükte dikkatle söndürmeye çalışırken, Ray, «Kendini suçlu hissediyor musun?» diye sordu.

«Hissediyorum herhalde. Sence normal değil mi?» Sabrina ellerini masanın üzerine koyup parmaklarını açtı. Sonra, sanki görüyormuş gibi gözlerini parmaklarına dikti «Herkes bir işe yaradığına inanmak ister.»

«Demek sen yararlı saydığın bir şey yapmıyorsun?»

«Ev işlerini ben yapıyorum. Yemekleri de. Ama babamla Deborah evlendikten sonra bunları yapamam, tabii. Ne de olsa, orası Deborah'ın evi olacak.»

Görmeyen gözleriyle uzun parmaklarına bakmayı sürdürdü. «Aslında bir şeyler öğrenebileceğimi biliyorum.» Yorgun yorgun başını sallayarak yeniden fincanını kavradı. «Hâlâ aşırı bir kibirle doluyum herhalde, kendime fazla önem veriyorum. Ellerim hep resim fırçası tutmaya alıştı. İşte bunun için de, ellerimin başka bir işe sarılacağı günü mümkün olduğu kadar geriye atmaya çalışıyorum.»

«Peki erkek arkadaşın bütün bunlara ne diyor?»

«Erkek arkadaş mı? Benim erkek arkadaşım yok ki! Arkadaşım olan birçok erkek var ama, senin kastettiğin anlamda bir erkek arkadaşım

yok,» diye karşı çıktı Sabrina.

Ray, sesinde kuşkulu bir ifadeyle, «Çok çekici bir kızsın,» dedi. «Duygusal bir bağın olmadığına inanmak zor.»

Kız, «Mesleğim daima her şeyden önce geldi» diye omuzunu silkti. «Aslında erkeklerle çıkıyordum tabii. Ama duygusal bir ilişkiye girmemeye çaba gösterdim. Aşkı ve evliliği hep ileride gerçekleşecek şeyler olarak düşündüm.» Sonra açıkyüreklilikle, «Şimdi öyle yaptığıma çok memnunum,» dedi. «Kör bir karısı olmasını isteyecek, böyle bir yükü çekecek kaç erkek bulunur ki?»

Adam, «Erkeklere çok kuşkucu baktığının farkındasın, değil mi?» diye güldü.

Kız da gülümsedi. «Öyle olduğunu sanmıyorum. Aslında kuşkucu baktığım söylenemez. Sadece gerçekçiyim. İnsan kör olunca, karşısındakiler hem ne yapacaklarını şaşırıyorlar, hem de utanıyorlar sanki. Her an tetikteler. Kör kişilerin katılamayacağı şeyler olduğunu hatırlatarak seni kırmamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu da rahatsız bir ilişkiye yol açıyor tabii.»

Ray Cameron gülerek, «Ne tuhaf,» dedi. «Ben kendimi ne rahatsız, ne şaşkın, ne de utangaç hissediyorum. Oysa bak, burada seninle oturuyorum.»

Adamın söyledikleri Sabrina'yı bir an için şaşırttı. Gerçekten de öyleydi. Kendisi de en küçük bir gerginlik hissetmiyordu.

«Aslında bunları söylerken seni düşünmüyordum,» dedi. «Başka arkadaşlarım vardı aklımda, kadınlı erkekli arkadaşlar. Gerçi benim

için en önemli olanların hemen hepsi beni arar. Ya telefon ederler, ya geçerken uğrarlar, ya da davet ederler. Ama artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Bazılarıyla ortak yanımız resimdi. Bunun için, benim yanımda resim konusuna neden deǧinmediklerini anlıyorum. Ötekilere gelince... Her iki tarafta da hafif bir gerginlik oluyor diyelim.» Sabrina başını hafifçe yana eğdi.. «Oysa seninle... Gerçekten anlayamıyorum. Sana hiç ilgilenmeyeceğin şeylerden söz ediyorum. Bilmem neden? Yoksa sen amatör ruh doktoru falan mısın?» Kız yalancıktan kaşlarını çatarak ona güldü.

«Hayır.» Sabrina adamın gülümsediğini sezdi. «Üstelik hiç sıkılmadım da. Herhalde bir süredir bunların hepsi içinde birikti. Zaten önyargıları olmayan yabancılarla konuşmak daima daha kolaydır. Ben de el altında olan bir yabancıydım senin için.»

Sabrina, meydan okurcasına gülümseyerek, «Peki öyleyse, bana akıllıca bir öğüt verecek misin?» diye sordu.

«Yabancılar öğüt vermez. Onlar yalnızca dinler.» Soruyu ustaca savuştururken, sesinde güçlükle bastırılmış bir kahkaha yansıyordu sanki.

Hızlı ayak sesleri bölmelerine yaklaştı. Garson kız, «Birer kahve daha ister miydiniz?» diye sordu.

Sabrina, «Hayır teşekkür ederim» diye cevap verdi. Sonra parmaklarıyla saatinin kabartmalı kadranına dokundu. «Artık eve gitmem lazım.»

«Hesabımız lütfen,» dedi Ray.

Sabrina yerinden kalktığında, genç adam yanına gelmiş bastonunu uzatıyordu bile. Elini yine hafifçe genç kızın beline koyarak, onu yönettiğini kimseye belli etmeden, ustalıkla bölmeler ve masalar arasından pastanenin kapısına doğru götürdü. Ray hesabı öderken, Sabrina durup onu bekledi.

Dışarı çıkıp tekrar kaldırımda yürümeye başladıkları zaman Ray, «Buradan birkaç blok ötede oturduğunu söylemiştin, değil mi?» diye sordu.

«Evet.» Sabrina başını ona çevirdi. Artık onun yanında daha rahat hareket ediyor, daha sık gülümsüyordu.

«Eh, San Francisco yokuşlarının iyi bir yanı da var. Tırmanmaktan yorulursan, her an yokuşa yaslanabilirsin.» Tanımlaması hem o kadar doğru, hem de o kadar eğlenceliydi ki, Sabrina yüksek sesle gülmekten kendini alamadı. Ray usulca, «Güzel bir ses bu,» dedi. «Görme duyunla birlikte gülme yeteneğini de yitirdin sanmıştım. Öyle olmadığına sevindim.»

Sonra sanki onun cevap vermesini beklemiyormuş gibi, «Arabam hemen şuracıkta köşede,» dedi. «Seni eve bırakayım.»

Vaktin ilerlediğini düşünen Sabrina bu teklifi kabul etti. Peggy Collins'e döneceğini söylediği saat çoktan geçmişti. Adama, Pacific Heights'daki, dar cepheli Victoria stili evin adresini verdi. Herkesin işten çıkma saatiydi, trafik yoğunlaşmıştı. Onun için dönüşte çok az konuştular. Kaç kavşakta durduklarına dikkat eden Sabrina, oturduğu bloka geldiklerini anladı.

«Kahverengi ve siyah şeritli, koyu sarı ev bizimki,» dedi ona. «Kapı numarası zor görülür.»

Birkaç saniye sonra Ray arabayı kaldırımın yanına park etmiş, el frenini çekmiş, motoru stop etmişti. Tam arabadan inip kızın kapısını açmaya gelirken, Sabrina komşusunun kendisine seslendiğini duydu.

«Sabrina, iyisin değil mi?» Bu soruyu, kırmızı ahşap bahçe kapısının açılırken çıkardığı gıcırtı ve Peggy Collins'in hızla onlara yaklaşan ayak sesleri izledi. «Acaba eve gelip de bana uğramayı unuttun mu diye ben de sana geliyordum.»

Apaçık ortada olanı açıklamak zorunda kalan Sabrina, «Tahmin ettiğimden geç kaldım,» dedi.

«Öyle görünüyor.» Kadının garip ses tonu, onun Sabrina'nın yanındaki adamı gördüğünü ve tanıştırılmayı beklediğini gösteriyordu.

Genç kız bu emrivakiye boyun eğerek, «Peggy, bu bey, Ray Cameron,» dedi. Sonra Ray'e döndü: «Peggy Collins komşumdur.»

Karşılıklı birkaç nezaket cümlesinden sonra Ray Sabrina'ya döndü. «Artık gitmem gerektiğini söyleme sırası bana geldi, Sabrina.»

«Kahve için de, eve getirdiğin için de teşekkür ederim.» Kız ona veda etmek için elini uzattı.

«Rica ederim. Benim için bir zevk oldu.» Genç kızın elini kavrayan, sıcak ve güvenilir bir eldi. 'Yazık' diye düşündü Sabrina. 'Ne kadar kısa sürdü.' Ray, «Yine görüşürüz,» dedi.

Bu sözler bir vaade benziyordu. Sabrina, 'Keşke öyle olsa dedi kendi kendine. Adamın

ilk karşılaşmalarındaki küstahlığından eser kalmamıştı. Genç kız arabanın kapısının açılıp kapanışını, motorun çalışmasını dinlerken, ona nasıl olup da böyle açıldığını merak ediyordu.

Sonra komşusuna döndü. «Peggy, nasıl bir adam, söylesene?»

Kadın bir an durarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. «Uzun boylu. Otuzunu aşmış olsa gerek. Kızılımsı kahverengi saçları, kestane rengi gözleri var. Koyu kahverengi denemez, kestane. Tam anlamıyla yakışıklı diyemem. Aslında güzel olduğu da söylenemez ya. Ama ne garip, sanki bu iki tanımlama da uyuyor ona.» Kadın bir kez daha durakladı. «Tam bir erkek o. Ne demek istediğimi anlıyor musun?»

Sabrina yavaşça, «Evet,» diye cevap verdi. «Evet, sanırım anlıyorum.» Adamın yüz hatlarının hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak kadar güçlü ve sert olduğu sonucunu çıkarmıştı.

Peggy birden, «Aman Tanrım!» diye haykırdı. «Patatesleri fırına koymayı unuttum. Sonra görüşürüz, Sabrina.»

«Oldu, Peggy.» Sabrina dalgın dalgın cevap verene kadar, komşusu hızla uzaklaşarak bahçe kapısına varmıştı bile.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Deborah biraz da sertçe, «Rıhtımda yürümek istediğinden emin misin, Sabrina?» diye sordu.

«Evet, eminim.» Kız farkında olmadan, meydan okur gibi çenesini kaldırmıştı. «Tabii, sen babamla yalnız kalmak istiyorsan o başka.»

Babasının nişanlısı, «Hayır mesele o değil,» dedi. Hayal kırıklığıyla içini çekti. «Grant... Grant senin için çok üzülüyor. İskelede parmaklık yok. Emniyette değilsin diye üzülecek tabii.»

Sabrina yavaşça, «Ana babalar hep üzülür, Deborah,» dedi. «Babamın üzülmek için biraz daha fazla nedeni var, o kadar. Hayatımın bundan sonraki bölümünü her an, ya bu yaptığım babamı üzerse diye düşünerek geçiremem.»

Deborah arabadan inerken, kesin bir ifadeyle, «İnan bana, Sabrina,» dedi. «Senin için üzülmesini engellemenin yolunu bulursam, bir an tereddüt etmem.»

Sabrina yavaş yavaş onu izledi. Yat Limanının önünde park eden arabanın arkasından dolanarak kadının yanına geldi.

Limanın giriş kapısına doğru yürürlerken, «Babam evlenme tarihi konusunda bir şey söyledi mi?» diye sordu.

«Hayır, ben de konuyu açmadım.» Deborah bir an durduktan sonra sözlerine devam etti. «Uzun bir süre önce, kıskanç ve sevdiği erkeği yalnızca kendine isteyen bir kadın olduğumu anladım, Sabrina. Sen henüz evdeyken babanla evlenirsem, bu hepimizin arasında bir gerginlik çıkmasına yol açacak. Sen incineceksin, baban incinecek, ben incineceğim. Senin çok bağımsız bir insan olduğunun farkındayım. Ömrün boyunca babana yük olmak istemediğini de biliyorum.»

Sabrina derin bir soluk alarak, «Onun için de bu okul fikrini ortaya atıyorsun,» dedi. Aslında, kızıl saçlı kadının sözlerinde gerçek payı olduğunun farkındaydı.

Deborah heyecanla, «Tam bir çözüm olmayabilir, Sabrina, ama hiç değilse bir başlangıçtır,» dedi.

Sabrina çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Okyanustan esen rüzgâr yüzünü okşuyordu sanki. «Biraz daha zamana ihtiyacım var. Hep başka bir çözüm yolu çıkar diye umuyorum. Nedir bilmiyorum ama, öyle bir şey işte.»

«Ama bir şey düşünüyorsun, değil mi?»

Kız, «Düşünmek zorundayım,» diye içini çekti. «İster istemez düşünüyorum.»

«Teşekkür ederim.» Deborah'ın sesi titriyordu. Sonra kadın kararlı bir şekilde devam etti: «Seni severim, Sabrina. Ama babana âşığım. Onun gibi bir erkekle karşılaşmak için yıllarca bekledim. Evden bir an önce ayrılmanı neden istediğimi anlıyorsun, değil mi?»

«Anlıyorum.» Rıhtımın ahşap zemini üzerinde yürümeye başladığını hissetti. Limanın giriş kapısı arkalarından kapandı. «Birine âşık olsam, ben de senin gibi yalnızca benim olsun isterdim. Ama bir oldubittiye getirilmeye de razı olamam. Başka çıkar yol olmadığını aklım keserse, o başka.»

Deborah, dirseğinden tutarak ona yol gösterdi. «Şuradan sola dön.»

Onun uyguladığı taktiği fark eden Sabrina'nın da canına minnetti zaten. Hemen konuyu değiştirdi: «Babam gelmiş mi?»

«Evet. Ne var ne yok hepsini bağlamaya çalışıyor şimdi.» Sonra Grant Lane'e seslendi: «Selam canım, iyi vakit geçirdin mi?»

«Elbette.» Babasının sesindeki mutluluk Sabrina'nın gülümsemesine yol açtı. «Sabrina? Senin Deborah'la buraya geleceğini beklemiyordum.» Bu kez seste hafif bir endişe seziliyordu.

«Hava arabada beklenmeyecek kadar güzeldi.» Gülerek adamın kaygılarını silmeye çalıştı. «Üzülme. Uslu bir kız olacağım. Rıhtımın tam ortasından da bir yere kıpırdamayacağım. Söz!»

«Birkaç dakika sonra işim bitiyor,» diye seslendi babası.

Deborah, «İstersen, kamaradan termosunla öteberiyi alayım,» dedi.

Babası olumlu cevap vermeden önce bir sessizlik oldu. Herhalde Grant Lane kızını rıhtımda tek başına bırakmak istemiyordu. Deborah kızın üstüne gereğinden fazla düştüğünü belirten bir işaret yapmış olacak ki, sonunda öneriyi kabul etti.

Teknenin gıcırtısına, bordasına usul usul vuran suların sesi eşlik ediyordu. Sabrina'nın durduğu yerin yakınlarında önce bir kanat çırpışı duyuldu. Sonra bunu bir martının haykırışı izledi. Kısa kâküllerini dağıtan rüzgâr, okyanusun tuz ve balık kokusunu taşıyordu.

Birden yine ensesi gıdıklanıyormuş gibi bir his duydu ve aynı anda ayak sesleri geldi kulağına. Seslere bakılırsa birkaç kişi geliyor olmalıydı. Önsezisi ona, bunlardan birinin Ray Cameron olduğunu söylüyordu. Aslında ta başından beri burada onunla karşılaşmayı umdu-

gunu fark etti. Ama yanında birileri de vardı. Üstelik bir kişiden çok, belki de üç kişi. Hem bunlardan biri de kadındı galiba. Ayak sesleri daha hafif ve yumuşak çıkıyordu.

Ray Cameron'un sesi yükseldi: «Bugünlük denize veda mı ediyorsunuz, Bay Lane?»

Babasının sesinde şaşkınlıkla karışık bir hoşnutluk vardı. «Nasılsınız, Bay Cameron? Evet, bugünlük bu kadar. Bu haftalık denize paydos ettim. Ya siz? Denizden mi dönüyorsunuz, yoksa yeni mi çıkıyorsunuz?»

«Yeni çıkıyoruz. Böyle güzel bir günbatımına hasret kalmışız.» Demek öbür ayak sesleri gerçekten de Ray'in arkadaşlarına aitti. Sabrina'nın radarı, adamın hemen yanıbaşında olduğunu haber veriyordu. «Bugün nasılsın, Sabrina?»

«İyiyim.» Kız elinde olmadan başını yana eğdi. Diğerlerinin yollarına devam etmek için sabırsızlandıklarını sezmişti.

«Bu sefer kazasız belasız rıhtıma varmışsın bakıyorum. Kendi kendine mi geldin?» Adam bu sözleri öylesine yavaş ve yumuşak bir sesle söylüyordu ki, meltem onları Sabrina'dan başka kimsenin kulağına ulaştıramazdı.

Sabrina, nerdeyse dudaklarını hiç oynatmadan, «Hayır,» diye mırıldandı.

Birden sabırsız bir kadın sesi; «Geliyor musun, Ray?» diye seslendi.

«Evet, Roni,» diye cevap verdi genç adam, «Yine görüşürüz.» Acaba basit bir veda mıydı bu, yoksa bir vaat mi? Üstelik Ray bunları söylerken sesini yalnız Sabrina'nın değil, herkesin duyabileceği gibi yükseltmişti.

Babası arkalarından, «Rüzgârınız bol olsun!»

diye seslendi. Sabrina ise bir şey demedi.

Garip bir umutsuzluk çöker gibi olmuştu içine. Kadının, tepeden bakan bir edayla bu insanların kim olduğunu soruşunu duyunca, bu duygu büsbütün yoğunlaştı. Ama Sabrina'nın hassas kulakları bile, Ray'in verdiği cevabı seçemedi.

Parmakları meşe ağacından bastonunu sıkıca kavradı. Ne iyi etmiş de beyaz baston almamıştı. Bastonu beyaz olsa, Ray'in arkadaşları onun kör olduğunu hemen anlarlardı. Onların acıma dolu bakışlarını yüzünde hissetmeye dayanamazdı.

Aniden, oradan uzaklaşma arzusuna kapıldı. Artık denizin ne kokusundan, ne de sesinden hoşlanıyordu. Sert bir sesle, «Hâlâ hazırlanamadın mı, baba?» diye sordu.

«Hemen geliyorum,» dedi babası. «Her şey hazır mı, Deborah?»

«Evet.»

Kısa bir süre sonra ikisi de Sabrina'nın yanına gelmişti. Babası, kolunu omuzuna dolamış, ona şefkatle yol gösteriyordu. Sabrina ilk kez onun kendisine yardım etmesine karşı çıkmadı.

O pazar gününün anısını silmek istedi ama, bu anı, zaten karanlık olan dünyasının üzerine kâbus gibi çöküp kalmıştı. Stereo pikaptan yükselen hüzünlü keman ezgileri de umutsuzluğunu artırıyordu doğrusu. Evindeki eşyaların yerini çoktan ezberlemişti. Hiç şaşırmadan pikaba gidip müziği susturdu.

...Bunu izleyen sessizlik, ön kapının zilinin

yüksek sesle çalmasıyla bozuldu. Sabrina bu beklenmedik sese sinirlenerek, sabırsızlıkla içini çekti. Sonra da, sokakta garajın yanındaki giriş ile evin öbür bölümlerini bağlayan dahili telefonun yanına gitti.

Parmaklarıyla kısa bir an düğmeyi aradıktan sonra, kısaca, «Evet. Kim o?» diye sordu.

«Ray Cameron.»

Beklemediği bu cevapla şaşıran Sabrina birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra soğuk bir sesle, «Ne istemiştiniz, Bay Cameron?» diye sordu.

Adamın sesinden, çok eğlendiği anlaşılıyordu. «Fırça ya da İncil satmıyorum. Sigortacı da değilim. Şu anda kapının önünde niye dikilip duruyorum diye düşünüyorum da, aklıma seni görmek istediğimden başka neden gelmiyor.»

«Niçin?»

«Kutularla konuşmaktan hiçbir zaman hoşlanmadım. Aşağıya inecek misin?»

Ray'in sesindeki meydan okuyan tona sinirlenen Sabrina göğüs geçirdi. «Hemen geliyorum.» Sonra da düğmeyi kapattı.

Evin ikinci katından girişe inen merdivenin sahanlığına çıktı. Merdivenlerin altında iki kapı vardı. Biri giriş katındaki garaja, öteki de sokağa açılıyordu.

İkinci kapıyı açan Sabrina, dört adım atıp durdu. Demir kafesli kapı hemen önündeydi. Ray de kapının öbür yanındaydı tabii.

Sakin sakin, «Evet, ne istediğinizi şimdi söyleyebilirsiniz, Bay Cameron,» dedi.

Adam alaylı bir sesle, «İçeri girebilir miyim?» diye sordu.

Sabrina'nın içinden bir ses, bu sessiz savaşı

kaybettiğini söylüyordu. Öfkeli parmakları kilidi açarak kapıyı araladı. Ray küçük hole girerken, Sabrina geri çekilerek ellerini önünde kavuşturup ciddi bir yüzle ona baktı.

«Neden beni görmek istedin?» Uzun boynu gururlu bir kavis çiziyordu.

«Şehrin yerlilerinden hangisine sorsan, sana bugünün olağanüstü bir gün olduğunu söyler. Gökte tek bir bulut bile yok. Güneş pırıl pırıl parlıyor. Ilık bir meltem esiyor. Tam yürüyüş yapacak hava,» diye sıraladı Ray. «Benimle yürüyüşe çıkar mısın diye sormaya geldim.»

Sabrina onun içtenliğinden kuşkulanıyordu. Aslında adam onunla birlikte olmak istemiyordu herhalde. Sadece ona acıyor olmalıydı.

Geçerli bir nedeni olduğunu düşünerek, «Üzgünüm ama, imkânı yok,» dedi.

«İmkânı mı yok?» dedi Ray. Sabrina onun tek kaşının küstahça yukarı kalkışını görür gibi oluyordu. «Niçin?»

«Akşama fırında et yapıyorum. O eti de...» saatinin kabartma kadranına dokundu, «Kırk beş dakika içinde fırına koymam gerek. Görüyorsun ya, seninle yürüyüşe çıkarsam, biraz sonra geri dönmemiz gerekecek. Çünkü eti fırına koyduktan bir saat sonra patates, havuç ve soğanları da eklemek zorundayım.»

«Başka bahanen yok mu?»

Sabrina inatla, «Meşru bir mazeret bu,» dedi.

«Eh, tek neden buysa, hemen hallederiz,» dedi Ray kendinden emin bir şekilde. «Fırının zaman ayarı var. Sen eti hazırlarken, ben de düğmeyi kırk beş dakika sonra fırını yakacak şe-

kilde ayarlarım. Eti şimdi koyarız. Böylece de yürümek için iki saat vaktimiz kalır. İki saat sonra sen gelir, geri kalan şeyleri eklersin.»

Kız, «Peki ama,» diye itiraza yeltendi. Sonra durdu. İtiraz edecek bir şey yoktu ki!

«Ama ne? Sen yürüyüşe çıkmak istiyor musun, istemiyor musun? Evde kapalı kalınmayacak kadar güzel bir gün.»

Sabrina kızgınlıkla içini çekerek, «Pekâlâ, pekâlâ,» dedi. «Öyle olsun.» Sonra da dönüp kapıya doğru yürüdü.

Ray kıs kıs gülmeye başladı. Kızın isteksizliği pek hoşuna gitmiş gibiydi. «Davetlerimi kabul edişindeki doğal zarafet beni şaşırtıyor,» diye ona takıldı.

Sabrina, sesinde iğneleyici bir ifadeyle, «Belki beni neden davet ettiğine hayret ediyorum da ondan,» diye cevap verdi.

Kızın arayan parmakları daha tokmağı bulmadan uzanıp kapıyı açan Ray, «Bana öyle geliyor ki, Sabrina,» dedi. «Kör olduğun için daima tetikte durmaya kendini zorlamasan, çok sevimli bir arkadaş olacaksın.»

İşte yine Sabrina'nın kendine gereğinden çok acıdığını ima ediyordu. Kız sessizce isyan etti buna. Bütün hayatı ve geleceği, gördüklerini çizme yeteneğine bağlıyken, kaderin bu haksızlığına tepki göstermesi doğal değil miydi? Sabrina içinden, Ray Cameron'un kendi yasalarını kendisinin yaptığına karar verdi. Öne düşüp merdivenlerden çıktı, yemek odasından geçerek mutfağa girdi. O etin baharatını hazırlayana kadar, Ray de fırını ayarlamıştı bile.

Adam, «Tamam mı artık, çıkabilir miyiz?» diye sordu.

«Babama telefon etmem gerek.» Kız ellerini huzursuzca oynattı.

«Komşumuz Peggy Collins evde yokken, ona nereye gittiğimi haber vermemi ister. Saat kaçta döneceğimi de.»

Ray, «Durumunu fark etmeyen bir şoför seni ezerse diye mi?» diye sordu alayla.

Kız dudaklarını kısarak ona arkasını döndü. Alaycı bir ifadeyle, «Beyaz bastonlara iyice aklını taktın herhalde?» dedi.

Adam tembel tembel, «Öyle olsa gerek,» diye cevap verdi. «Hadi, babana telefon et artık.»

Sabrina, «Emredersiniz,» diye cevabı yapıştırdı. «Siz izin verdiğinize göre edebilirim tabii.»

Babasının çalıştığı hukuk firmasındaki santral memuru hemen onu bağladı. Sabrina babasına bir solukta, biraz dışarı çıkacağını, Peggy evde olmadığı için de haber vermek için aradığını söyledi. Kiminle çıkacağından hiç söz etmedi.

Grant Lane, «Ne kadar kalacaksın dışarda?» diye sordu.

«Birkaç saat. Döner dönmez seni ararım,» diye söz verdi Sabrina.

«Evet, hava çok güzel, ama o kadar uzun süre kalman şart mı? Sokaklarda kendi başına dolaştığını düşünmek hoşuma gitmiyor.»

«Bana bir şey olmaz.» Nedense babasına sokağa Ray Cameron'la birlikte çıkacağını söylemek istemiyordu. Sinirli sinirli gülerek, «Sakın merak etme,» dedi.

Adaleli bir kol yanından uzanarak ahizeyi

elinden aldı. Kız geri almak için elini uzattı ama, adamın kaya gibi sert göğsüne değen parmaklarını yanmış gibi hemen geri çekti.

«Bay Lane, ben Ray Cameron'um. Sabrina benimle birlikte. Hiç üzülmeyin. Onu vaktinde eve getirir, yemeğinin yanmasını önlerim.» Herhalde babası olumlu anlamda bir şeyler demişti ki, Ray ona veda ederek telefonu kapattı. «Sana iyi eğlenceler dilememi söyledi.»

Sabrina, «Eksik olma,» dedi anlamlı anlamlı. Sonra da dolaptan ince ceketini çıkarttı.

Tam şemsiyelikten bastonunu alırken, Ray'in iç kapıyı açtığını işitti. Hızla dışarı çıktı. Arkasında adamın kapıyı kitlediğini, sonra da merdivenlerde onu izlediğini duydu.

Sokağa çıktıkları zaman Ray, «Hyde Sokağı tramvayı ile Ghirardelli Meydanına gideriz diye düşündüm,» dedi. «Ne dersin?» Sesinde ince bir alay vardı. Genç kızın surat asmasını pek eğlenceli bulduğu anlaşılıyordu.

Sabrina umursamaz bir edayla omuzlarını silkti. «Nasıl istersen. Bana göre hava hoş.»

Ray onun yürüyüşle ilgili planlarını hiç de nazik olmayan bir şekilde kabul etmesiyle alay etmedi. Daha doğrusu, tek kelime söylemedi. Kavşakları geçerken dirseğinden tutan o el de olmasaydı, Sabrina tramvay yoluna varana kadar onca yolu tek başına yürüdüğünü sanacaktı. Tramvaya binip inerken Ray ona yardım edince, kısa bir teşekkürle yetindi genç kız. Başka bir şey de söylemedi.

«Somurtman bitti mi?» Yaz turistleriyle dolu yolda ilerlerken onu belinden sıkıca tutan Ray içten içe gülüyor gibiydi.

Sabrina soğuk soğuk, «Somurtmuyorum ben,» dedi.

«Somurtmuyorsun ha?» diye alay etti Ray.

Hâlâ biraz öfkeli olan genç kız, istemeye istemeye, «Eh, belki biraz,» diye itiraf etti. «Ama sen de bazen insana öylesine hükmetmeye kalkıyorsun ki, çekilmez bir adam oluyorsun.»

«Bana kalırsa asıl sen son zamanlarda pek başına buyruk davranmaya alışmışsın. Seni sevenler, her istediğine 'evet' demeyi marifet saymışlar.»

«Aynı şey senin için de söylenebilir.»

«Söylenebilir tabii.» Ray yine onun eleştirisini hiç tepki göstermeden, tembel tembel kabul etmişti. «Ama biz şimdi senden söz ediyoruz. Üstelik surat asan da ben değilim.»

Sabrina, «Sen hep kendi bildiğini okumaya kalktığın için somurtuyorum ben,» dedi.

«E, peki şimdi ne olacak? Bana savaş mı ilan edeceksin, yoksa iki iyi dost gibi yürüyüş mü yapacağız?» Genç kız onun bakışlarını yüzünde hissediyordu. «Geçen gün pekâlâ anlaşmıştık, değil mi?»

Sabrina derin bir soluk aldı. Ray'in kalın sesinin çekiciliğine kendini kaptırdığını hissediyordu. Duygularıyla mücadele ederek, «Dostuz,» dedi.

Bir kere somurtmaktan vazgeçmeye karar verdikten sonra, onun tarafından kandırılmak ne kadar kolaydı. Ray sözü yavaşça, tartışmaya yol açmayacak konulara getirdi.

Yürürken, meydanı çepeçevre kuşatan birkaç katlı binalardaki dükkânların vitrinleri önünden de geçiyorlardı. Ray gülerek, Sabri-

na'dan, önünde durdukları dükkânları ses ve kokularından tanımasını istiyordu. Genç kız çiçekçi ve deri eşya satan mağazayı hemen bildi. Çeşitli lokantalarda satılan yerel yiyecekleri de teker teker tanıdı. Ama kuyumcuyu, hatıra eşyası ve ithal malı eşyalar satan mağazaları tahmin edemedi.

Ray onu bir başka mağazanın vitrini önünde durdurduğu zaman, yenilgiye boyun eğerek, içini çekti. «Artık aklıma bir şey gelmiyor. Yeter n'olur.»

«Tamam, tamam, yeter artık,» diye dalgın dalgın onayladı Ray. «Burası bir giyim mağazası. Kapısında, Jacobina'nın özgün modellerinin satıldığı yazıyor. Vitrinde bir elbise var. Yemin ederim, tam senin üstüne göre yapılmış. Gel hadi.» Kolunu genç kızın beline dolayarak çekti. «İçeri girelim de gör.»

Sabrina hemen gerileyerek tiz bir sesle onu uyardı: «Önemsiz bir ayrıntıyı unuttun sanırım. Ben körüm. Elbiseyi göremem ki!»

Ray sabırla, «Hiçbir şeyi unutmadım, görmeyen prensesim benim,» diye cevap verdi. «Onun için, yüzündeki o incinmiş ifadeyi sil at. Geçen gün övünüp durduğun o hayal gücüne ne oldu? Seni dükkâna sokuyorum, çünkü bu elbiseyi ellerinle göreceksin.»

Ağzının payını alan Sabrina sesini çıkarmadan onun önü sıra dükkâna girdi.

Dükkândaki kadın, «Buyrun efendim,» dedi. «Size nasıl yardımcı olabilirim?»

Ray, «Vitrindeki elbiseye bakmak istiyoruz,» diye cevap verdi.

Kadın kibarca, «Biz burada hazır elbiseler

satmıyoruz efendim,» diye karşılık verdi. «Vitrindeki elbise bir model. Müşterimizin ölçülerine göre, ısmarlama olarak o elbisenin eşini yapıyoruz.»

«Ne demek istediğimi açıklayayım izin verirseniz.» Ray'in sesi yine o kadife yumuşaklığına bürünmüştü. «Bayan Lane'in gözleri görmüyor. Vitrindeki elbise çok hoşuma gitti. Onun da görmesini istedim. Bunun için de elbiseye dokunması gerekiyor. Mümkün olur mu acaba?»

«Elbette, elbette. Özür dilerim.» diye atıldı kadın. Sesinde sıcak bir ifade vardı. «Elbiseyi modelin üzerinden çıkarmam yalnızca birkaç dakika sürer.»

Kadının sözlerini bir hareket ve kumaş hışırtısı izledi. Sabrina rahatsız rahatsız kıpırdayınca, Ray'in kolu ona güven telkin edercesine belini sıktı. Birkaç dakika sonra önüne hışırdayan bir kumaş getirilmişti.

«Buyrun, Bayan Lane,» dedi tezgâhtar.

Ray, «Lütfen elbiseyi ona tarif eder misiniz?» dedi.

«Tabii. Bayan Jacobina bu elbiseye 'Alev' adını verdi. Yanardöner kırmızı, altın rengi, turuncu ve sarı renkte, V şeklinde kesilmiş hepsi ayrı boyda kat kat şifon şeritlerden oluşuyor. Uçlarda bu şifon şeritler, alevden dilimler gibi kıvrılıyor.»

Sabrina parmak uçlarıyla kumaşı incelerken, tezgâhtarın tarifinin de yardımıyla elbiseyi gözünün önüne getirmeye başlamıştı.

Sonunda, «Çok güzel,» diye mırıldandı.

Ray, «Kaç beden?» diye sordu. «Sabrina'ya

uyar mı?»

«Sanırım, uyar.»

«Acaba biraz daha hoşgörü gösterip elbiseyi denemesine izin verir miydiniz?» Ray yine o ikna edici ses tonuyla konuşuyordu. Sabrina, «Ona kimse dayanamaz» diye düşündü.

Kadın önce derin bir soluk aldı, sonra güldü. «Neden olmasın? Arkadaki bölmede tecrübe edebilir. Buyrun, Bayan Lane.»

Sabrina bir an duraklayınca, Ray onu hafifçe öne itti. «Hadi,» diye yüreklendirdi. «Bakalım üstünde nasıl duracak?»

«Beni böyle durumlara sokmana neden razı oluyorum bilmem ki.»

Ray, «Çünkü aslında senin de hoşuna gidiyor da ondan,» diye kızdırdı onu.

Aslında Ray'in onu zorlamasına hiç gerek yoktu. Elbisenin zihninde canlandırdığı görüntüsü ve parmaklarıyla dokunduğu o pahalı kumaşın güzelliği, genç kızı çoktan heveslendirmişti. Sonucu görmese bile, elbiseyi giymek i tiyordu.

Üstündekileri çabucak çıkartarak elbiseyi giydi. Fermuar dışında, tezgâhtarın yardımına da gerek duymadı. Sonra kadının koluna hafifçe dokunarak, dükkânın ön tarafına, Ray'in beklediği yere doğru tedirgin tedirgin ilerledi.

Nerdeyse soluk soluğa, «Ee?» diye sordu. Sessizlik dayanılmayacak kadar uzamıştı. Kız bir şeyi dinler gibi, başını eğmiş bekliyordu.

Ray yalnızca, «Çok güzel olmuşsun, Sabrina,» dedi.

Tezgâhtar, «Güzel az bile,» dîye araya girdi. «Harikulâde oldunuz. İnanın, burada çalıştı-

ğım için söylemiyorum bunu. Elbise sanki sizin için yapılmış. Stili de, rengi de size mükemmel uyuyor. Çok tuhaf ama, ölçüleri de tıpatıp üstünüze göre. Bu elbiseye modellik eden kızla ölçüleriniz aynı olmalı.»

Sabrina'nın parmakları elbisenin yakasından aşağı doğru, incecik şifonun bir kıvrımını izledi. Sonra, «Bunu,» diye sordu. «Bu elbiseyi satar mıydınız?»

Kadın bir an duraklayarak, «Usulden değildir,» diye cevap verdi. Sonra boyun eğmişçesine gülümsedi. «Bir sorayım.»

Kadın çıkınca, Sabrina yine Ray'e döndü. Merakla, «Üstümde iyi durduğuna gerçekten emin misin?» diye sordu.

Önce bir çakmak sesi duyuldu. Sonra sigara dumanı havada süzülerek Sabrina'nın burnuna erişti. «İltifat mı arıyorsun?» diye sordu Ray.

Kız elini huzursuzca belinde gezdirip, kolundan aşağı şelale gibi dökülen kumaşın çizgilerine görmeyen gözlerle bakarak, «Hayır,» diye inkâr etti. «Sadece emin olamıyorum.»

«Emin ol öyleyse.» Kedi gibi sessizce yanına gelen Ray, genç kızın çenesini parmağıyla kaldırdı. «Gerçeği söyledim. Elbise sana çok yakıştı.»

Sabrina birden, 'Keşke onun yüzündeki ifadeyi görebilseydim,' diye düşündü. Sesindeki içtenlikten kuşku duymuyordu. Ama içinde sanki Ray, uzak, kayıtsızmış gibi aldatıcı bir duygu vardı.

«Yine n'oldu?» diye sordu Ray. «Derdin ne?»

«Ben...» Ray geri çekilince, Sabrina'nın çe-

nesi de serbest kalmıştı. «Bu elbiseyi giymeye fırsatım olacak mı diye düşünüyordum.» Nihayet dilinin altındaki baklayı çıkartmıştı.

Ray hoşgörüyle gülümsedi. «Gün gelir öyle uygun bir fırsat çıkar ki, bu elbiseyi aldığına sevinirsin.»

«Kaç para olduğunu bile sormadım.» Birden Sabrina'nın omuzları düşüverdi. «Yanımda da çok az para var. Acaba biraz kaparo bıraksam da yarın babamla gelip geri kalanını ödesek olur mu dersin? Kabul ederler mi?»

Ray ihtiyatla, «Ben ödeyebilirim,» dedi.

Sabrina dudağını ısırdı. Sırtındaki elbiseyi almayı çok istiyordu. Ama ne dost, ne de yabancı olan bu adama borçlu kalmak da ona ters geliyordu.

Çekine çekine, «Eğer çok zahmet olmazsa,» dedi. «Adresini ve miktarı yazarsın. Babam sana bu gece bir çek yollar.»

«Elbiseyi benden bir armağan olarak kabul etmez misin?»

Sabrina irkildi. «Hayır.» Başını kararlı bir şekilde salladı.

«Zaten ben de kabul edeceğini sanmamıştım.» Bir kez daha yüzüne doğru sigara dumanını üfledi Ray. Nedense biraz kızgın gibiydi. «Peki, ben de elbise parasını sana ödünç veririm.»

«Teşekkür ederim.» Sabrina rahat bir soluk aldı.

«Baban çeki bana postayla yollayacağına, cuma günü öğleden sonra ben gelip alayım. Olmaz mı?»

Genç kız kaşlarını çattı. «Sen bilirsin. İstersen öyle yap.»

«İsterim.» Tam o sırada tezgâhtar gelerek elbiseyi satabileceklerini söyledi. Üstelik fiyatı da Sabrina'nın korktuğu kadar fazla değildi.

Mağazadan çıkınca Sabrina iki saattir dolaştıklarını, artık eve dönmeleri gerektiğini hatırlattı. Ray de tramvaya binmektense taksiyle gitmeyi teklif etti. Sabrina'nın elinde olsa, bu gezintiyi daha da uzatırdı. Ama Ray'in davranışında bir değişiklik olmuş gibi geldi ona. Teklifini kabul etti.

Demir kapının iç tarafında duran Ray, yukarı çıkmadan, «Cuma günü saat iki sularında buluşuruz,» dedi.

«Yukarı gelmek ister miydin? Yani, kahve içmek için?»

«Bu davetini cuma günü için kabul ediyorum.»

«Tamam,» dedi Sabrina hüzünlü bir gülümsemeyle. «Öyleyse cumaya görüşürüz.»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sabrina saatinin kadranına dokundu. İki olmuştu. Babasının sabah sehpanın üstüne koyduğu çek hâlâ yerinde duruyor mu diye uzanıp dokundu. Duruyordu. Kanepenin yastığına yaslandı. Sertleşmiş kaslarını yumuşatmak için ensesini ovdu.

Ön kapının zili çaldı. Genç kız büyük bir hevesle dahili telefona koşup cevap verdi: «Evet?»

«Ray Cameron.»

«Geliyorum.»

Sabrina tehlikeyi bile düşünmeden merdivenlerden uçarcasına indi. Kapıyı açıp onu karşılarken yüzünü bir gülümseme süslüyordu.

«Tam vaktinde geldin.»

«Dakik olmaya çalışıyorum.» Demir kapıyı açıp onu içeri alırken, adamın yumuşak sesinin sıcaklığı genç kızı okşayıp geçti, sarıp sarmaladı sanki.

«Kahve hazır, vaktin varsa tabii.»

«Vaktim var,» diye cevap verdi Ray.

Merdivenlerden yukarı çıkarlarken Sabrina eliyle oturma odasını gösterdi. «Ben kahve tepsisini alırken sen de bir yerlere otur. Çek, kanepenin önündeki sehpanın üstünde.»

Sabrina kahve tepsisiyle döndüğü zaman, Ray yardım etmeye kalkışmadı. Kahveyi onun koymasını bekledi. Uzattığı fincanı aldı. Yastıkların yavaşça hışırdamasına bakılırsa, kanepenin yanındaki iskemlede arkasına yaslanmıştı herhalde.

«Çok güzel bir eviniz var. Duvardaki resimleri sen mi yaptın?»

Kız kahve fincanını dikkatle kucağına yerleştirerek, «Evet,» dedi. «Babam manzara sever. Bunları ev için o seçti. Denizi de çok sevdiği için, hemen hepsinde okyanustan manzaralar var.»

«Sende kalan resimlerinin hepsi bunlar mı?»

Sabrina başını eğdi. «Hayır!» Çenesini yine inatla kasmıştı.

Ray ölçülü bir yumuşaklıkla, «Daha sonra onları görebilir miyim?» dedi.

«Görmemeni tercih ederim.» diyen genç kız yutkunarak çenesini yine meydan okurcasına ileri çıkardı.

Ray omuzunu silkti. «İstemiyorsan ısrar etmem. Ama bana resimlerini göstermekten neden kaçındığını anlamıyorum. Şimdiye kadar bir sürü tablonu gördüm. Geri kalanları neden göstermek istemeyesin ki?»

Sabrina tedirgin bir tavırla fincanın kulpuna dokundu. Sonra kayıtsız görünmeye çalışarak fincanı masaya koydu. «Peki, onları sana göstereceğim.» Fikrini neden değiştirdiğini bilmiyordu. «Yukarı kattaki atölyedeler. Ayağa kalkarak, başını Ray'in oturduğu sandalyeye çevirdi.

Ray, «Sen önden buyur,» dedi. O da ayağa kalkmıştı.

Merdivenlerden üst kata çıkan Sabrina, ikinci kapıya gelene kadar duvara tutunarak el yordamıyla yürüdü. Kapıyı açarken, kapının tokmağı eline buz gibi geldi. Birden yağlıboya kokusu çarptı yüzüne.

Utanarak, «Oda artık... kullanılmıyor,» dedi. «Biraz havasız kalmış olabilir.» Sonra kapının ardındaki duvara dayanarak bekledi.

Ray bir şey söylemedi. Zaten söylemesine de gerek yoktu. Sabrina onun odada dolaşırken çıkardığı sesleri dinliyordu. Ray oradan oraya gidiyor, bazen de dikkatini çeken şeylerin önünde uzunca bir süre duruyordu.

Ray sonunda, «Çok iyi resimler bunlar, Sabrina,» dedi.

Sabrina yüzünü sesin geldiği yana çevirdi. Ray biraz ötesinde duruyor olmalıydı. «Onları

bu odada, gözden uzak tutman çok yazık.»

Sabrina yutkunarak boğazına tıkanmış yumruyu atmaya çalıştı. «Babamla onları satarız diye düşünmüştük. Bir gün satacağız.»

«Kili denedin mi hiç? Kilden heykelcikler yapmayı kastediyorum,» diye açıkladı. Sonra sessiz, hızlı adımlarla kızın yanına geldi. Eliyle koluna belli belirsiz dokunarak onu kapıya yöneltti.

«Evet, görsel sanatların çeşitli kollarını incelerken denedim.» Sabrina hafifçe kaşlarını çattı. «Neden sordun?»

«Artık gözlerin görmediğine göre, kille çalışmayı hiç düşündün mü?»

Sabrina başını salladı: «Hayır.»

Farkında olmadan, Ray'in onu çıkarmasına izin verdi. Soru onu çok şaşırtmış, aklına bir sürü şey gelmesine yol açmıştı. Atölyenin kapısı kapanınca birden nerede olduğunu hatırlayıverdi.

Ray, önüne geçerek merdivenleri indi. Anlaşılan, onu etkilemekten kaçınıyor, söylediklerini Sabrina'nın iyice bir düşünmesini istiyordu.

Sabrina'nın fincanlara doldurduğu kahve soğumuştu. Genç kız fincanları boşaltırken, Ray'in dolaylı önerisini bir kez daha düşündü. Sanatçı arkadaşlarının hiçbirinin aklına böyle bir şey gelmemesine şaşıyordu.

Sabrina yeniden sıcak kahve koyduğu fincanı uzatırken, Ray, «Babanla senin yarın akşam için bir planınız var mı?» diye sordu.

Genç kız kendi fincanını henüz yarıya kadar doldurmuştu. Bir an için, kahve ibriğiyle fincanı havada kalakaldı. Merakla, «Hayır,» dedi. «Babam cumartesi gecelerini hep Deborah'la birlikte geçirir. Niçin sordun?»

«Bir yerlerde yemek yeriz diye düşünmüştüm. Böylece sen de yeni elbiseni giyme fırsatı bulursun.»

Sabrina kesip atarak, «Hayır,» dedi. «Teşekkür ederim.»

«Başka tasarıların mı var?»

«Hayır.»

Onun teklifini soğuk bir şekilde reddetmesinden etkilenmemişe benzeyen Ray, «Öyleyse neden benimle yemek yemek istemediğini sorabilir miyim?» dedi.

«Sorabilirsin elbette.» Sabrina başını gururla dimdik tutarak, kahve ibriğini tepsiye koydu. Sonra fincanını iki eliyle sıkı sıkı kavrayıp arkasına yaslandı. «Lokantada yemek yemekten hoşlanmıyorum. Çok sinir bozucu bir şey.» Bu açıklamayı yapmak zorunda kaldığı için epeyce utanmıştı.

«Ben bu riski göze almaya hazırım.»

«Eh, ne yapalım, ben değilim.» Sabırsızca sıcak kahveden bir yudum aldı. Dilini de bir güzel yaktı tabii.

Ray'in sesinde yine alaycı bir ton vardı. «Eğer bu cevabın, benim arkadaşlığımdan hoşlanmadığın anlamına gelmiyorsa, sana daha az resmi bir teklifte bulunabilirim. Ne dersin bilmem. Rıhtımda karides, pavurya, çavdar ekmeği ve karışık bir salata alır, sonra da Golden Gate'in oradaki kordonda bir yerlerde piknik yaparız.»

Sabrina durakladı. Çok eğlenceli bir programa benziyordu. Ama daveti kabul etsin mi, etmesin mi, henüz bir karar verememişti. Ray'in

küstahlığına sinirlenmediği zamanlar ondan hoşlandığının farkındaydı.

Genç adam, «Kabul etmesi bu kadar zor bir davet mi?» diye takıldı.

Bu tatlı alay Sabrina'yı utandırdı. Aptalca davranıyor, basit bir daveti gereksiz yere büyütüyordu. Çıkık elmacık kemikleri al al oldu.

Başını önüne eğip yüzünün kızarıklığını kucağındaki fincanla örtmeye çalıştı. «Hayır, zor değil. Kabul ediyorum.»

«Saat altı iyi mi, yoksa daha mı erken geleyim?»

«Altı iyi.» Birden pat diye bir ses duydu. Yere bir şey düşmüştü sanki. Hemen başını kaldırdı: «Neydi o?»

Ray ölçülü bir kayıtsızlıkla, «Sana ufak bir armağan aldım.» dedi. «Daha önce verecektim, ama unutmuşum. İskemlenin yanına dayamıştım. Kazayla yere düştü. Al, bak.»

Sabrina elindeki kahve fincanını sehpaya bırakırken, kucağına uzun, dar bir kutu bırakıldı. Genç kız parmaklarını karton kutuya koyup öylece durdu.

«Bana neden armağan aldın?» Bir tuzaktan kaçınmak ister gibiydi.

«Almak istedim de ondan. Lütfen geri vermeye de kalkışma. Çünkü ne benim işime yarar, ne de tanıdığım herhangi birine verebileceğimi sanıyorum.»

Sabrina başını merakla bir yana eğdi. «Nedir peki?»

«Aç da kendin gör.»

Genç kız, heyecandan biraz elleri titreyerek, kutunun kapağını çıkarıp kanepeye koydu. Ray'in dikkatle onu izlediğini hissediyordu.

Kutudaki nesne yuvarlak ve sert bir şeydi. Sabrina önce silindir şeklindeki bu şeyin ne olduğunu anlamadı. Sonra elini boylu boyunca üstünde gezdirdi. Tam armağanı kutudan çıkarmak için eliyle kavrıyordu ki, yerine bıraktı ve ellerini sıkı sıkı kucağında kavuşturdu. Midesine ani bir sancı saplanmıştı sanki.

«Beyaz bir baston, değil mi?» diye sordu. Kelimeler ağzından çıkarken de acı bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu.

Ray hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden, «Evet,» diye kabul etti suçlamayı. «Ama bence sıradan bir beyaz baston değil.»

Kutu genç kızın kucağından alındı. Hemen ardından ambalaj kâğıtları hışırdadı, sonra da kutu bir yere bırakıldı. Sabrina dudaklarını öfkeyle kısmış, ellerini de eklem yerleri beyazlaşacak kadar sımsıkı kavuşturmuştu. Ray'in parmakları bileklerini tuttu. Direnmesine zerre kadar aldırmadan, genç kızın ellerini birbirinden ayırdı.

Sonra bir elini serbest bıraktı. İkinci eliyse pek de çaba harcamadan tutuyordu. Bastonun sapı avucuna kondu. Ray parmaklarını sapın üstüne kapattı.

Sabrina'nın ilk izlenimi, cam gibi düzgün bir yüzey oldu. Derken duyarlı parmakları oymaları fark etti. Hemen hemen iradesi dışında, el yordamıyla deseni anlamaya çalıştı. Birkaç saniye sonra, bastonun iki yanından uzanarak sapın ucunda birleşen incecik çizgileri fark etmişti. Bu desenler sürüngen başlarına, daha çok bir ejderhaya benziyordu.

Ray, «Fildişi bir baston,» diye açıkladı.

Sabrina istemeye istemeye, «Çok güzel,» diye itiraf etti. Elinin üzerindeki el çekilmişti. Artık kimse onu bastonu tutmaya zorlamıyordu. Yine de bir süre daha inceledi elindeki armağanı. «Çok değerli bir şey olmalı.» Bastonu uzattı. «Bunu kabul etmem mümkün değil.»

«Sanatkârca yapılmış bir şey, ama bir sanat eseri olduğu söylenemez.» Ray bastonu uzatan elin farkında değil gibiydi. «Aslında sen bastonun kendisine değil, beyaz oluşuna karşısın tabii.»

Sabrina inkâr etmedi: «Kabul edemem.»

Ray sakin sakin, «Geri vermeme imkân yok,» dedi.

«Üzgünüm.» Genç kız, bastonu onun eline bıraktı. Öyle ki, genç adam tutmasa, baston yere düşecekti.

«Beni düşündüğünü biliyorum ama, sen de benim beyaz bastonlar konusunda ne düşündüğümü biliyorsun, Ray. Bastonu almadan önce de biliyordun bunları. Evet, çok güzel, eşsiz bir baston bu. Ama kabul edemem. Ben kendi bastonumdan memnunum.»

«Son cevabın bu mu?»

Sabrina kararlı bir sesle «Evet,» dedi.

Ray, boyun eğmişçesine içini çekti. «Fikrini değiştirmen için seni ikna etmeye çalışırsam, Allah bilir yarın akşam bana verdiğin sözden de cayarsın?»

Sabrina omuzlarını silkti. «Kimbilir, belki.» İçinden de onun kendisini böyle güç bir durumda bırakmaması için dua ediyordu.

«Öyleyse başka zaman tartışırız.» Yine am-

balaj kâğıtlarının hışırtısı, sonra da yerine konan kutu kapağının sesi duyuldu. Ray gülerek, «Bak, teslim olmuyorum ona göre,» dedi. «Sadece savaşı erteledim.»

Sabrina inatçı inatçı cevap verdi: «Fikrimi değiştiririm sanma.» Ama bir yandan da büyükçe ağzı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

«Ya, bana meydan okuyorsun demek! Pekâlâ, küçük hanım, kabul.» Ray de gülüyordu. «Hazır bana küsmemişken, bir kahve daha verir misin?»

«Elbette.» Genç kız elini uzatıp onun fincanıyla tabağını aldı.

Ondan sonraki yarım saat içinde fildişi bastonun bir daha lafı edilmedi. Ama Ray Cameron giderken, Sabrina kutuyu yanına almasını sıkı sıkı tembih etti. Böylece bastonu kazayla unutmasını engellediği için de rahatladı.

Ray'in kendisini nasıl kandırdığını o akşam, Deborah gelince anladı.

Deborah hem meraklı, hem de şaşkın bir sesle, «Bunu da nereden buldun, Sabrina?» dedi.

Kabartmalı harflerle yazılmış bir kitap okuyan genç kızın parmakları cümlenin yarısında durdu. Başını Deborah'ın sesinin geldiği yana çevirdi. «Neyi?»

«Bu fildişi bastonu. Sapında kabartma bir ejderha var. İskemlenin yanında yerde buldum. Saklıyor muydun yoksa?» Deborah hafifçe gülmüştü.

Sabrina'nın dudakları yine kısıldı. «Hayır, saklamıyordum.»

Deborah, «Çok şık bir şey,» diye mırıldandı. «Nereden buldun bunu?»

Babası, «Sahi, nereden buldun?» dedi. «Daha önce hiç görmemiştim. Yoksa bunu da geçen gün Ray Cameron'la birlikteyken mi aldın?»

«Baba, sen beni tanırsın. Beyaz bir baston almayacağımı da bilirsin. Hele fildişi bir baston. Ray'den bir armağandı bu. Ben de elbette geri verdim. Yanına alıp gitti sanıyordum.»

«Geri mi verdin?» Deborah'ın çok şaşırdığı belliydi. «Bu kadar güzel bir şeyi neden geri verdin ki?»

Sabrina, inatla, «İstemiyorum da ondan,» dedi.

Kanepenin yastığı babasının ağırlığı altında çöktü. Babasının sevecen eli, şimdi kapalı duran kitabın kapağının üzerinde kasılmış duran parmakları okşadı.

«Biraz saçmalamadığından emin misin, yavrum?» Babası onu azarladığı halde, yine de yatıştırıcı bir sesle konuşuyordu. «İkimiz de bastonu çok pahalı olduğu ya da güzel bulmadığın için geri vermediğini biliyoruz. Sen bastonu beyaz olduğu için istemedin. Çünkü beyaz bir baston senin kör olduğunu gösteriyor. Yalnızca beyaz bir baston kullanmamakla kör olduğun gerçeğinden kaçamazsın ki.»

Genç kız kısaca, «Bu gerçeği herkese ilan etmek niyetinde değilim,» dedi.

«Ne renk baston kullanırsan kullan, nasıl olsa herkes bunu fark eder. Hem sonra, kör olmak ayıp mı canım?»

Sabrina hemen «Utanmıyorum ben!» dedi.

Babası içini çekti: «Bazen utanıyormuş gibi davranıyorsun.»

Genç kız başını öfkeyle arkaya atarak, «Anlaşılan bastonu kullanmam gerektiğini düşünüyorsun,» dedi.

«Ben senin babanım, Sabrina. Benimle kavgaya yeltenme.» Babasının, tatlılıkla da olsa onu kınayan ses tonu, Sabrina'nın başını indirmesine yol açtı. «Artık çocuk değilsin. Ben sana ne yapman gerektiğini söyleyemem. Doğru tutumun hangisi olduğunu kendin de biliyorsun. Yapıp yapmamak sana kalmış.»

«Kusura bakmayın, odama gitmek istiyorum.» Sabrina kitabı masaya koyarak, omuzları dimdik, ayağa kalktı.

Deborah tereddütle, «Bastonu ne yapayım?» diye sordu.

Babası, «Şimdilik şemsiyeliğe koy,» dedi. «Yarın akşam Ray Cameron gelmeden önce Sabrina onu ne yapacağına herhalde karar verir.»

Yatak odasına çıkan Sabrina ayağını merdivenin ilk basamağına koyarken Deborah'ın, «Yarın akşam Ray Cameron mu geliyor?» diye sorduğunu duydu. «Neden?»

«Sabrina'yı rıhtıma götürecek.»

Kadın inanmazcasına, «Yani randevu mu vermiş?» dedi.

«Öyle denebilir sanırım. Ray Cameron dün öğleden sonra bana büroya telefon edip bir itirazım olup olmadığını sordu. Kızıma bu kadar iyi davranırken ona niyetinin ne olduğunu soramazdım tabii. Münasebetsizlik olurdu.»

«Bastondan söz etti mi?»

«Hayır, hiç haberim yoktu.»

Sabrina rahat bir nefes aldı. Neyse, hiç değilse babası Ray Cameron'la ortak bir komploya girişmemişti.

Saat altıya geliyordu. Sabrina kanepede oturmuş tırnağını kemirmekteydi. Kukuletalı mavi rüzgârlığın kanepenin kenarında durup durmadığını anlamak için ikinci kez dalgın dalgın elini uzattı. Ön kapının zili çalınca da, düşünceleri dağılıverdi.

Rüzgârlığı hemen sırtına geçirdi. Küçük el çantasını da koca ceplerinden birine tıktı. Elini ensesinden yukarı doğru saçlarında gezdirerek, topuzunun bozulup bozulmadığına baktı. Dahili telefonun düğmesine bastı. Tahmin ettiği gibi kapıdaki Ray'di.

Sabrina, «Şimdi geliyorum,» diye mırıldandı.

Elini kapının tokmağına koyarken, bir an duraksladı. Görmeyen gözleriyle şemsiyeliğe bakıyordu. Öteki elindeyse cilalı meşe bastonu vardı. Birkaç saniye daha olduğu yerde hareketsiz kaldı. Sonra boyun eğmişçesine içini çekerek meşe bastonunu elinden bıraktı. El yordamıyla, fildişi bastonun ejderha kakmalı sapını aradı.

Yavaş yavaş merdivenlerden indi. Dış kapının kilidini açarak arkasından kapattı. Omuzlarını dikip demir kapıya ve önünde duran Ray'e döndü.

Ray, «Pek acele ettiğin söylenemez,» dedi. «Nerede kaldın diye merak etmeye başlamıştım.»

Sabrina, «Ceketimi giymem gerekiyordu,» diye yalan söyledi. Bir yandan da, adamın fildişi baston için bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Kız demir kapıyı açıp kaldırıma çıkarken Ray, «Arabamı kaldırımın kenarına park ettim,» dedi.

Dirseğindeki el ona arabaya kadar yol gösterdi. Ray arabaya binmesine yardım ederken, onun zafer duygularını dile getirmesini bekleyen Sabrina'nın sabırsızlığı artmaya başladı. Araba hareket edip sokağa saptığı anda ise, genç kız, artık Ray'in konuşmasını beklemeye dayanamayacağını anladı.

Başını hafifçe arkaya atarak Ray'e dönüp, «Ee?» diye meydan okudu.

Ray sakin sakin, onun sorusuna başka bir soruyla karşılık verdi: «Ee, ne?»

«Baston için bir şey söylemeyecek misin?»

«Ne söylememi bekliyorsun ki?» Genç adamın kalın sesinde hiçbir heyecan belirtisi sezilmiyordu.

«Herhalde dediğini yaptırdığın için hayatından memnunsundur. Hiç değilse bastonu bile bile bizde bıraktığını inkâr etmiyorsun.»

«Onu sana verdim ben. Bir armağandı. Armağanları geri almam. Bastonla ne yapacağın da sana kalmış bir iş. Kullanman için ısrar etmedim, değil mi? Onu çöpe atmaya kalksan bile sana engel olmazdım.»

Genç kız dosdoğru karşıya bakarak, «Eh, ben de kullanmaya karar verdim işte.»

«Buna sevindim.» Araba dönerek dik bir yokuştan inmeye koyuldu.

Bu Ray hiçbir zaman kendisinden beklenen tepkiyi göstermeyecekti anlaşılan. Sabrina onun nasıl davranacağını tahmin ettiğini sanırken, tam tersini yapıyordu. Sözgelimi şu anda, zaferinin tadını çıkarıyor olması, hiç değilse «Söylediğime geldin mi?» demesi gerekiyordu.

Yokuşun dibinde, Ray sağa saptı. «Arabayı

Yat Limanına park ederiz diye düşündüm. Fort Mason'dan Aquatic Park'a kadar seti izler, sonra da Balık Pazarına gideriz. Ne dersin?»

«Olur,» dedi Sabrina.

Arabayı park ettikten sonra, yavaş yavaş yürümeye başladılar. Ray, Sabrina'nın sol kolunu kendi koluna geçirmişti. Tepelerinde martılar haykırıyordu.

Kaldırımlar, bu renkli mahallenin tadını çıkaran turistlerle doluydu. Her şeyi görmeye, duymaya çalışıyorlardı. Bir kısmı telaşla koşturuyor, itişip kakışıyordu. Ama birçoğu, tıpkı Sabrina ve Ray gibi, çevrenin tadına vararak ağır ağır dolaşıyordu.

Kordonun sonuna gelince karşı kaldırıma geçerek, deniz ürünleri satan barakalara doğru yavaş yavaş yürümeye başladılar.

Sabrina başını kaldırınca, tuzlu ve nemli meltemin yüzünü okşadığını hissetti. «Sis mi bastırıyor?»

«Evet, ağır ağır Golden Gate'nin üst tarafları ile, koyun kuzeyindeki Marin tepeleri yavaş yavaş gözden kaybolmaya başladı. Bu gece adamakıllı sis olacak.»

Genç kız muzipçe gülümsedi. «Siste arabayı bulamazsan ben sana kılavuzluk ederim.»

Ray, «Bir saate yakındır yürüyoruz,» dedi. «Hâlâ acıkmadın mı?»

«Acıkmak mı? Açlıktan ölmek üzereyim.»

«Niye daha önce söylemedin peki?»

Yan yana dizilmiş barakalardan birinin önünde duran Ray, haşlanmış pavurya, bir çavdar ekmeği, salata ve karides kokteyli aldı. Sabrina onun ısmarladıklarını almasını beklerken,

bir yandan da guruldayan karnını eliyle bastırıyordu. Güzel kokular açlığını büsbütün artırmıştı. Yemekler hazırlanınca, Ray torbayı eline tutuşturdu. Sonra da, beklemesini söyleyerek, buzlu beyaz şarap almaya gitti.

Yanına dönmesinden bir iki saniye önce, genç kızın ensesi yine ürperdi. Anlaşılan onun yaklaştığını telepatiyle hissediyordu.

Ray, «Küçük pikniğimiz için hazır mısın?» diye sordu. Tam o anda, Sabrina'nın karnı guruldadı. İkisi de güldüler.

Yiyecek torbasını genç kızın elinden alan Ray, artık ona yol göstermek için değil, dostluklarını ilan etmek için koluna girdi. Yat Limanına doğru ağır ağır yürümeye başladılar.

Tam limanın girişine yaklaştıkları sırada, Sabrina yüzüne çarpan sisin birden yoğunlaştığını fark etti. Sıkıntıyla, «Öf, yağmur çiselemeye başladı,» dedi.

«Zaten işin sisle kalmayacağını tahmin etmiştim,» diye içini çekti Ray.

«İstersen yemekleri alıp eve gidelim.»

«Benim daha iyi bir fikrim var. Yatım burada demirli. Neden gidip orada yemiyoruz?»

Sabrina gülümsedi. «Evde yemek yemekten daha iyi olur herhalde.»

«Hadi, gidelim öyleyse!»

Ray, yiyecekleri kamaraya yerleştirene kadar Sabrina'yı rıhtımda bekletti. Sonra güverteye çıktı, genç kızı belinden tuttuğu gibi havaya kaldırıp tekneye aldı. Bir süre denge sağlayabilmek için öyle tuttu. Sabrina'nın elleri onun kıpırdayan adalelerinin üstündeydi. Çiseleyen yağmurun ıslaklığı, adamın yeni tıraş olmuş

yanaklarından yayılan temiz erkeksi kokuyu daha da güçlü kılıyordu.

Sabrina, sesi titreyerek, «Denize çıkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki,» dedi. «Alışkanlığımı kaybetmişim. Düz duramıyorum.» Kollarıyla bacaklarının titremesinin başka ne nedeni olabilirdi ki...

Ray, belini koluyla sıkıca sararak onu aşağıya, kamaraya yöneltti. Kenara sıkıca tutunduğundan emin olduktan sonra, önüne geçip merdivenlerden inmeye koyuldu. Sabrina, düşecek olursa kendisini tutabilmek için böyle yaptığını anlamıştı. Aşağı indikleri zaman Ray ona koltukların nerede olduğunu söyledi. Sonra da kendi haline bıraktı.

«Denize çıkmaktan hoşlanır mısın?» diye sordu. Genç kız, kâğıt hışırtılarından, onun yiyecekleri torbadan çıkardığını anladı.

«Bayılırım.» Acı bir gülümseyişle dudakları aşağı doğru büküldü. «Eskiden her hafta sonu babamla çıkardım.»

Ray karşısındaki koltuğa otururken, onun önüne de karides kokteylini koydu. Bir süre denizcilikten söz ettiler. Sonra başka konulardan, özellikle boş zamanlarını doldurmak için neler yaptıklarından konuşmaya başladılar. Bir yandan da ağır ağır piknik yemeklerini yiyorlardı.

Sabrina şarabından bir yudum aldı. «İnsanlara bakmak, yüzlerini incelemek çok hoşuma giderdi. Çizdiğim kişilerin çoğu, sokakta gördüğüm kişilerdi. Bir kişinin hayata karşı takındığı tavır, yüzünde yazılıdır sanki. Bir kötümserin bezgin ifadesi, bir kuşkucunun katılığı,

bir liderin otoritesi, başarıya erişmek için hiçbir şeyden kaçınmayan bir adamın huzursuz bakışı, hayata karşı bir coşku, aile ve yuvanın verdiği tatmin duygusu. Öyle çok şey var ki!» Yavaşça soluğunu dışarı verdi. «Bunların hepsini yalnızca sesten çıkarmak hiç de kolay değil, ama öğreniyorum. Yine de, bir kişinin görünüşünün nasıl olduğuna sırf sesini duyarak karar verebilmek çok zor.»

Ray hafifçe gülerek ona takıldı: «Peki benim hakkımda nasıl bir sonuca vardın?»

Genç kız muzipçe gülümsedi. «Küstah denecek kadar kendinden eminsin. İyi bir eğitim görmüşsün. Başkalarına sözünü dinletmeye alışıksın. Açık havadan, hele denizden çok hoşlandığın belli. Çabuk sinirleniyorsun. Ama istediğin zaman da çok düşünceli davranabiliyorsun.»

«Peki, sesime bir de yüz yakıştırabildin mi?»

Sabrina ani bir utangaçlığa kapılarak başını önüne eğdi. Yüzündeki ifadeyi görmesini istemiyordu. «Kuvvetli hatların olsa gerek.» Sonra tabağını ileri itti. «Yemek çok güzeldi.»

Ray, onun konuyu yemeğe çevirme çabasına hiç aldırış etmedi. «Neden bana bakmak istemedin?»

«Nasıl?» diye kekeledi genç kız.

Ray sabırlı sabırlı açıkladı. «Elbiseye baktığın gibi. İstersen gözünün önünde canlandıramadığın noktalarda ben sana yardım edeyim. Saçlarım yeşil, gözlerim de mor. Yüzümün bir yanında kocaman, çirkin bir yara var. Fırça gibi yeşil sakalım onu gözlerden gizliyor...» Sabrina'nın yüzündeki gülümseme, onun bu gü-

lünç tarifi karşısında birden kahkahaya dönüştü. «Yoksa bana inanmıyor musun?»

«İnanmıyorum tabii. Üstelik de komşum bana gözlerinle saçlarının kızılımsı kahverengi olduğunu söyledi bile.» Sabrina gülüyordu; az önceki gergin hava ortadan kalkmıştı.

«Annem tarçın rengi derdi. E, demek benim neye benzediğimi soracak kadar merak ettin.»

«Niye etmeyeyim.» Sabrina sesine kayıtsız bir hava vermeye çalıştı.

«Başka neler söyledi sana benim hakkımda?»

Onun erkeksi görünümü hakkındaki sözleri tekrarlamak istemeyen Sabrina, konuyu geçiştirmeye çalışarak, «Peggy tarif etmesini pek beceremez,» dedi.

Ray, «Bu durumda, kesinlikle bana 'bakman gerek,» dedi.

Önce üst üste konulan tabakların sesi geldi. Sonra tabaklar taşınırken bir sallantı oldu. Ray'in sofrayı toplaması genç kıza zaman kazandırmıştı. Umutsuzca, onun önerisini reddetmek için, yüzünü elleriyle yoklamamak için bir bahane düşünüyordu.

Ray geri gelince, daha önce oturduğu koltuğa oturmadı. Sabrina'nın yanındaki koltuğa yerleşti. Daha o yarım yamalak itiraz etmeye çalışırken, bileklerini hafifçe, ama genç kızın çekmesine meydan vermeyecek şekilde tutarak, ellerini yüzüne götürdü.

«Utanman, çekinmen için bir neden yok,» diye azarladı şefkatle. «Bak, ben hiç sıkılıyor muyum?»

Güçlü çenesinin sert hatları, artık genç kızın ellerinin altındaydı. Sabrina'nın direnci azalınca, Ray onun ellerini serbest bıraktı. Artık ilk temas sağlanmış, genç erkeğin vücut ısısı, genç kızın parmaklarının buz gibi katılığını yumuşatmıştı.

Parmakları, çenesinden yanaklarına, oradan da sert ve çıkık elmacık kemiklerine geçti. Kıvırcık kirpiklerinin üstünde kalın kaşlar geldi eline. Sonra geniş bir alın. Gür ve dalgalı saçları doğal bir şekilde arkaya yatmıştı. Sisten ve çiseleyen yağmurdan biraz nemlenmiş gibiydi bu saçlar. Genç kızın parmakları, hafif eğimli, mağrur bir ifade verdiği anlaşılan burnuna ve hem sert, hem yumuşak erkek dudaklarına değdi. Çenesinin nerdeyse saldırgan denecek kıvrılışını izledikten sonra da çekti ellerini.

Evet, tam bir erkeğe yakışacak bir yüzdü bu. Sabrina hoşnutlukla, bundan kuşku duymaya imkân yok diye düşündü kendi kendine. Tam bir erkek yüzü.

Ray, kadife gibi yumuşak ve okşayıcı bir sesle, «Ee, yargın nedir?» diye sordu.

Genç kız, yüzündeki ifadeden kendisini ele verdiğini biliyordu. Herhalde Ray ona bakar bakmaz neler düşündüğünü anlamıştı. Yüzünde hissettiği bakışlardan kaçınmak için başını çevirdi.

Sahte bir aldırmazlıkla, «Yargım şu,» dedi. «Yüzün hoşuma gitti.»

Bir parmak, çenesini tutup kaldırdı ve başını kendine çevirdi. Ray usulca, «Ben de senin yüzünden hoşlanıyorum,» diye mırıldandı.

Soluğunun ılık ıslaklığı bir an genç kızın yanağına çarpıp onu uyardı. Ama hemen aynı anda Ray'in dudakları dudaklarına dokunmuştu.

Birden şaşıran Sabrina önce kaskatı kesildi. Sonra Ray'in dudaklarının sevecen ama ısrarlı dokunuşu, ta damarlarına işleyen bir sıcaklık yaydı içine. Kalbi duracaktı nerdeyse. Erkeğin ağzı, genç kızın dudaklarında ustaca dolaşarak, sonunda ondan istediği cevabı aldı. Ağır ağır, ayrılmak istemiyormuşçasına dudaklarını çekti.

Sabrina onun ağzının dokunuşunu hâlâ hissediyor gibiydi. İçinden, elini kendi ağzına götürmek geliyordu.

Ray'in kalın sesi şefkatle, «Neden düşünceli görünüyorsun, Sabrina?» diye sordu.

Kız, «Ben... ben daha önce hiç öpüşmemiştim,» diye mırıldandı. Aslında gerçek nedenin bu olup olmadığını kendisi de bilmiyordu.

Genç adam yine usulca, «Yalancı,» diye alay etti. «Biraz önce beni öpen, tecrübesiz acemi bir kız değildi.»

Sabrina kıpkırmızı oldu. Yanakları alev alev yanıyordu. «Yani... Yani kazadan bu yana demek istiyorum.»

«Bak buna inanırım işte.» Biraz önceki yakınlıklarına uymayan, nazik bir kavrayış'la onun elini tuttu. «Gel gidip bir lokantada kahve içelim.»

Sabrina yattan ayrılmak fikrini sevinçle karşıladı. Nedense ayağının altındaki zemin sallanır gibiydi zaten. Sağlam toprağa basmak, karanın güvenliğine kavuşmak istiyordu.

Ray arabayı evin önünde durdurup onu demir kapıya kadar götürdüğü sırada saat onu biraz geçiyordu. Genç adam kızın arkasından içeri girmedi. Sabrina durup ona döndü:

«Çok iyi vakit geçirdim. Teşekkür ederim.»

«Ben de iyi vakit geçirdim. Onun için teşekküre gerek yok.» Ray'in sesinden gülümsediği seziliyordu. «Önümüzdeki hafta Los Angeles'te olacağım, dönünce seni ararım.»

«Mecbur değilsin buna.» Sabrina onun, kendisiyle tekrar görüşmek zorunda olduğunu sanmasını istemiyordu.

Ray onu tatlılıkla azarlarcasına, «Biliyorum,» dedi. «İyi geceler, Sabrina. Yukarıda ışık yanana kadar arabada bekleyeceğim. Işığı açmayı unutma, e mi?»

Genç kız başını salladı: «İyi geceler, Ray.»

Ray kapıyı itip kapattı. Sabrina da kilitledi. Onun, gözleriyle kendisini merdivenin kapısına kadar izlediğini hissetti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Pikabın düğmesini ani bir hareketle 'kapalı'ya getirdi Sabrina. Müziğin hiçbir teskin edici yönü yoktu.

Bezgin bezgin, «Ne yapsam ki,» diye düşündü. İçinden yemek ya da temizlik yapmak gelmiyordu. Gerek de yoktu zaten. Okumaktan bıkmıştı. Üstelik parmakları henüz kabartma harfleri sökmekte güçlük çekiyordu. Doğru dürüst okumak için bütün dikkatini bu işe vermesi gerekiyordu. Oysa böylesine huzursuzken aklının başka yerlerde olacağını biliyordu.

İçinden bir ses, kabahatin Ray Cameron'da olduğunu fısıldıyordu. Bu tedirginliğinin nedeni Ray'di. İyi ama, neden onun iş için Los Angeles'e gitmesi beni böyle etkilesin, diye düşündü. Bunu bilmiyordu işte. Daha önce de, hattâ kaza geçirmeden önce de, böyle huzursuz anları olurdu. O zaman enerjisini resme yöneltirdi. Şimdiyse böyle bir kaçış kapısı yoktu artık.

«Kili denedin mi hiç? Kilden heykelcikler yapmayı kastediyorum.»

Sanki Ray yanında duruyormuş gibi, sesi net bir şekilde kulağında çınladı. Günlerce önce atılan tohum meyve vermeye başlamıştı.

Sabrina hemen telefona sarılıp Sanat Gereçleri Mağazasında çalışan Sam Carlysle'ı aradı. Sam'den hemen kil ve bazı aletler göndermesini istedi.

Sam'in yolladığı çocuk geldiğinde aradan yarım saat bile geçmemişti. Sabrina da atölyede çalışabilmek için az önce kendine biraz yer açmıştı. Akşam daha ağır şeyleri kaldırmak için babasının yardım etmesi gerekecekti.

Çocuk gittikten sonra genç kız atölyeye döndü. Sırtı heyecanla ürperiyordu. Eski çalışma önlüğü kapının arkasında asılıydı. Yağlıboya ve tiner kokan önlüğü sırtına geçirip el yordamıyla çalışma masasına giderken neşeyle 'Yakında üstüne kil kokusu siner' diye düşündü.

Sabrina o hafta diğer işlerinden artan her dakikasını atölyede çalışmaya ayırdı. Ne var ki, yaptığı her şeyin başarılı olduğu söylenemezdi. Hattâ başarısızlık oranı daha yüksekti. Babası, istediği kadar başlangıçta mükemmel

sonuçlar almasının imkânsız olduğunu söylesin, Sabrina kendisi, mükemmelliğe kavuşmak istiyordu. Daha azına razı değildi.

Pazar sabahı Grant Lane onu atölyeden zorla çıkardı. «Tanrı aşkına, Sabrina! Biliyorsun, Tanrı bile yedinci günde dinlendi.»

Kız isyanla yukarı kalkmış çenesini, babasının mantıklı konuşması karşısında indirdi. Kili ellerinde yoğurup şekil vermek için karşı konulmaz bir istek duyuyordu. Ama babasının haklı olduğunu da biliyordu.

«Teknede yapmam gereken şeyler var. Neden sen de bu sabah benimle gelmiyorsun? Deborah'ın mutfakta işi var. Boş kalırsan, ben sırtımı döner dönmez yine buraya sıvışacağını biliyorum.»

Sabrina usulca güldü: «Yok, merak etme.»

Babası, «Ya, öyle mi?» diye takıldı. «Hadi bakalım, küçük hanım. Benimle geliyorsun!»

«Ne ayıp! Bana inanmıyorsun ha? Kendi kızına?» Ayıplarcasına başını salladı. «Eh, eğer böyle davranacaksan, seninle geleyim bari.»

«Okyanustan doğru epeyce kuvvetli bir rüzgâr esiyor. Ona göre giyin. Ama pek de iyi bir şey olmasın. Sana kamarayı temizletmeye niyetliyim.»

«Beni neden yanına almak istediğini şimdi anladım işte!»

Babası güldü. «Ne sandın? Herhalde arkadaşlık edesin diye çağırmıyorum, değil mi?»

Rüzgâr gerçekten de insanın içine işliyordu. Sabah sisi daha kalkmadığı için güneş de havayı ısıtmamıştı. Kamaraya inince, serin rüzgârı hissetmedi artık. Terden ipek gibi kâkül-

leri ıslanmış, tel tel sarkıyordu. Eliyle alnındaki teri silerken, keşke burada da rüzgâr olsaydı diye düşündü.

Deniz mavisi kazağının kollarını sıvayarak mutfağın lavabosunu ovmaya koyuldu. Terden ıslanan kazağın kalkık yakası, ensesinin hassas derisine batmaya başlamıştı. Yukarıdan gelen seslere bakılırsa, babası çalışmaktan çok, kendi gibi denizcilik meraklılarıyla sohbet ediyordu.

Kauçuk tabanlı ayakkabı giyen biri merdivenin başında durmuştu. Aşağı inmeye başladığı anda, Sabrina lavabonun sabununu duruluyordu. Durarak ayak seslerinin geldiği yöne döndü:

«Bu işi bitirir bitirmez yukarıya kahve getireyim diyorum, baba. Eğer arkadaşların da içerse, fazla fincan alayım.»

«İyi olur.»

«Ray! Döndün demek!» Kız kendine hakim olamadan bir sevinç çığlığı atmıştı.

«Dün öğleden sonra geldim. Bugün burada babanla sana rastlarım diye düşündüm. Doğrusu seni esir gibi güverte altına kapatacağı hiç aklıma gelmemişti.»

Sabrina onun her zamanki gibi kendisine takılması karşısında güldü. «Seyahatin iyi geçti mi?»

«Evet. Denetlemem gereken birtakım yatırımlarım vardı.»

«Şimdi geliyorum. İstersen sen kahve ibriğini yukarı götür. Dolapta fincan da var. Ben de şekerle kremayı getiririm.»

«Tamam.»

Sabrina birkaç dakika sonra güverteye çıkarak diğerlerine katıldı. Yüzünü kâküllerini uçuran serin rüzgâra çevirdi.

Ray, «Bu, Grant'in kızı, Sabrina Lane,» dedi. «Bu da benim eski okul arkadaşım, Doktor Joe Browning.»

Sırtında buzdan parmaklar dolaştı sanki Sabrina'nın. «Nasılsınız?» Adama hatır soran sesi bile soğuk çıkıyordu. Geçirdiği kazadan ve gittiği bir dizi doktordan sonra, tıp mesleğindekilere karşı antipati duymaya başlamıştı.

«Joe, adım Joe benim,» dedi adam. «Baban bana yalnızca bir yıldır kör olduğunu söyledi. Bakıyorum, bayağı alışmışsın.»

«Başlangıçta ben de eşyalara, duvarlara çarptım tabii,» dedi Sabrina.

Bir ara, konu Sabrina'nın kör oluşuna, kazaya ve başını çarpması sonucu göz sinirlerinde meydan gelen hasara geldi. Sabrina bunun ne zaman olduğunun farkına bile varmamıştı. Ancak sorular meraklı bir yabancının soruları olmaktan çıkıp profesyonel bir havaya bürününce, birden kendine geldi.

Doktorun sorduğu soruyu yarıda keserek, «Bir dakika,» dedi. «Ne cins bir doktorsunuz siz?»

«Çok iyi bir doktor. Merak ediyorsan söyleyeyim. Göz cerrahıyım ben.»

Sabrina'nın vücudu kaskatı kesilmişti sanki. «Onun için doktorun eski bir okul arkadaşın olduğunu söyledin, değil mi Ray?»

Doktor, «Hayır, işin o kısmı doğruydu,» diye söze karıştı.

Ray yavaşça, «Özür dilerim, Sabrina,» dedi. «Durumu öğrenince kızacağını biliyordum. Eğer

Joe senin kesinlikle bir daha göremeyeceğine inansaydı, sana bir şey söylemezdik.»

«Yani yeniden görebileceğimi mi sanıyorsunuz?» Çenesini gururla kaldırarak doktora döndü.

Doktor açıklıkla, «Sana kesin bir cevap vermeden önce hastanede testler yapmak isterim, Sabrina,» diye cevap verdi. «Yine de, cerrahi bir müdahale sonucu yeniden görme konusunda en fazla yüzde on şansın olduğunu söyleyebilirim.»

«Dört doktor, babamla bana bir daha göremeyeceğimi söylediler. Sen nasıl oluyor da bana yardımcı olabileceğini düşünüyorsun?»

«Aslında yardımcı olacağımdan emin değilim. Ama olmayacağımdan eminim de diyemem. Bazı durumlarda, vücudun doğal iyileştirme süreçleri hasarın bir kısmını giderir. Emin olmak için seni bir hastaneye yatırıp bazı testler yapmam gerek, Sabrina. Aslında, yeniden görme şansın çok az, hemen hemen yok denecek kadar az. Karar senin.»

Babasının getirdiği güllerin kokusu bile, hastanenin o keskin ilaç ve antiseptik kokusunu bastıramamıştı. Koridordan geçerken usul usul konuşan hemşirelerin sesleri duyuluyordu.

Ziyaret saati bitmiş, ışıklar sönmüştü. Sabrina, hemşirenin birkaç dakika önce odadan çıkarken ışığı söndürdüğünü işitmişti.

O akşam karanlık dünyası daha da kararmış gibiydi. Çok yalnız hissediyordu kendini. Her türlü etkiye açık gibiydi. Ertesi günkü testlerin sonuçlarının olumlu olacağını ummaya cesaret edemiyordu.

Örtünün üstünde duran eli sıkılıp yumruk oldu. Şu Ray de doktor arkadaşına nereden rastlamıştı! Oysa körlüğünü kabullenmiş, bunun haksızlığına karşı çıkmayı bırakmış, hattâ körlüğüne alışmıştı ne güzel!

Hastanede olmasının nedenlerinden biri de Ray olduğuna göre, hiç değilse, onu ziyarete gelebilirdi. Nerede! İyi şanslar dileyen bir mesaj göndermiş, Doktor Joe da hastaneye yattığı zaman bu mesajı Sabrina'ya iletmişti.

Birden titremeye başladı. Kendine hakim olmaya çalıştı, ama başaramadı. Bu kadar çok korktuğunu kendi de fark etmemişti. Çenesi bile titriyordu. Daha fazla dayanamayacaktı. Ağlamak istiyordu.

Birden bir yerlerden bir esinti geldiğini fark etti. Odanın kapısı usulca açılıyor, biri yatağına yaklaşıyordu. Gelen kişi hemşireye de pek benzemiyordu. Burnuna gelen tıraş losyonu kokusu, yanlış düşünmediğini kanıtladı.

Ray yavaşça, «Uyanık mısın?» diye sordu.

Sabrina hastaneden verilen incecik geceliğin üstünden kaymamasına dikkat ederek yerinde doğrulmaya çalışırken, «Evet,» diye fısıldadı. «Ziyaret saati sona erdi. Burada olmaman gerekir.»

Ray'in sesinde yine bir gülümseme gizliydi. «Beni burada yakalarlarsa, dışarı çıkmamı isteyebilirler, tamam mı? Nasılsın?»

Kız, «İyiyim,» diye yalan söyledi. Yatak, kenarına ilişen Ray'in ağırlığı altında gıcırdadı. «Doktor Joe senin bir partiye mi ne gideceğini söylemişti.»

«Gittim. Ama seni görmek için erkenden kaç-

tım. Oldu mu?»

«Birlikte olduğun hanım için mesele yoksa, benim için de mesele yok demektir.»

«Birisiyle beraber olduğuma nereden hükmettin?»

«Umarım öyledir. Yoksa bu çok pahalı Fransız parfümünü sen sürdün demektir.» Parmakları çarşafı sıkıca kavradı. Böyle umursamıyormuşçasına ona takılmaya devam etmeliydi. Yoksa Ray onun aslında ne kadar korktuğunu anlardı.

Adam, «Ah, seni kör hafiye seni!» diye takıldı.

Kız omuz silkti. «Basit şeyler bunlar. Sonuçta, bir partiye gittin. Orada da güzel bir kadına karşı cazibeni seferber etmiş olman normal.»

«İşte burada yanıldın.»

«Neden?» Sabrina başını yana eğerek, şakacıktan ona meydan okuyormuş gibi bir tavır takındı.

«Çünkü bütün cazibemi, tanıdığım kör bir hanıma karşı seferber ediyorum. Hem de çok güzel bir hanım bu.» Genç kızın boğazına birşey tıkandı sanki: «Buna inanmam çok zor.»

Sıcak bir el, çarşafı tutan elleri kavradı. Ray tatlılıkla ona çarşafı bıraktırdı. «Ellerin buz gibi, Sabrina. Ne oldu?»

Bu soru karşısında genç kız elinde olmadan titremeye başladı. Titremekten omuzları sarsılıyordu. Ağlarcasına içini çekerek, «Korkuyorum, Ray,» dedi. «Yarından korkuyorum.»

Ray bir dakika kadar hiçbir şey söylemedi. Sabrina yatağın sarsılmasından onun yer de-

ğiştirdiğini anladı. Sonra bir kol omuzlarına sarıldı ve Ray onu göğsüne bastırdı. Bir elini de yastık gibi ensesine yerleştirmişti.

Sakin bir tonla, «Gel bir düşünelim bakalım» dedi. «Neler olabilir? Seni aslında Joe'nun yapacağı testler korkutmuyor. Demek ki, sadece iki ihtimal var. Ya tekrar görmekten korkuyorsun ya da artık hiç görmemekten. Değil mi?»

Nutku tutulan Sabrina başını evet anlamında salladı. Başını yasladığı kalbin düzenli atışları ve omuzlarını saran kollar içini rahatlatmıştı.

«Yeniden görmeye başlamaktan korkmayacağını biliyorum. Böyle bir durum herkesi sevindirir. Demek ki gerçekte tek bir şık var.»

Genç kız duraksayarak, «Ben...» diye söze başladı. «Kör olduğumu kabul etmiştim, alışmıştım artık. Kilden heykelcikler yapmaya başlamıştım. Sana söyledim mi? Korkağın biriyim ben.» İçini çekti. «Keşke bu testleri yaptırmayı kabul etmeseydim. Keşke Doktor Joe ile hiç karşılaşmasaydım. Ömür boyu kör kalacağım gerçeğine bir daha boyun eğme işkencesine katlanmak istemiyorum.

«Alışılmış her şeye, bütün âdetlere burun kıvıran o gözüpek kıza ne oldu? Sen bir ödlek değilsin, Sabrina. Bir ödlek, bu hastaneye yatıp Joe'nun teklif ettiği kumarı oynamayı göze alamazdı. Hem de kazanma şansı pek az olan bir kumarı. Eğer testler olumsuz çıkarsa, sen ağlayıp hıçkırarak göğsünü yumruklayacak cinsten bir insan değilsin. Benim tanıdığım cesur kız, omuzlarını silker ve 'Eh, hiç değilse şansımı bir kez denedim' der.» Genç kız, saçlarında-

ki hafif hareketten onun gülümsediğini hisset-ti. «Basmakalıp bir sözü tekrarlamak gerekirse, Sabrina, kaybedecek hiçbir şeyin yok. Ama çok şey kazanabilirsin.»

Sabrina içini çekti. «Ben de kendi kendime bunu söylüyorum hep.»

«Söylemeyi bırak artık da, doğru olduğunu kabul et.» Birkaç dakika daha ona sıkı sıkı sarılıp konuşmadan durdu. Kollarındaki adalelerin gücü, sanki genç kızın içine akıyor, onun saçma sapan korkularını silip götürüyordu. Sonunda, «Şimdi iyi misin?» diye sordu.

Sabrina onun çenesine dayalı başını sallayıp hafifçe gülümsedi.

Ray yine usulca alay etti onunla: «Öyleyse bir an önce gideyim ben. Hemşire gelirse hakkımızda yanlış fikirlere kapılacak.»

Başını yavaşça yastığa yaslayıp örtüyü göğsüne kadar çekti. Tam doğrulurken, Sabrina kollarını uzattı.

«Geldiğin için teşekkür ederim, Ray.» Genç kızın fısıltısı, huzursuzluğunu yansıtıyordu.

«Yapmak istediğim bir şeyi yaptığım için bana teşekkür etme.» Sonra onun üzerine eğildi ve dudakları hayal kırıklığına uğratacak kadar kısa bir süre genç kızın dudaklarına değdi. «İyi geceler, Sabrina. Yine görüşürüz.»

«Tabii. İyi geceler, Ray.»

Bir kez daha hafif ayak sesleri ve kapının açılıp kapanmasından doğan esinti duyuldu.

Yatak iğneli fıçıya dönmüştü. Sabrina, bu tedirginliğine beklemenin yol açtığını biliyordu. İki gün süren testler sona ermişti. Doktor Joe

her an sonucu bildirmek için gelebilirdi. Bir gün önce adamın sesindeki ciddiyet, Sabrina'yı işlerin pek de iyi gitmediğine inandırmıştı.

Babasının yeniden pencereye doğru yürüdüğünü ayak seslerinden anladı. Genç kız aslında onun aşağıdaki otoparkla hiç de ilgilenmediğini biliyordu. Sabırsızlanan babası odayı bir aşağı bir yukarı adımlayarak oyalanmaya çalışıyordu. Keşke ben de onunla birlikte yürüyebilseydim, diye düşündü Sabrina. Grant Lane tam yolun yarısında birden durdu. Bir saniye sonra, koridordan gelen hava yüzünü yalayınca, Sabrina başını kapıya çevirdi.

«Günaydın Sabrina, günaydın Bay Lane.» Doktor Joe Browning ikisine de ayrı ayrı selam verdi. Sesi neşeliye benziyordu. Ama hastalarıyla konuşan doktorların sesindeki alışılmış sahte neşeydi bu.

Sabrina, «Günaydın, Doktor Joe,» dedi.

Ama babasının sabrı kalmamıştı artık: «Sonuçların hepsi belli oldu mu?»

«Evet.»

Sabrina'nın ensesi ürperdi. Farkında olmadan tereddütle seslendi: «Ray?»

Ray yavaşça, «Merhaba, Sabrina,» diye selamladı kızı.

Doktor şaşkınlıkla kısaca güldü. «Sakın bana hastamın telepatik gücü olduğunu söylemeyin.»

Ray, sesinde bir gülümsemeyle cevap verdi. «Sadece çok iyi koku alıyor, hepsi o kadar. Her halde tıraş losyonumun kokusunu tanıdı.»

Sabrina ona işin doğrusunu söylemek zahmetine katlanmadı. Aslında kendisi de, Ray'in orada olduğunu nasıl anladığını tam olarak bilmi-

yordu. Belki gerçekten de, farkında olmadan onun erkeksi losyonunun kokusu burnuna çarpmıştı.

Doktor Joe derin bir soluk aldı. «Eh, şimdi de işimize bakalım. Test sonuçlarını tam iki kez tahlilden geçirdim.

Doktor susunca, Grant Lane atıldı: «Evet, doktor?»

«Bu zarı attığımız zaman, çok zayıf bir ihtimal olduğunu zaten biliyorduk, Bay Lane.» Adamın sesindeki umutsuz ifade, Sabrina'yı yeterince uyarmıştı. Kız kendini kasarak, cevabın sonunu dinlemeye hazırlandı. «Ne yazık ki, zarımız hep yek geldi. Yapılacak hiçbir şey yok. İkinizi de bu sıkıntıya soktuğum için çok üzgünüm.»

Ortaya çöken sesizlik, Sabrina'ya, babasının gerçekten bir mucize umduğunu ve büyük bir hayal kırıklığına uğradığını kavrattı. Kendisi de hayal kırıklığına uğramıştı, tabii. Ama bu yargıyı daha önce duyduğu zamanlar yıkıldığı gibi yıkılmamıştı.

Hafifçe gülümsemeye çalıştı. «Bu riski göze almak zorundaydık, Doktor Joe.» Ray'in hastanedeki ilk gecesinde söylediklerini hatırlayınca biraz daha gülümsedi. «Bir kez şansımızı denedik.»

Doktor yatağın yanına gelerek kızın elini sevgiyle elleri arasına aldı. «Teşekkür ederim, Sabrina.»

Doktor Joe gitmeden önce babasından tekrar tekrar özür dilerken, genç kız Ray'in yatağa yaklaştığını duydu. Adam yatağın yakınında bir yerde durdu. Sabrina onun dikkatle yüzünü in-

celediğini hissetti.

Ray yavaş bir sesle, «İyi misin?» diye sordu.

Genç kız fısıltıyla cevap verdi. «Evet.» Birden bunun yalnızca lafta kalan bir cesaret gösterisi değil, gerçeğin ta kendisi olduğunu kavradı.

«O gözüpek kör prensesin, ne olursa olsun kendini kurtaracağını biliyordum zaten.»

«Senin yardımınla, kurtardı.»

«Senin zaten sahip olduğun cesaretini, onurunu ben nasıl kendime mal ederim? Ama bu konuyu başka bir zaman tartışalım. Cumartesi akşamına ne dersin?»

«Cumartesi akşamı mı?»

«Evet, beraber bir yemek yeriz. Saat yedi sıralarında alırım seni.»

Genç kızın heyecandan sesi kısılmıştı sanki. Güçlükle, «Bu bir emir mi, yoksa davet mi?» diye sordu.

«Her ikisi de. Senin cevabına bağlı.»

Sabrina başını uysalca yana eğerek, «Sizinle yemek yemekten onur duyarım, Bay Cameron,» dedi.

ALTINCI BÖLÜM

Sabrina merdivenlerden ağır ağır ikinci kata indi. Bir yandan da eliyle, üstündeki bluzun yumuşak yününü düşünceli düşünceli yokluyordu. Kararsızlıkla kaşlarını hafifçe çatmıştı. Oturma odasından babasının ve Deborah'ın sesleri geli-

yordu. Açık kapıya yürüyerek bir an durakladı.

«Deborah, bir dakika gelebilir misin?» Sabrina'nın sesi kaygılıydı.

«Elbette.» Halının boğduğu ayak sesleri hızla genç kızın beklediği kapıya yaklaştı. «N'oldu, Sabrina?»

«Bu pantolonla bluz gereğinden fazla mı şık sence?»

«Sanmam.» Deborah şaşkınlıkla kaşlarını çattı. «Ray seni yemeğe götürüyor, değil mi?»

«Pek de yemeğe götürüyor sayılmaz. Gerçi yemek yiyeceğiz ama, lokantaya gitmiyoruz. Geçen seferki gibi limandan bir şeyler alıp piknik yapacağız.» Sabrina eliyle koyu kahverengi dikişli deve tüyü pantolona ve yine aynı kahverengiden kayık yakalı bluza dokundu. Koluna da bu takıma uyan bir ceket almıştı. Omuzunda birkaç sıra altın zincir vardı.

O sırada ön kapının zili çaldı. «Ray gelmiş olmalı.»

Deborah, «Çantan masanın üstünde,» dedi. «Ray'e senin aşağı indiğini söylerim.»

Çantasını alan Sabrina, fildişi bastonu da koluna taktı. Babasına veda edip hevesle merdivenlerden aşağı indi.

Demir kapıyı açıp dışarı çıkarken, hiç gereği olmadığı halde, «Ben hazırım,» dedi.

Ray, onu park ettiği arabasına götürürken, genç kızın üstünde hak iddia ediyormuşçasına hafifçe kolundan tuttu. «O yeni elbiseyi giyersin sanıyordum.»

Sabrina usulca güldü. «O elbiseyi pikniğe giysem, çok komik olurdum herhalde.»

«Piknik mi? Pikniğe gitmiyoruz ki biz! Seni

yemeğe götürüyorum. Unuttun mu yoksa?»

Kız birden durdu. «İyi ama...»

Adam sabırla sordu. «İyi ama ne?»

Kız, «Ray, benim kalabalık yerlerde yemek yemediğimi biliyorsun,» dedi. Sözlerinin etkisini artırmak için bastonunu da yere vurdu.

«Evet, ne dediğini gayet iyi hatırlıyorum.» Adam onu sırtından tutarak, zorla arabaya doğru götürdü. Arabanın kapısı açıldı. Ray onun hem binmesine yardım etti, hem de arkasından hafifçe itti. Sabrina hemen kapının koluna uzandı, ama kapı kilitlenmişti. O daha kilidi açamadan, Ray arabaya binmiş, bir eliyle genç kızın bileğini sıkı sıkı tutmuştu.

Sabrina, «Beni dinlemiyorsun bile,» diye suçladı.

«Hem bütün dikkatimi sana verip, hem de arabayı kullanamam ki.» Ray her zamanki gibi mantıklı bir cevap vermişti işte. Arabayı çalıştırıp tek eliyle kaldırımın kenarından geriye manevra yaptı. «Küçük bir İtalyan lokantasına gidiyoruz. Dışardan pek lüks bir yere benzemez ama, yemekler mükemmeldir.»

Kız inatla, «Ben gitmiyorum,» dedi.

«Sabrina, ya hata yapar da mahcup olursam diye ömür boyu böyle şeylerden kaçınamazsın ki!»

Sesindeki sert ifade, sabrının taşmak üzere olduğunu gösteriyordu.

Genç kız kendine güvenen bir sesle, «Beni sürükleye sürükleye lokantaya sokarsan, herkes aklından şüphe eder,» dedi.

«Umarım, buna güvenmiyorsundur. Çünkü seni oraya başka türlü sokamayacağımı aklım ke-

serse sürüklemekten çekinmem.»

Sabrina bir anda onun dediğini yapacağını kavradı. Kendisi istediği kadar kızsın ya da inat etsin, hiçbir şey değişmeyecekti.

Öfkeyle tıslarcasına, «Sen bir kabadayı, bir zorbasın!» dedi. «Neden peşine düşüp de geldim bilmiyorum. Bu akşam böyle bir şey yapabileceğini tahmin etmem gerekirdi.»

Ray alayla cevap verdi. «Ayağını denk atsan iyi olur. Kafamı fazla kızdırırsan fikrimi değiştirip seni bir Çin lokantasına götürürüm. Eline de iki tane çubuk tutuştururum. Bakalım o zaman ne yaparsın? Hoş, pek başarılı olacağını sanmıyorum ya.»

Sabrina'nın doğal espri anlayışı gene kendini gösterdi. Somurturken birden elinde olmadan gülümseyiverdi. Güldüğünü göstermemek için eliyle ağzını kapattı.

Ray yavaşça güldü. «Tebessümün gözümden kaçmıyor, Sabrina. Aman devam et. Demin yanımda oturan o inatçı maymundan çok daha iyi bir manzara bu. Bir şeyler dökersen de utanıp sıkılmaya kalkma. Gözleri gören insanlar da boyuna bir şeyler döker.»

Sabrina hâlâ gülümseyerek içini çekti. «Seninle tartıştığım zaman hiç haklı çıkamayacak mıyım ben?»

Adam kelimeleri uzata uzata, «Çıkamayacaksın, benim küçük kör prensesim,» dedi. «Çünkü hep benim haklı olduğumu biliyorsun.»

İşin garip tarafı, o akşamki yemek Sabrina açısından tam bir başarı oldu. Oysa kazadan kısa bir süre sonra dışarda yediği her yemekte başına bir şeyler gelmiş; ya bir bardak devirmiş ya da

masaya bir şeyler dökmüştü.

Sabrina iskemlesinde arkaya yaslandı. Nerede olduğunu unutmamak için bir elini kahve fincanının üstünde tutuyordu. Hoşnutlukla göğüs geçirdi.

Ray alçak sesle, «Neden içini çektin öyle?» diye sordu.

«Çok güzel bir yemek yediğim için. Beni zorla getirdiğin için sana teşekkür ederim.»

«İkna ettiğin için, demeni tercih ederdim.» Ray'in sesinden çok eğlendiği anlaşılıyordu.

Genç kız, gamzelerini gösteren bir gülüşle, «İkna ettiğin için öyleyse,» dedi.

«Test sonuçlarının olumsuz çıkması moralini bozmadı, değil mi?» Bu kez ses tonu ciddiydi Ray'in.

Sabrina omuzlarını silkti. «Olumlu çıkmasını tercih ederdim elbette. Ama eskiden olduğu kadar aldırmıyorum artık. Kısmen senin tavsiyen yüzünden, kısmen de yeniden çalışmaya başladığım için. Bu kez hastaneye gittiğimde, hayatta hiçbir amacı olmayan kör bir kız değildim. Daha önce doktorlar bana teşhislerini bildirdikleri zaman, önümde günlerimi dolduracak hiçbir uğraş yoktu. Geleceğim bomboştu. Oysa şimdi bir amacım var.»

«Kilden heykelcikler yapmayı kastediyorsun, değil mi? Yaptıklarını bana ne zaman göstereceksin?»

Sabrina üzüntüyle gülümsedi. «Eleştiriye göğüs germeye hazır olduğum zaman.»

«Benim seni eleştireceğimi nereden biliyorsun?»

«Sırf kör olduğum için bana hoşgörülü davra-

nacağını sanmıyorum. Söylesene, körüm diye ikinci sınıf şeyler yapmamı hoş karşılar mıydın?»

«Ben de senin bu bahaneye sarılıp düzeyini düşüreceğini sanmıyorum zaten.»

Sabrina başını salladı. «Hayır, öyle bir şey yapamam,» Birden sesi çok heyecanlı çıkmaya başlamıştı. «İyiden de iyi olmak istiyorum. Büyük bir sanatçı olmalıyım. Ancak o zaman sanatımı meslek edinebilir, kendi geçimimi kendim sağlayabilirim.»

«Bu da senin için çok önemli. Öyle değil mi?»

«Evet. Kaldı ki, bu yalnızca bir gurur meselesi ya da bağımsız olma hevesi de değil. Artık babama yük olmak istemiyorum. Onun meseleyi bu şekilde almadığını biliyorum. Ama benim yüzümden Deborah'la evlenmediğini de biliyorum. Ancak kendime ait bir gelirim olursa, tek başıma yaşayabileceğimi ona kanıtlamış olurum.»

Ray, «Evlenebilirsin de,» dedi. «Biliyorsun herhalde, evlenmek evden ayrılmak için oldukça geçerli bir nedendir.»

Sabrina, onun sözlerini ciddiye almayarak yavaşça güldü. «Bu çözümü pek düşünmüyorum. Her şeyden önce iki büyük engel var.»

«Neymiş bu engeller?»

«Bir kere, evlenmek için birini sevmem gerek. Şu anda da öyle biri yok. Sadece evden kurtulmak için evlenmeye kalkışmak da pek tatsız bir çözüm olur.»

«Peki, ikinci engel ne?»

«İkinci engel daha da ciddi. Her şeyden önce, benimle evlenmek isteyen biri olmalı.» Genç kız böyle bir şeye hiç ihtimal vermiyormuşçasına

kuşkulu kuşkulu başını salladı.

Ray biraz merak, biraz da alayla, «O kadar imkânsız bir şey mi bu?» diye sordu.

«Eğer akılları başlarındaysa, imkânsız tabii,» diyen Sabrina, hafifçe güldü.

«Ben hep aklı başında bir insan olduğumu düşündüm. Bu durumda saf dışı mı kalmış oluyorum?»

Sabrina onun bakışlarını yüzüne diktiğini, tepkisini kolladığını hissetti. Birden tartıştıkları konudan rahatsız olduğunu fark etti.

Kesin bir şekilde, «Evet, saf dışı kalıyorsun,» dedi.

«Öyleyse mesele yok.» Nedense şimdi sesinde kayıtsız bir eda vardı Ray'in. Oysa Sabrina onun, verdiği cevaptan pek hoşlanmadığı gibi bir duyguya kapılmıştı. Belki de servetinden yararlanmak istediğimi sanıyor diye düşündü. «Biraz daha kahve ister misin, Sabrina? Yoksa artık kalkalım mı?»

«Hayır istemem, teşekkür ederim. Sen hazırsan kalkabiliriz.» Elleriyle arayarak, iskemlenin kenarına taktığı fildişi bastonu buldu.

Bu ilk başarılı akşam yemeğinden sonra Ray, daha sonraki haftalarda Sabrina'yı birkaç kez daha yemeğe götürdü. Seçtiği lokantalar pek kalabalık olmayan, ama yemekleri mükemmel yerlerdi.

Büyük bir dikkatle kil heykelciğin kolunu düzleştirdi. Parmakları aklından geçen görüntüyü kalıba döker gibiydi. Yaptığı işte elleri her hafta biraz daha ustalaşıyor, kendine olan güveni günden güne artıyordu.

Aşağıdan, merdivenlerden ayak sesleri geldi. Sabrina, heyecanını bastırmaya çalışarak çalışma tezgâhından geriye çekildi. Bir zafer gülümsemesi geniş ağzının köşelerini yukarı kaldırmıştı. Ellerini havluya sildi ve kapıya, yaklaşan ayak seslerine döndü. Duruşunda saklayamadığı bir kıvanç vardı.

Ayak sesleri kapının önünde durunca, «Gelsene baba» diye seslendi. «Üçüncüyü bitirdim. Gel de bak.»

Kapı açılır açılmaz, sese kulak verir gibi başını yana eğdi. Odaya giren babası değil, Ray'di. Sabrina altıncı duyusuyla sezmişti bunu.

Şaşkınlıkla, «Sen burada ne arıyorsun?» diye soludu. «Yediden önce gelmeyeceğini söylemiştin. Saat bu kadar geç olamaz.» İkide bir kaç olduğuna bakmamak için saatini kolundan çıkarmıştı.

Ray gülerek, «Hayır, o kadar geç değil,» dedi. «Henüz akşamüstü bile olmadı. Ama sen beni yaptıklarını görmeye davet etmediğin için, ben de aşağıda babanı ikna ettim. Seni aşağı çağıracağına beni yukarı yolladı.»

Sabrina içgüdüsel bir hareketle, eserlerini korumak istercesine birkaç adım atarak heykelciklerin önüne geçti.

Kuşkuyla, «Bu söylediklerin bu saatte burada ne aradığını açıklamıyor,» dedi.

«Açıklamıyor mu? Bense anladın sanmıştım.» Kız onun ses tonundan gülümsediğini anladı. «Aslında haklısın tabii. Buraya gelirken, atölyene sinsice girmek aklımın ucundan bile geçmiyordu. Korkarım, bu akşam yemeğe gidemeyeceğiz. Çok üzgünüm, Sabrina.»

Kız omuzunu silkti. «Bana göre hava hoş.» Aslında hiç de öyle değildi tabii. Ama Ray'in, bu gece onunla birlikte olmayı nasıl dört gözle beklediğini bilmesini istemiyordu.

«Bu haberi böylesine kayıtsız karşıladığın için memnun mu olsam, yoksa kendimi hakarete mi uğramış saysam, bilemiyorum.» Sabrina, onun tek kaşını havaya kaldırmış, biraz alaycı, biraz meraklı bir ifadeyle kendisine baktığını görür gibi oldu. «Hiç değilse biraz üzülmüş gibi yapabilirdin.»

«Böyle bir gece hoşuma giderdi elbette.» Gururu yüzünden sesine umursamaz bir hava vermeye çalışıyordu. «Birlikte yemeği iptal etmene yol açan şey önemli olmalı. Yoksa iptal etmezdin herhalde.» Ray'in onu dikkatle süzdüğünü sezinleyerek tedirginleşti. Sesine kayıtsız bir ton vermeye çalışarak, zorlama bir tebessüm takındı: «Umarım kıskanç kız arkadaşını uyarıp benim gözlerimi oymamasını söylemişsindir. Şu anda zaten epeyce körüm. Beni daha fazla çirkinleştirmesine dayanamam.» Genç kız, bunları söylerken, Ray yine onun kendine acıdığını sanmasın diye sözlerine alaycı bir hava vermişti.

«Neden planlarımızı bozanın kıskanç bir kız arkadaş olduğunu düşünüyorsun?» Ray'in sesi alayla yükselmişti. Ama Sabrina onun, bakışlarıyla içini okumaya çalıştığını seziyordu.

Muzip bir gülümseyişle, «Öyle olup olmadığını bilmiyorum tabii,» dedi. «Ama herhalde bir kadın düşmanı da değilsin.»

«Nerden biliyorsun olmadığımı?»

Elleriyle yoklayıp tanıdığı o erkek yüzü, hemen gözünün önüne geldi. O yüzün hayali, sor-

duğu sorunun saçmalığı konusunda yeterli bir kanıttı.

Sabrina kendinden emin bir şekilde gülümsedi. «Kızlar böyle şeyleri anlar. Herhalde kadınca bir sezgi.»

Ray tembel tembel, «Peki madem böyle düşünüyorsun, ilişkimizi daha samimi bir şekle sokmamamı nasıl açıklayacaksın bakalım?» dedi.

«Aman Ray, sen de!» Sabrina sanki bu koşullar altında bu soru çok saçma kaçmış gibi güldü. «Biz seninle arkadaşız. Aramızda başka hiçbir şey yok ki!»

«Yani tam anlamıyla platonik bir ilişki, öyle mi?»

«Elbette.»

«Öyleyse kenara çekil de, 'arkadaşın' yaptıklarını görsün, tamam mı? Tam önümde duruncа manzaramı kapatıyorsun.»

Genç kız sinirli sinirli, «İlk... ilk yaptıklarımın bazıları yandaki masada,» dedi. «Gördüğün gibi, bunlar pek iyi değil. Ama yavaş yavaş geliştiriyorum. Şu anda bir dizi bale figürü üzerinde çalışıyorum. Küçük bir bale topluluğu yapmayı düşündüm. Tam ortadaki model de dans eden bir çift olacak. Ama henüz ikinci derecedeki figürlerin üçte birini bitirebildim ancak.»

Ray dalgın dalgın, «Arkadaşlarından hiç bunları gören oldu mu?» dedi. «Sanatçı arkadaşlarını kastediyorum.»

Kız cevap vermeden başını olumsuz anlamda salladı ve güçlükle yutkundu: «Hayır, yalnızca babam ve Deborah gördüler.»

Ray, «Ben bir sanat eleştirmeni değilim, Sabrina,» diye mırıldandı. «Şimdiye kadar kör

olduğun için sana hiç ayrıcalıklı davranmadım, gereğinden fazla nezaket göstermedim. Şimdi de başka türlü davranacak değilim. Yaptığının bayağı iyi olduğunu biliyorsun. Ben bile görebiliyorum bunu. Ama sana gerçekte ne kadar iyi olduğunu ancak meslekten biri söyleyebilir.»

Sabrina, «Hayır, hayır!» diye itiraz etti. «Henüz değil.» Henüz bir sanat eleştirmeninin yaptıklarını incelemesine izin verecek kadar güvenemiyordu kendine. «Şimdilik hazır değilim buna. Daha zamana ihtiyacım var.»

«İnsan hiçbir zaman başkalarının yargısına açık olmaya hazır değildir. Ama bunu süresiz olarak erteleyemezsin ki.»

Sabrina yine de, «Henüz değil,» dedi. Bir yandan da avuçlarını sinirli bir şekilde kil içindeki önlüğünün iki yanına siliyordu.

«Sigara içer misin?»

«Evet, lütfen.» Sabrina içini çekerek sigarayı aldı.

Tütün kokusu burnuna gelince, sigarayı almak için elini uzattı. Ama Ray sigarayı kızın dudaklarının arasına yerleştirdi. O sırada parmakları dudağına dokundu. Sırtından aşağı bir ürperti indi birden.

Duraklayarak, «Aşağıda kahveyle kurabiye var,» dedi. «Eğer istersen...»

«Hayır. Özür dilerim. Fazla kalamayacağım.» Ray, genç kızın sözünü keserek davetini reddetmişti. «Gelecek hafta da göremeyeceğim seni. Ama önümüzdeki cumartesi operaya iki biletim var. İstersen beraber gideriz. Hem de bu akşamı telafi etmiş oluruz.»

Sabrina gülümsedi. «Bu davet çok hoşuma

gitti.»

«Bunu iptal etmemek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.» diyen Ray de gülümsedi. «Önümüzdeki cumartesi akşamı o alev rengi elbiseyi giyersen sevinirim.»

Genç kız gülerek, «Bu da bir emir mi?» dedi.

«Emir dersem, yerine getirecek misin?»

Gülmeyi sürdüren Sabrina, «Evet,» diye cevap verdi.

Ray yaptıklarını beğendiğini söyledikten sonra, Sabrina aradığı kusursuzluğa kavuşabilmek için daha da fazla çalışmaya başladı. Bu yenilenen heyecan, haftanın daha çabuk geçmesini sağladı. Cumartesi akşamı operaya gitmek de çabalarının ödülüydü sanki.

Sabrina aslında operaya giderken yanına fildişi bastonunu almak istememişti. Boş bir gurur, operaya gelenlerin ilk bakışta kör olduğunu anlamalarından çekinmesine yol açıyordu. Ne var ki, evin kapısından çıkarlarken, Ray şemsiyelikten bastonunu alıp ona uzattı. Bastonu neden almak istemediğini anlayıp kendisini azarlamasından çekinen Sabrina da sesini çıkarmadı.

Şimdi tiyatronun fuayesinde dururlarken, baston koluna takılıydı. İki perde arasındaki arada dışarı çıkmışlardı. Eğer yanında Ray'den başka biri olsaydı, Sabrina arada içeride kalmak isterdi.

Ray Cameron çevredekilerin farkına varmayacakları cinsten bir erkek değildi. Erkeksi çekiciliği bir yana, yalnızca yapısıyla bile bütün dikkatleri üstüne çekiyordu. Tabii bu arada Sabrina da birçok kişinin dikkat ve merakını çek-

mekteydi.

Ray'i tanıyan birçok kişi yanlarına gelmiş, nazik bir şekilde Sabrina'ya da selam vermişlerdi. Ama Ray hiç kimsenin lafı uzatmasına fırsat tanımamıştı.

Birden yaşlı bir kadın sesi taşkın bir neşeyle, «Ray Cameron!» diye bağırdı. Sabrina farkına varmadan, sığınır gibi Ray'e sokuldu. Kadın, «Seni görmeyeli yıllar oldu!» diye bağırdı. «Nerelerde saklanıyorsun? Yoksa ortadan kaybolmanın nedeni bu küçük hanım mı?»

Ray elini Sabrina'nın sırtına koyarak tanıştırmak için hafifçe öne itti. «Pamela, seni Sabrina Lane'le tanıştırayım. Sabrina, işte benim eski ve çok sevdiğim bir dostum, Pamela Thyssen. Herkese hükmetmeye bayılır. Biraz fazlaca meraklıdır. Ama altın gibi bir kalbi vardır.»

Kadın kibar, ama çatlak bir sesle, «Sakın ona inanma, canım!» dedi. «Ben havlayıp da ısırmayan takımından değilim. Hem ısırdım mı da fena ısırırım, Bayan Lane. Bekârsınız, değil mi?»

Ray, «Ne demek istediğimi anlamışsındır herhalde,» diye kıkırdadı. «Herkesin işine burnunu sokar böyle.»

Sabrina hafifçe gülümseyerek, «Evet, bekârım,» dedi.

Ray'in Pamela Thyssen'i doğru tarif ettiğine inanmaya başlamıştı.

Pamela Thyssen, «Biz yalnız kadınlar birbirimize destek olmalıyız,» diye atıldı. «Hoş, benim yalnız kalmaya niyetim yok ya. İki kocamdan da fazla yaşadım. Üçüncü kocalar da genellikle pek hoş olur diyorlar. Ya sen, şekerim, yoksa gözünü bizim Ray'e mi diktin?»

Sabrina birden kıpkırmızı oldu ve şiddetle karşı çıktı. «Hiç öyle bir niyetim yok, Bayan Thyssen.»

Kadın bir kahkaha attı. «Bu kez çetin cevize çatmışsın, Ray!»

Ray alayla, «Sabrina çok başına buyruk bir kızdır,» dedi. Sabrina yine de onun sesinde hafif bir hoşnutsuzluk sezer gibi oldu.

«Öyleyse Sabrina'yı daha iyi tanımalıyım. Temsilden sonra vereceğim partiye getir onu.» Bu bir istek değil, bir emirdi. Daha Sabrina Ray'e reddetmesi için işaret edemeden, yaşlıca kadın yanlarından uzaklaşmıştı bile.

Yalnız kaldıkları zaman Ray'e, «Gerçekten gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?» diye sordu.

Ray sükûnetle, «Neden olmasın?» diye cevap verdi. «Pamela'nın partileri sessiz ve dostça geçer.»

Sabrina kendini savunmak istercesine, «Bir sürü yabancının yanında rahatsız oluyorum.» diye itiraz etti.

«Artık bu tür rahatsızlıklardan kurtulsan iyi olur,» dedi Ray. Sonra, elini kızın sırtına koyarak onu yavaşça ileri itti. «Perde açılmadan önce yerlerimizi bulmak için birkaç dakikamız kaldı.»

YEDİNCİ BÖLÜM

Sabrina parmaklarını siyah ceketinin kürküne gömerek yakasını çekiştirdi. Alt dudağını

dişlerken, ağzının kenarları umutsuzlukla aşağı sarkmıştı. Camlar kapalı olduğu halde, tiyatronun park yerindeki insanların sesleri içeri kadar geliyordu.

«Neden beni eve götürüp partiye tek başına gitmiyorsun?» Sesinde tam anlamıyla kapana kısılmış gibi bir ifade vardı.

Ray, «Davet ikimize birden yapıldı,» diye onu uyardı.

«Bayan Thyssen beni tanımıyor ki. Oraya gitmesem farkına varmaz bile.»

«Varır, varır.» Genç adamın ciddi sesi bir gülümsemeyle yumuşadı. «Üstelik bizi davet etmesine de sen yol açtın. Seni tanıyıp merakı uyanınca bizi partisine çağırmaya karar verdi.»

«Gelebilir misiniz, gelemez misiniz diye sormaya bile kalkışmadı ki. Cevabımızı da beklemedi. Ya bu gece için başka planlarımız olsaydı.»

«İyi ama, başka planımız yok ki! Partisine şöyle bir uğramamamız için bir neden yok.»

«Ben gitmek istemiyorum. Üstelik bu da benim için yeterli bir neden.» Çenesini meydan okurcasına ileri uzattı.

«Hayır, değil.» Ray'in ses tonu artık hiçbir itirazı kabul etmeyeceğini gösteriyordu.

Sabrina, koltuğa kendini bırakarak alçak sesle, «Sen zorbanın birisin, Ray Cameron!» dedi.

Ray usulca kıkırdadı: «Müşfik bir zorba olduğumu umarım.»

Genç kız inatla, «Zorbasın işte, o kadar!» dedi.

Araba yavaşlayarak kenara park etti. Ray, motoru stop edip kapıyı açarak, «Geldik işte,» dedi.

Sabrina hiçbir şey söylemedi. Ray kendi yanındaki kapıyı açıp kaparken, sessiz bir isyan içinde oturuyordu. Aklından onun arabanın etrafından dolaşıp yanındaki kapıya gelişini izledi. Üstelik, nerdeyse saniyesine kadar kapıyı açacağı anı da tahmin etti. Ama inatla yerinden kıpırdamadı.

Ray usulca alay etti. «Benimle geliyor musun, yoksa arabada oturup minicik bir çocuk gibi surat mı asacaksın?»

Sabrina soğukça cevap verdi. «Eğer seçme şansım varsa, arabada kalmayı tercih ederim.»

«Sabrina, bir avuç yabancının seni korkutup arabada oturtmasına razı mı olacaksın?»

«Onlardan korktuğum falan yok.»

«İçeri girecek cesaretin yok; başka türlü nasıl açıklarsın bunu?»

Sabrina şiddetle itiraz etti. «Korkmuyorum.»

Ray inanmayan bir ses tonuyla onayladı. «Elbette korkmuyorsun.»

Genç kız öfkeyle tekrarladı. «Korkmuyorum.»

Ray yine aynı ses tonuyla, «Sen nasıl diyorsan öyle olsun,» dedi. Eğer arabada kalacaksan, kapıları kilitlemeni öğütlerim. Bir saat yalnız kalacaksın çünkü.»

Sabrina kaşlarını çatarak başını arkaya attı. «Gerçekten beni bırakıp gitmeyeceksin değil mi?» Genç kız anlayamamıştı; Ray ciddi miydi, yoksa takılıyor muydu?

Ray sakin sakin, «Arabada kalmayı tercih ettin,» diye ona hatırlattı. «Şimdi ben de, içeri girip senin neden gelmediğini açıklamak zorunda kalacağım.»

Onu artık iyice tanıyan Sabrina, «Sende hiç

vicdan denen şey yok mu?» diye homurdanıp, yana dönerek ayaklarını dışarı uzattı. Ray hemen kolundan tutup onun kaldırıma sağ salim inmesine yardımcı oldu.

Kapıyı bir hizmetçi açtı. Antreyi sıcak dostça sesler dolduruyordu. Sesler birçok yönden gelir gibiydi. Demek ki parti, Sabrina'nın sandığı gibi küçük bir toplantı değildi.

Ceketini hizmetçiye verdikten sonra Ray onun koluna girip en fazla sesin geldiği yöne yürüttü. Sabrina dudaklarını büzmüş, ağzı incecik bir çizgi halini almıştı.

Ray kulağına fısıldadı: «Gül biraz.»

«Hayır.» Ama yine de yüzündeki hoşnutsuzluk biraz azaldı.

Sabrina, odaya girerken başını gururla arkaya attığının, boynunu kuğu gibi uzattığının farkında değildi. Salonu dolduran bir sürü yabancı arasında kalmaktan duyduğu sıkıntıyı, yalnızca parmaklarının fildişi bastonu sıkmaktan bembeyaz olan eklem yerleri açığa vuruyordu.

Birden hemen sağ taraflarından, Bayan Thyssen'in kendine özgü, kolaylıkla tanınabilen sesi duyuldu: «Ray! Sabrina! Geldiğinize ne kadar sevindim!»

Kadın yanlarına gelince Sabrina yalnızca bir, «Merhaba,» demekle yetindi. Oraya geldiği için çok memnun olduğu gibisinden yalanlar söylemeye hiç niyeti yoktu.

Yaşlıca kadının kolundaki bilezikler şangırdıyordu. Sabrina'nın boşta kalan elini tutan el, irili ufaklı yüzüklerle bezenmişti.

Pamela Thyssen, «Hadi Ray bir efendilik et,»

diye emir verdi. «Git Sabrina'yla bana içki getir. Benimki her zamankinden olsun. Sabrina'ya da ondan getir.»

«Ama Bayan Thyssen...» Sabrina daha itiraza yeltenirken Ray yanlarından uzaklaşmıştı bile. «İçki istemiyordum ki.»

«Ben de istemiyorum zaten canım. Her zamanki dediğim, buzlu çay.» Kadın bunu Sabrina'nın kulağına eğilerek söylemişti. «Bu da bizim küçük sırrımız olsun. Bir ev sahibesi kendi partilerinde içki içmek zorundadır. Yoksa konukları rahatsız olur, istedikleri gibi kafayı çekemezler. Buzlu çay içkiyi andırıyor. Böylece herkes rahat ediyor. Onun için sen de rahat edebilirsin, canım. Seni sarhoş edip dilini çözmek niyetinde değilim.»

Sabrina alçak sesle, «İsteseniz de çözemezsiniz zaten,» dedi.

«Aferin! Lafını esirgemeyen insanları severim. Biliyor musun, ben Ray'in vaftiz annesiyim. Sana söz etmiş miydi?»

«Hayır.» Kız bir an, acaba kadın onun için mi Ray'la bu kadar ilgileniyor, diye düşündü.

«Annesiyle babası ikinci balayı için Avrupa ya gittiler. Louise, yani Ray'in annesiyle ben birlikte büyüdük. Her zaman çok iyi arkadaştık.»

Kız, «Avrupa'da olduklarından söz etmişti,» dedi. Söyleyecek başka bir şey yoktu ki!

«Bastonuna bakıyorum deminden beri. Ne kadar güzel! Fildişi, değil mi?» Kadın fırsat vermeden, hızlı hızlı konuşuyordu. «Nefis bir el işi. Üstelik de çok şık. Nereden buldun onu?»

«Bir armağan... Bir arkadaşım verdi,» dedi Sabrina. Ray isterse bastonu kendi verdiğini

söylesin diye düşündü.

Kadın merakla, «Özel bir arkadaş mı?» diye sordu.

«Bir arkadaş.» Sabrina başka açıklama yapmamaya kararlıydı.

«Ne zamandan beri gözlerin görmüyor, Sabrina?»

«Hemen hemen bir yıl oldu.»

Sabrina başını hafifçe kaldırdı. Geçmişiyle ilgili sorular sorulmasını istemiyordu.

«Peki, Ray'i ne kadar zamandır tanıyorsun?»

Sabrina derin bir soluk aldı. «İki ay önce tanıdım. Bakın Bayan Thyssen!» Sabrina kadını incitmeden konuşmayı başka konulara kaydırmak istiyordu.

Pamela Thyssen onun sözünü yarıda keserek, «İyi adam lafının üstüne gelir,» diye mırıldandı. «İçkilerimizi çabuk getirdin, Ray. Teşekkür ederiz.»

Bardağa vuran bir yüzüğün şıngırtısı, kadının sözlerine eşlik etti. Bir saniye sonra ise, Ray'in sesi, «Buyur, Sabrina,» dedi ve eline soğuk bir bardak tutuşturuldu. «Ben yokken iyi geçindiniz mi, bakalım? Sabrina'nın bir kraliçe gururuyla burnunu havaya kaldırmasından, senin hafiyelik yapmaya başladığın anlaşılıyor, Pamela.»

Pamela güldü. «Hafiyelik falan yaptığım yok, Ray. Sadece onun hakkında biraz bilgi edinmek istiyordum.» Dalgın dalgın ekledi: «Evet, gerçekten de kraliçe gibi bir hali var, değil mi?»

Sabrina yine itiraza yeltendi. «Lütfen, ben...» Ama daha sözünü bitiremeden Pamela atıldı:

«Sanki burada değilmişsin gibi senden söz

edilmesinden hoşlanmıyorsun. Haklısın şekerim, ne demek istediğini anlıyorum. Benim de hiç hoşuma gitmez. Ama bunu bir iltifat olarak kabul etmelisin. Ray, sen başımızda ne dikilip duruyorsun? Git birileriyle gevezelik et biraz. Dolaş. bir şeyler yap. Onu bir saat için bana bırak. Merak etme göz kulak olurum.»

Sabrina ağzını sessiz bir yakarışla açarak, Ray'e döndü. Kendisini yalnız bırakmamasını istiyor gibiydi. Bir an için, onun vaftiz annesinin isteğine karşı çıkacağını sandı.

Sonunda Ray, alçak sesle, «Emin ellerdesin, Sabrina,» dedi. «Pamela sana sahip çıkar. Sonra görüşürüz.»

Ray uzaklaşırken, genç kızın ağzı yine öfkeyle kısıldı. Önce onu, bir sürü yabancının bulunduğu bir partiye getiriyor, sonra da bırakıp gidiyordu!

«Gel, canım.» Pamela Thyssen, genç kızın koluna girdi. «Seni herkesle tanıştırayım. Arkadaşlarımı seçerken dikkatli olmaya çalışırım. Yani züppelerle karşılaşma ihtimalin çok az.»

Sabrina sessizce dişlerini gıcırdatarak, ev sahibesine eşlik etmek zorunda kaldı. Derken bir sürü yeni isim ve yeni ses kulağına dolmaya başladı.

Pamela Thyssen, sesinde yine o emreden edayla, «Tommy, neden Sabrina'yı o iki kişilik sedire, Bayan Phillips'in yanına oturtmuyorsun,» dedi. «Koltuğun kolu hemen solunda, şekerim.»

Kız, bastonun ucuyla yoklayarak küçük sedirin ön tarafını bulmaya çalışırken, boş çay bardağı elinden alındı. Yabancı isimlerle seslerin oluşturduğu engel onu yavaş yavaş yormaya

başlamıştı. Anlayışlı Pamela Thyssen'in bunu sezdiğini düşündü.

Yanından bir kadın sesi, «Giydiğiniz çok çarpıcı bir elbise, Bayan Lane,» dedi. Bu, Pamela'nın sözünü ettiği Bayan Phillips olmalıydı. «Daha operadayken fark ettim.»

Bu gönül okşayıcı sözleri, kadının kendine uygun elbise bulmakta çektiği güçlükler ve yeni moda elbiselerin vücuduna hiç yakışmadığı konusundaki uzun bir nutuk izledi.

Birden ensesindeki hassas nokta yine gıdıklanır gibi oldu. Sabrina bunun nedenini hemen anladı. Ray Cameron yakınlarda bir yerde olmalıydı. O sözkonusu olduğu zaman, radarı hatasız çalışıyordu doğrusu.

O sırada, kısık ve okşayıcı bir kadın sesi duydu. Sabrina bu sesi bir yerden hatırlar gibiydi, ama çıkartamadı. «Ray, canım, seni burada göreceğimi sanmıyordum.»

Ray'in sakin sesi cevap verdi: «Ben de sana rastlayınca şaşırdım. Sen Pamela'nın partilerini fazla hareketsiz bulmaz mıydın?»

Ses, bir kedi mırıltısıyla, «Bir kız isterse fikrini değiştirebilir, değil mi canım?» dedi.

«Bir erkeğin de, acaba fikrini neden değiştirdin, demeye hakkı vardır.»

«Doğrusu, aslını istersen, bir küçük kuş bu gece sizi operada görmüş, bana haber verdi. Minik serçeni Pamela'nın partisine getirirsin diye düşündüm.»

Ray yine kayıtsızca cevap verdi: «Öyle mi?»

İpek gibi ses, «Senin bu hayırseverlik merakını hiç anlayamayacağım, Ray,» dedi. «Yani, bu zavallı kızla neden bu kadar ilgileniyorsun?

Ona bolca para ver, olsun bitsin. Seni sarsmaz ki.»

Sabrina kaskatı kesildi. Elinde değildi. Bu berbat durumun tek teselli edici yanı, körlüğü sayesinde kulaklarının çok hassas olduğunu bilmesiydi.

Adam alçak sesle, «Sence çözüm bu mu yani, Roni?» diye sordu. «Bazen, başkalarının acısına anlayış gösterme yeteneği dağıtılırken sen neredeydin diye düşünüyorum. Herhalde üzerinde, 'Arzulara boyun eğme' yazan yerde sıraya girmiş bekliyordun.»

Roni. Evet, o gün Yat Limanında Ray'in yanında olan kızın adı buydu. Sabrina adamın okyanusta günbatımını seyretmeye gideceklerini söylediğini de hatırlıyordu.

Adı Roni olan kadın yine konuşmaya başlamıştı: «Arzulara boyun eğmek o kadar kötü bir şey mi, Ray?» Okşayıcı sesi Sabrina'nın bile zor duyabileceği kadar alçalmıştı.

«Bazı durumlarda pek kötü sayılmaz.» Ray'in sesinden çok eğlendiği anlaşılıyordu. Herhalde Roni'nin arzulara boyun eğişini pek de kötü bulmadığı bazı anları hatırlamış olsa gerekti.

«Söylesene sevgilim.» Sabrina, kadın herhalde gizli bir şey söyleyecekmiş gibi Ray'e biraz daha yaklaşıyor, diye düşündü. «Beni kıskandırmak için o kör kızı alet etmiyorsun, değil mi? Çünkü bu biraz komik olur.»

Ray, onun suçlamasına karşı çıkmadan, «Neden?» diye sordu. «Çok çekici bir kız.»

Roni, «Ama kör,» diye onu uyardı. «Onun için üzüldüğünü biliyorum. Hepimiz kendimizden şanssız olanlara acırız. Ama düşünsene, kız so-

nunda kendisiyle yalnız acıdığın için ilgilendiğini fark ederse onun için ne kadar kötü olur. Herhalde sana teşekkür etmez.»

Ray ağır ağır, «Benim bildiğim Sabrina,» dedi, «yüzüme bir tokat atar...»

Ama Sabrina onun söylediklerinin geri kalanını dinlemedi. Yeterince duymuştu zaten. Midesine korkunç bir sancı saplanmıştı. Bayan Phillips'in konuşmaya devam etmesine aldırmadan ayağa kalkarken gözleri karardı, başı döndü.

Tiz bir sesle, «Özür dilerim,» dedi. «Bayan Thyssen?» Soran sesi, yakınlarda bir yerde olduğunu bildiği ev sahibesini arıyordu.

«Evet, Sabrina.» Pamela Thyssen onun çağrısına cevap veren sesinde tuhaf bir ifadeyle hemen yanında bitivermişti.

Sabrina ne kadar sinirli olduğunu belli etmemek için yutkundu. Mümkün olduğu kadar sakin bir sesle, «Beni makyaj odasına götürür müsünüz?» diye sordu.

«Elbette. Buradan. Benimle gel.» Yüzüklü bir el ona yol göstererek küçük topluluğun dışına çıkardı. Pamela Thyssen kaygıyla, «Bir şeyin yok ya, Sabrina?» diye sordu. «Solgun görünüyorsun. İyi olduğundan emin misin?»

Kız, güvenli, gülümsemeye çalıştı. «Elbette eminim.»

Kalabalığın dışına çıktılar. Sabrina, bir koridorda olduklarını tahmin etti. Sinirleri adamakıllı gerilmişti. Yan odadan gelen sesler, sanki daha da tizleşmiş gibiydi.

Pamela, «Geldik işte,» dedi. «Kapı tam solunda, canım.»

Sabrina, durarak bastonu ile mesafeyi tayine çalıştı. Sonra da ev sahibesine döndü. «Teşekkür ederim, Bayan Thyssen.»

Kadın tereddütle, «Seninle gelmemi ister miydin?» diye sordu.

«Hayır, hiç gereği yok.» Sabrina karmakarışık duygularını düzene sokana kadar yalnızlık ve sükûnet istiyordu.

«Öyleyse seni burada beklerim.»

Sabrina hemen atıldı: «Hayır.» Sonra derin bir nefes alarak soğukkanlılıkla eklemeye çalıştı: «Kendi kendime geri dönebilirim. Sizi konuklarınızdan uzak tutmaya hakkım yok. Bana nerede olduğum konusunda bir fikir verin, yeter. Yolumu bulmakta oldukça becerikliyim, inanın.»

Yaşlıca kadın bir an duraladı. Sonra gene salonun yolunu kısaca tarif etti. Genç kız teşekkür edip kendisi için kaygılanmamasını söyledikten sonra hiç şaşırmadan kapıyı buldu. Ev sahibesinin arkasından baktığını biliyordu. Bereket, odada kimse yoktu. Kapanan kapı, tiz sesleri bir mırıltıya dönüştürmüştü.

Bastonun ucuyla dokuna dokuna bir koltuk buldu. Derin bir soluk alıp kadife mindere çöküverdi. Önünde bir tuvalet masası vardı. Kollarını masanın düzgün yüzeyine dayadı.

Hep merak etmişti zaten. Ray'in onu neden görmek istediği hep aklına takılmıştı. İçinden bunun merhametten olmaması için dua ediyordu. Gerçi Ray, 'Başkalarının acısına karşı anlayışlı olmak' demişti ama, bu sözler bile duyduğu konuşmanın içini parçalayan acısını silmiyordu.

Ellerini yumruk yapıp sıktı. İşitme duyusunun bu kadar güçlü olmasına kızıyor; ama bir yandan da, içinden, amacını vaktinde öğrendiğim iyi oldu diyordu. Ona yalnızca arkadaş gözüyle baktığı için şanslıydı.

İyi ama, bundan sonra ne yapacaktı? Öğrendiklerini ona söylese miydi acaba? Aslında söylemek istiyordu, tabii. İyilik ve merhamet dolu sözlerini yüzüne çarpmalıydı.

Her zaman soğukkanlılığını koruyan biriydi o. Üstelik kurnaz ve zekiydi de. Genç kız o güne kadar olanları tek tek hatırladı. Ray, önce onu ikna edip fildişi bastonu kullanmaya razı etmiş, sonra dışarı yemeğe götürmüş, şimdi de bir sürü yabancının olduğu bir partiye getirmişti. Sonuncusunda silahı geri tepmişti ama. Artık Sabrina onun içyüzünü biliyordu.

Bayan Thyssen birazdan onu aramak için birilerini yollamaya kalkardı. Kimselere görünmeden şu evden bir uzaklaşabilsem diye düşünerek ayağa kalktı. Salona dönmek istemiyordu. Her şey kâbus gibi gelmeye başlamıştı.

Koridora çıkarken, iyi ama nereye gideyim, diye düşündü Kimseye görünmeden kaçsa bile, yalnızca evlerin bulunduğu bu semtte, gecenin bu saatinde sokakta bir taksiye rastlaması çok zayıf bir ihtimaldi. Ama Ray'le eve gidene kadar dilini tutabileceğinden de çok şüpheliydi.

Dalgın dalgın ilerlerken koridorun duvarına dayalı duran bir sehpaya çarptı. Hiç düşünmeden elini uzatarak, düşebilecek herhangi bir şeyi tutmaya çalıştı. Sehpanın üzerindeki biblo, çarpmanın şiddetiyle sallanmaya başlamıştı. Onu hemen yerine koydu. Elini çekerken parmakları

tanıdık, düzgün bir cisme değdi: Bir telefon ahizesi.

Kurtulmuştu işte! Kendisini gören olup olmadığına zerre kadar aldırış etmeden, ahizeyi kaptı. Çabucak numarayı çevirip bir telefonlu taksi durağının numarasını vermelerini istedi. Kendine düşünme payı bırakmadan da, hemen söylenen numarayı çevirmeye koyuldu.

Karşıdan cevap gelince alçak sesle, «Bir araba istiyorum,» dedi. Birden durakladı. Bulunduğu yerin adresini bilmiyordu ki. Tam o sırada yaklaşan ayak sesleri duydu. Telefondaki adama, «Bir dakika,» diyerek derin bir soluk aldı. Ayak seslerinin geldiği yere döndü. Bir kez şansını denemeliydi. «Özür dilerim, bana buranın adresini söyleyebilir misiniz?»

Saygılı bir kadın sesi, «Tabii, efendim,» diyerek adresi verdi.

Kadının sesindeki aşırı saygı ve konuşma şekli Sabrina'nın dikkatini çekti. «Siz... Siz hizmetçi misiniz?»

«Evet, efendim.» Kadının sesinden, Sabrina'nın elindeki beyaz bastonu fark ettiği anlaşılıyordu.

«Bana ceketimi getirir misiniz? Siyah tavşan kürkünden bir ceket...»

«Derhal, efendim.»

Ahizeyi eliyle kapatmış olan Sabrina ayak seslerinin uzaklaşması üzerine elini çekerek, sabırla bekleyen adama adresi verdi. Adam arabanın birkaç dakika sonra geleceğini söyledi.

Hizmetçinin uzaklaştığı yönden yeniden ayak sesleri geldi. Sabrina gelenin hizmetçi mi, başkası mı olduğunu kestiremedi. Soluğunu tuta-

rak bekledi. Son anda Ray'e ya da Bayan Thyssen'e yakalanmaktan korkuyordu.

«Buyrun, hanımefendi,» dedi hizmetçi. «Giymenize yardım edeyim mi?»

Kız sinirli sinirli cevap verdi : «Lütfen.»

Hizmetçi onun kürk ceketi giymesine ustaca yardım etti.«Bayan Thyssen'e gittiğinizi bildireyim mi?»

«Hayır, hayır. Hiç gerek yok. Ben ona haber vermiştim zaten,» diye yalan söyledi Sabrina. «Taksi bir iki dakikaya kadar gelir. Dışarda bekleyeceğim. Ön kapı bu koridorun sonunda mı?»

«Evet, hanımefendi. Ama bu gece çok sis var. İçerde bekleseniz daha iyi olur.»

«Temiz havayı tercih ederim. İçerde çok duman var.» Amacına böyle yakınlaşmışken yakalanma tehlikesini göze almak istemiyordu.

Hizmetçi, «Peki, efendim,» dedi ve sessizce çekildi.

Sabrina, bastonuyla yoklaya yoklaya koridoru boydan boya geçip ön kapıya vardı. Kapıyı açıp dışarı, gecenin serinliğine çıkarken, avuçları heyecandan ter içinde kalmıştı.

Serin hava gergin sinirlerini biraz yatıştırdı. Kapıdan uzaklaşarak yan tarafa doğru yürüdü. Nemli sis, yüzüne vuruyor, evin kalın duvarları içerdeki sesleri duymasına engel oluyordu.

Ray'in kendisini bulamayınca nasıl şaşıracağını düşününce, ağzının kenarları bir gülümsemeyle kıvrıldı. O ünlü merhamet duygusu yüzünden kaygılanacaktı elbet. Ama Sabrina bir süre sonra hizmetçiye kendisini sormayı akıl edeceklerinden emindi.

Sabrina hep zamanın yavaş geçtiğinden yakı-

nırdı. Ama birisini ya da bir şeyi beklerken zaman büsbütün yavaş geçiyordu. Kuytuya sığındığı için, partiden erken çıkan olursa kendisini görmeyeceklerini umuyordu. Sonunda sokağın alt tarafından bir araba motorunun homurtusu duyuldu. Arabanın durup durmayacağını anlamak için kulak kabarttı genç kız. Araba kaldırımın hizasında durdu. Sonra da bir araba kapısı çarpılarak kapandı.

Sabrina gölgelerden çıkarken, bir erkek sesi, «Taksi çağırdınız mı efendim?» diye sordu.

«Evet, çağırdım.» Elinden geldiği kadar hızla yürüdü. Zafer sevinci, adımlarını çabuklaştırıyordu. Bir araba kapısı açıldı. Sabrina, mesafeyi hesaplamak için sesten yararlandı. Bir erkek eli, dirseğinden tutarak, arabanın arka tarafına binmesine yardım etti. «Hemen gidelim...»

Evinin adresini vermesine fırsat kalmadan, önünde durdukları evin kapısı açıldı. Sabrina tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Ray'in uzun adımları, şimdiden evin ön kapısıyla araba arasındaki mesafeyi yutmaya başlamıştı.

Sabrina arka koltuğa yerleşmeye çalışırken, bir kol beline dolandı, bir el de dümdüz karnının üstüne kapandı ve arabadan dışarı çekmeye başladı.

Sabrina, vücudunu amansızca kavrayan çelik çemberden kurtulmaya çalışarak umutsuzca, «Bırak beni!» diye soludu.

Ray onu daha da sıkı tutarak, «Sabrina, rahat dur!» dedi. Genç kız onun cebinden para çıkardığını duydu. «Boşu boşuna geldiniz. Özür dilerim.» Ray taksi şoförüyle konuşuyordu şimdi.

«Hanımı ben evine götürürüm.»

Sonra Sabrina'yı yan tarafa döndürdü. Elini beline koyup, zorla taksinin ters yönünde yürütmeye başladı. Onu eve değil, sokağın biraz aşağısında kaldırımın kenarına park ettiği arabasına götürüyordu.

Bu kez hiç de alaycı olmayan bir sesle, «Bana neler olup bittiğini anlatacak mısın?» diye sordu.

«Anlaşılmayacak bir şey mi var? Eve gidiyordum.»

«Madem eve gitmek istiyordun neden bana haber vermedin. Sana partinin sonuna kadar kalırız demedim ki.» Belinden sımsıkı tutan elleri canını acıtıyordu.

Genç kız sertçe, «Beni eve senin götürmeni istemiyorum da ondan.» dedi.

«Öyleyse bastonunu orada bıraksaydın. O beyaz baston olsaydı, kimse senin çıktığını fark etmezdi belki.» Son derece kızgındı Ray.

«Akıl edebilseydim, bırakırdım elbette.» Sabrina, onun öfkesinin kendisini sindirmediğini göstermeye kararlıydı.

«Peki aklına nerden esti de, bu saatten sonra, birden seni eve götürmemi istememeye karar verdin?»

Sabrina küstahça, «Açıklamak zorunda değilim.» dedi.

«Öyle bir zorundasın ki! Üstelik hemen şimdi, bu gece sona ermeden bana bir açıklama yapmaya mecbursun.» Küstahlıktan yana, Ray'in de genç kızdan geri kalır yanı yoktu.

Sabrina birdenbire durunca, Ray de durmak zorunda kaldı. Genç kız, yüzündeki hoşnutsuzluk

ifadesini görebilmesi için başını arkaya atarak cesaretle, «Belki de artık merhametinden, beni korumaya çalışmandan bıktım da ondan!» diye meydan okudu. «Ne senin, ne de başkasının bana acımasına gerek yok!»

«Ne?» Kız onun birden dikkat kesildiğini fark etti.

«Hayır işlemeye o kadar meraklıysan git, yardım derneklerinden birine üye ol!» Sabrina'nın sesi tizleşmişti. «Senin iyiliklerinden bıktım artık!» Kayıtsız görünmeye çalışmasına karşın, çenesi onu ele verircesine titremeye başlamıştı.

«Acımak mı? Demek sana merhamet duyduğumu sanıyorsun, öyle mi?» Bu suçlama top gibi patlamıştı sanki.

Sabrina cevap vermek için ağzını açtı. Bir saniye sonra ise adamın onu şiddetle kendine çektiğini hissetti. Bastonu elinden düştü, bir kol onu cezalandırırcasına belini sıktı. Ray'in eli, ensesini kavradı ve başını arkaya doğru yatırdı. Sabrina ister istemez parmaklarının ucunda yükseldi.

Şaşkınlık dolu çığlığı, vahşice, soluk almasına bile fırsat vermeyen, dudaklarını örseleyen öpüş altında eridi gitti.

Ray başını kaldırınca aralarında bir anlık bir gerilim doğdu. Sonra elleri yukarı doğru çıkarak, daracık omuzlarını kavradı ve Sabrina'yı biraz daha kendine çekti.

Genç kız güçlükle soluk almaya çalışıyordu. Güçbela, «Sen gerçekten zorbanın birisin, Ray Cameron!» dedi.

«Öyleyse, günahsız asılacağıma, hakkıyla asılayım bari.» diyen Ray'in sözlerinde acımasız bir alay gizliydi.

Genç kızı yeniden kaya gibi sert göğsüne bastırdı ve Sabrina, daha birinci öpüşün amansız baskısından kurtulmadan bir ikincisiyle cezalandırıldı.

Direnci azalırken, birden adamın ısrarlı dudaklarından öfkeli bir arzunun kendi damarlarına yayıldığını, kanını alevlendirdiğini hissetti. Her yanına hummalı bir sıcaklık yayıldı. Teni, iradesi dışında, dudaklarının üstüne kapanan ve itiraz dinlemeyen o dudaklara karşılık verme arzusuyla ürperiyordu.

Ne yaptığını bilmeden, onu itmeyi bıraktı ve parmaklarıyla sıkı sıkı ceketinin eteklerine yapıştı. Bütün duyuları bir anda harekete geçmişti sanki. Alışkın olmadığı hislerle sarsılan Sabrina, kaçınmaya çalıştığı erkekçe çekiciliğin tutsağı olduğunu anlıyordu.

Birden her şey başladığı gibi ansızın bitiverdi. Ray onu iterek bir kol boyu uzakta tuttu. Sabrina dengesini tamamen yitirmişti. Allak bullak olmuştu.

«Arabaya gir çabuk!» Bu sert emir, yüzüne atılmış bir tokat gibi şakladı.

Ama gerçeğe bu ani dönüş, Sabrina'yı harekete geçiremedi. Sonunda Ray sürükleyerek, taşıyarak, iterek onu öne oturttu. O direksiyona geçip arabayı çalıştırana kadar, Sabrina'nın sesi soluğu çıkmadı. Nutku tutulmuş gibiydi.

Sonunda, «Ray...» dedi adeta fısıldayarak.

«Kapa çeneni, Sabrina!» Ray öfkesini dizginlemek için büyük bir çaba harcıyordu. Genç kız onun dişlerini sıkarak konuştuğunu anladı. «Belki biraz daha sakinleşince, senden özür di-

lerim. Ama şu anda hiç üstüme varma, elimden bir kaza çıkabilir.»

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sabrina, onun emrine uymuş, eve gidene kadar hiç konuşmamıştı. Arabadaki hava da yeterince gergindi zaten; ama Sabrina'nın konuşmamasının asıl nedeni korkmasıydı. Hayır, Ray'in tehdidini yerine getireceğinden, ya da onu yeniden öperek cezalandıracağından korkmamış, kendinden korkmuştu. Ray'in kollarındayken kör bir kadın gibi değil, yalnızca bir kadın gibi hissetmişti kendini.

Göğüsleri ve kalçaları, onun göğsünün ve bacaklarının kaya gibi sert temasını yaşıyordu. Ray'in biçimli vücudunu gözünde öylesine canlandırmıştı ki, bir daha silip atamayacağını sanıyordu.

Olayın üstünden iki gün geçtiği halde hâlâ korkuyordu. Kendi kendine, Ray'in onu niçin öyle öptüğünü sorup durmaktaydı.

Bu acımasız, ama kısa süreli kucaklaşmanın nedeni, gerçek niyetinin anlaşılmış olması mıydı acaba? Yoksa Roni denen o kızı kıskandırma planı boşa çıktığı için mi hiddetlenmişti? Kulak misafiri olduğu konuşmaya bakılırsa, akla en yakın açıklama da buydu zaten.

Sabrina, Ray'in ona karşı bedensel bir istek duymuş olabileceğini aklına bile getirmiyordu. Aslında, ilerde bir gün kendisini gerçekten se-

vip isteyen bir adamla karşılaşabileceğini düşünmüyor değildi. Ama bu adamın Ray Cameron olması... Yok, hayır, imkânsızdı. Ray tanınmış, varlıklı ve yakışıklı bir erkekti. Üstelik son derece çekiciydi. Dilediği kadını elde edebilirdi.

Acı kalbini kemiriyordu sanki. Gururu ise, Ray'e artık bir arkadaş gözüyle bakamayacağını söylüyordu. Gerçek bir dost, bir dert ortağı olabilirdi elbette. Ama yalnızca haline üzüldüğü için dostluk gösterisinde bulunmasını istemezdi Sabrina.

Boğazından bir hıçkırık yükseldi. Her şey boş diye düşündü. Yüzünü ellerine gömerek, acının bir dalga gibi üstünü örtüşüne bıraktı kendini.

Daha ilk yaşlar kestane rengi gözlerinden süzülmeden telefon çaldı. Sabrina usulca, «Hayır,» diye inledi. Ama telefon çalmaya devam etti. İlk önce içinden telefonu açmamak geldi. Bırak karşıdaki vazgeçene kadar çalıp dursun! Ama sonra arayanın babası olabileceğini düşündü. Onu boş yere endişelendirmeye hakkı yoktu. İstemeye istemeye kalkıp telefona gitti.

Sakinleştirmeye çalıştığı bir sesle, «Lane'lerin evi, buyrun,» dedi.

«Sabrina.»

Ray'in kısık, boğuk sesini duyunca az daha telefonu elinden düşürüyordu. Yıldırım çarpmış gibi oldu. Birden dizleri çözüldü. Elleriyle yoklayarak iskemleyi buldu, yığılıp kaldı.

Sabrina cevap vermeyi geciktirince Ray'in kaygılı sesi biraz yükseldi: «Orda mısın, Sabrina?»

«Evet. Merhaba Ray.» Cevabı zorlama bir cevaptı, sesinin doğal sesiyle ilgisi yoktu.

«Nasılsın?» Sıradan bir soru değildi bu. Sesi gerçek bir ilgiyle yüklüydü.

«İyiyim. Ya sen?» Sabrina kasıtlı olarak soğuk, kayıtsız ve kibar davranıyordu.

Ray onun kayıtsız sorusuna cevap bile vermedi. «Neden aradığımı biliyorsun, değil mi?»

Sabrina buz gibi bir ilgisizlikle, «Nereden bilebilirim ki?» dedi.

«Cumartesi akşamı benimle yemeğe çıkar mısın?» Sesinde ciddi, buyurgan bir hava seziliyordu.

Ne var ki Sabrina, eğer Ray bir uzlaşma girişiminde bulunursa, bunun cumartesi akşamı birlikte çıkmak gibi bir kılıf altında sunulacağını önceden tahmin etmişti. İlk kez onun hep cumartesi akşamlarını neden seçtiğini kavrıyordu. Babası cumartesi akşamlarını hep Deborah'a ayırır, Sabrina da yalnız kalırdı. Yani, Ray'le tanışmadan önce yalnız kalırdı. Oysa önceki gün eski bir arkadaşını, Sally Goodwin'i cumartesi gecesi için eve çağırmıştı.

Sesinde hafif bir zafer ifadesiyle, «Cumartesi gecesi için başka birine sözüm var,» dedi.

«Öyle mi?» sesteki alaylı tondan, söylediklerine inanmadığı sezilmekteydi.

«Niye şaştın, Ray? Benim senden başka dostlarım da var.»

Telefondan biraz bezgin, biraz kızgın bir iç çekiş geldi. «Peki, bir tahminde bulunabilir miyim? Cumartesi gecesi boş olmamak için elinden geleni yapmışsındır.»

Sabrina omuz silkti. Ama ne onayladı ne yalanladı. «İstediğin tahminde bulunabilirsin.»

«Bir tahminde daha bulunayım öyleyse. Geçen geceki saygısızlığım yüzünden, beni bir daha görmemeye karar verdin.» Sonra ona konuşma fırsatı bırakmadan devam etti: «Tabii, sen bana gittiğini, oradan ayrıldığını haber veren bir not bırakma nezaketi göstermeden çekip gidince benim ne kadar sinirleneceğimi hiç hesaba katmadın, değil mi? Aslında seni dizlerime yatırıp pataklamam gerekirdi ama, bana o anda nedense öbür yaptığım daha uygunmuş gibi geldi.»

Ray'in söylediklerinin doğru yanları da vardı. Ama Sabrina bu kez etki altında kalmamaya kararlıydı. «Olan oldu bir kere. Artık tartışmanın anlamı yok,» dedi.

«Demek kararın bu. Artık beni görmek istemiyorsun.» Ray'in yumuşak sesinde küstahça bir hava seziliyordu. «Öfkeye kapıldığım birkaç dakika, bütün o saatlerin, birlikte geçirdiğimiz bütün o saatlerin güzel anılarını silip attı, öyle mi? O saatler sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?»

Ray'in meydan okuyuşuna cevap veren Sabrina, «Elbette, ediyordu,» dedi soğuk soğuk. «Yani senin bana acıdığını öğrenmeden önce ediyordu. Sana kimsenin merhametine ihtiyacım olmadığını söylemiştim.»

Ray öfkeyle, «Aklı başında hangi insan senin gibi inatçı, şımarık bir kıza acır?» dedi. Sonra sakinleşmek için derin bir soluk aldı. «Bazen insanın sabrını taşırıyorsun, Sabrina. Sana acımam diye bir şeyin söz konusu olmadığını defalarca söyledim. İnanman için daha kaç kez söylemem gerekiyor, öğrenebilir miyim?»

Genç kız meydan okurcasına, «Öyleyse beni neden görmek istediğini açıkla,» dedi.

«İlle de bir art niyetim olması gerekiyor, öyle

mi? Yalnızca...» Bir an durarak uygun bir kelime aradı, «Sana hayran olduğum, kör bir inatçılığa kapılmadığın anlardaki cesaretine hayran olduğum için seni görmek istemem mantıksız demek? Öyleyse şimdi de ben sana sorayım. Neden benimle geziyorsun? Senin evden kaçıp kurtulmanı mı sağlıyorum? Yoksa görmek istediğin yerlere götürdüğüm için mi katlanıyorsun bana? Söyle, Sabrina, art niyetin nedir?»

Bu karşı saldırının şaşırttığı kız, «Ben... Benim bir art niyetim yok,» diye kekeledi.

Ray keyifle, «Hadi, hadi,» diye takıldı. «Olmaz mu, canım? Mutlaka vardır. Yoksa benimle niye gezesin?»

Aklı karmakarışık olan Sabrina umutsuzca, «Yok, gerçekten yok,» diye direndi. «Sadece hoşuma gidiyordu. Yani...»

Ray onun sözünü kesti. «Ama sıra bana gelince, sadece senin dostluğundan hoşlandığım için seni görmek istediğime inanılmıyor, öyle mi?»

Sabrina yeniden üstün duruma geçmek için itiraz etti: «Nasıl hoşlanıyor olabilirsin. Hem inatçıyım, hem de şımarık. Sen kendin söylemedin mi?»

«Eh, n'apalım. Ben de küstah ve zorbayım. Bunu da sen söylemiştin.» Ray alay ederek onun bütün iddialarını çürütüyordu. «İkimizin de ikişer kusuru var, desene.»

Sabrina'nın ağzının kenarları elinde olmadan yukarı kıvrıldı. Ray'e karşı yine gevşediğinin farkındaydı.

Ray usulca, «Gülüyorsun değil mi, Sabrina?» dedi. «Sakın cevap vermeye kalkışma. İnkâr edeceğini biliyorum.» Kendi de güldü. «Pekâlâ,

sana cumartesi akşamı için yaptığın planları boz demeyeceğim öyleyse. Ama pazar günü denize çıkabiliriz.»

«Denize mi?» Sabrina, yalnızca onun söylediğini pekiştirmekle yetinmişti. Ray ona ancak bu kadar güzel bir teklifte bulunabilirdi. Denize olan sevgisi, bu teklifi reddetmesini zorlaştırıyordu.

Ray, sabırlı bir alayla, «Evet, denize,» diye tekrarladı.

«Ben...» Hayır olmuyordu. Sabrina istese de reddedemiyordu teklifi.

«Öyleyse, pazar sabahı erkenden alırım seni. Saat yedide diyelim. Bütün gün birlikte oluruz.»

«Ben... Tamam, yedide hazır olurum.» Biraz daha düşünürse bu güzel teklifi reddedeceğinden korkan Sabrina dili dolanarak telaşla cevap vermişti.

«Tamam, pazar sabahı yedide.» Ray durumu anlamış gibi telefonu hemen kapadı.

Sabrina fikrini değiştirmedi. Sonradan aklına birçok şey geldi, ama hiçbiri onu vazgeçirmeye yetmedi. Bir ara babasının duruma el koyup onun yerine karar verebileceğini düşündü. Ama bu umudu da daha o gün ortadan kalktı.

O akşam babasına Ray'in davetinden söz edince Grant Lane, «Biliyorum,» dedi. «Ray bugün öğleden sonra beni arayıp bir itirazım olup olmadığını sordu. Ben de olmadığını söyledim. Sana söz veriyorum, merak da etmeyeceğim. Emin ellerdesin. Üstelik Ray yüzme de biliyor.»

İşte bu yüzden pazar sabahı Sabrina, Ray'in Kısmet adlı yatının güvertesindeydi. Sis ve rüzgâr yüzünden bir saat geç hareket etmişlerdi.

Şimdi tekne kendini sulara bırakmış gidiyordu. Rüzgâr, Sabrina'nın başına sardığı eşarbı dalgalandırıyor, okyanusun tuzlu suları dudaklarına kadar sıçrıyordu.

Sabrina rotalarını değiştirdiklerini ancak bir süre sonra fark etti. Güneş yola ilk çıktıkları sıradaki yerinde değildi artık. Denizin ve yelkenlerin türküsüne kulak verdi. Dikkatle dinleyerek, belleği ve seslerin yardımıyla nerede bulunduklarını anlamaya çalıştı. Başaramadı.

Ray'e döndü: «Neredeyiz?»

«Santa Cruz yakınlarında. Monterey Körfezindeyiz. Düşlere mi dalmıştın?» Sabrina onun sesinden gülümsediğini hissetti.

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. «Düşlere mi daldım, denizi düşünmeye mi, bilmiyorum,» diye mırıldandı.

Teknenin hareketinde yine bir değişme sezdi. Yelken daha az rüzgâr alıyordu. Hızları azalmıştı. Ayaklarının altındaki güverte de biraz düzelmişti.

«Şimdi ne yapıyorsun?» diye sordu.

«Kıyıya yaklaşıyorum. Az önce Santa Cruz'un kuzeyindeki doğal köprülerden geçtik. Santa Cruz'un güneyinde demirleyip yemek yeriz diye düşündüm. Orada bildiğim küçük sessiz bir koy var. Dilerim henüz kimse keşfetmemiştir.»

Tekneyi demirlerken, Sabrina elinden geldiği kadar ona yardım etti. Duydukları tek ses, sakin dalgaların tekneyi usulca okşamasıydı. Başını bir şey sorarcasına Ray'e çevirince, bakışlarını yüzünde hissetti. Vücudu alev alev yanmaya başladı. Birden, hem de dehşetle, orada yalnız olduklarını fark etmişti. Bir erkek ve bir ka-

dın, yapayalnız. Bu düşünceyi hemen aklından çıkardı.

«Aşağıya inip yemeği hazırlayayım.» deyip, Ray'e arkasını döndü. «Ne yiyeceğiz?»

«Sandviç, salata.. Buna benzer şeyler, işte. Hepsi hazır. Ne dersin, yemekten önce biraz yüzelim mi? Su buralarda kıyıda olduğundan daha ılıktır. Sonra tehlikeli dip akıntıları da yoktur.»

Sabrina sinirli sinirli omuzunu silkti. «Üzgünüm. Bilseydim mayomu getirirdim. Denize gireriz demedin ki!»

Ray onun mazeretini hiç dikkate almadı. «Önemi yok, canım. Konuklarımdan biri aniden denize girmeye karar verirse diye dolapta hep birkaç mayo bulundururum. Birinden biri sana uyar elbet.»

«İyi ama...» Kazadan bu yana denize girmeye hiç cesaret edememişti.

«İyi ama ne? Yüzme biliyorsun değil mi?»

Sabrina güçlükle yutkundu. «Evet, yüzme biliyorum.»

«Eğer yönünü şaşırmaktan korkuyorsan, ben sana göz kulak olurum. Açılıp kaybolmazsın. Hadi, git de üstünü değiş.»

Sonra ona yedek mayoların hangi dolapta olduğunu söyledi. Sabrina aşağı indi. Okyanusun enginliklerinde yüzmek, o küçücük güvertede onunla yalnız kalmaktan iyiydi.

Mayoların çoğu, avuç içi kadar iki kumaş parçasından ibaretti. Sabrina beli baklava şeklinde delikler ve bağcıklarla süslü, tek parçalı dar bir mayo seçti. Hiç değilse bununla kendini daha az çıplak hissedecekti. Uzun saçlarını çözmüştü.

Huzursuz bir ses tonuyla, «Ben hazırım,» dedi.

Ray, görünüşü hakkında tek söz etmedi. «Yandan bir ip merdiven sarkıttım.» deyip elini tutarak merdivene doğru götürdü. «Suya önce ben gireyim.»

Tekne yavaş yavaş sallanıyordu. Derken, bir gövdenin suya dalmasından gelen bir ses duydu. Demek Ray merdivenden inmektense suya atlamayı tercih etmişti. Bir iki saniye sonra onun suyun yüzüne çıktığını duydu. Başını sesin geldiği yöne çevirdi. Ray birkaç kulaçta merdivenin dibine vardı.

«Hadi, gel,» diye seslendi. «Su çok güzel.»

Ray merdiveni tutarken, Sabrina yavaş yavaş inmeye başladı. Ayaklarıyla merdivenin iplerini yoklaya yoklaya iniyordu. Su ne sıcak, ne de soğuktu. Suya girince birkaç dakika merdivene sıkı sıkıya tutunup durdu. Ayaklarının altında hiçbir şey bulunmayışının yol açtığı tedirginliği yenmeye çalışıyordu. Dişleri, serin sudan değil de, sinirden birbirine çarpıyordu.

«Hazır mısın?» Ray hâlâ merdivenin yanındaydı.

«Hazırım herhalde.» Sabrina, takırdadıkları duyulmasın diye dişlerini sıktı.

Ray merdivenin birkaç kulaç uzağına giderek, «Sesime gel,» diye bağırdı.

Hayatı buna bağlıymışçasına merdivene sarılmış duran Sabrina, kendini zorlayarak ipleri bıraktı. Derin bir nefes aldı. Sonra ona doğru yüzmeye başladı. Önceleri hem sinirli oluşu, hem de hareketleri arasında uyum sağlayamayışı rahat yüzmesini engelliyordu. Ama biraz zaman geçince suya alışmaya başladı. Ray'in suyu yaran kulaçlarla önü sıra ilerlediğini duyuyordu.

Onun varlığı, hem güç, hem de içine güven veriyordu.

Sanki çok uzun süredir yüzüyor gibiydiler. Sabrina artık yorulmaya başlamıştı. Kolları gittikçe ağırlaşıyordu sanki. Biraz durmaya karar verdi. Suyun yüzünde kalmak için ellerini ve ayaklarını oynatıyor, bir yandan da derin derin soluk alıyordu. Ray'in da kendisini izlediğini fark etti.

Ciğerlerinin ihtiyaç duyduğu havayı derin soluklarla içine çekerken, «Ne kadar kaldı kıyıya?» diye sordu.

«Beş metre kadar sonra ayakların dibe değer.» Ray'in nefesi falan kesilmemişti anlaşılan. «Oraya kadar yüzebilirsin, değil mi?»

Genç kız cevap vermeden yeniden yüzmeye başladı. Yorulmamak için dengeli bir tempoyla yüzmeye çalışıyordu. Ona sanki hiç ilerlememiş gibi gelirken, ayaklarından biri denizin dibindeki kumlara çarptı. Hemen yerinde doğrularak yüzündeki tuzlu suları elleriyle kurulamaya çalıştı. Sonra, ıslak, uzun saçlarını kulağının arkasına attı. Ray, sol tarafında, yakın bir yerden, «Başardın,» dedi. «Kendini nasıl hissediyorsun?»

Hafifçe gülümsedi Sabrina. «Yorgunum. Ama onun dışında bir şeyim yok.»

«Hadi, kıyıya çıkıp dinlenelim biraz.» Ray onu elinden tutarak kıyıya kadar götürdü.

Kumlarla kaplı düzgün ve sert kıyıya vardıklarında, «Bu kumsalın güneşlenebileceğimiz bir kayalığı da var,» dedi. «Biraz sert ama, havlusuz kuma uzanmaktan iyidir.» Bir süre sonra elinden çekerek durdurdu. «İşte burası.»

Sabrina'nın sesini çıkartmasına fırsat bırak-

madan elleriyle belinden kavrayarak kayanın sert, ılık yüzeyine oturtmak için havaya kaldırdı. Sabrina'nın parmakları da denge sağlamak için kendiliğinden onun ıslak, adaleli kollarını kavradı. Ama Ray'in eli mayonun belindeki deliklerden tenine değince, vücudu tutuştu sanki. Deli gibi çarpan yüreğinin durulması için birkaç saniye geçmesi gerekti. O zamana kadar Ray de kayaya tırmanmıştı zaten.

Ray onu rahatça oturttuktan sonra, «Dün akşam iyi eğlendin mi?» diye sordu. Sabrina onun ne yanda oturduğunu sesinden anladı.

«Dün akşam mı?» Kaşlarını çattı. Kayanın üstüne biraz daha yerleşti. Derken onun ne sorduğunu anlayıverdi. «Evet, eğlendim.» Aslında çok sessiz bir akşam geçirmişti. Sally'yle oturup konuşmuşlar, eski plakları dinlemişlerdi.

«Nereye gittin?»

«Hiç bir yere. Sally'yle evde oturduk.» Omuzlarını silkerek yüzünü güneşin sıcaklığına çevirdi. Güneş, ıslak tenini kurutuyor, ürpermesi gittikçe azalıyordu.

«Kadın kadına oturup dedikodu yaptınız, öyle mi?» Sesinde yine alaylı bir ifade vardı.

Sabrina, Ray'in, arkadaşıyla geçirdiği akşamın bu kadar sakin oluşuna mı, yoksa böyle bir akşamı onun yerine başkasıyla geçirmeyi tercih edişine mi güldüğünü anlayamadı.

«Erkekler de kadınlar kadar dedikodu yapar,» diye cevap verdi.

Tartışmaya gerek görmedi Ray. «Herhalde iki cins arasındaki dedikoducuların sayısı hemen hemen eşittir,» dedi.

Bu sözleri rahatsız bir sessizlik izledi. Hiç değilse, Sabrina için rahatsız edici bir sessizlikti bu. Ray'in varlığının farkındaydı. Hem de gereğinden fazla. Onun bir erkek olarak yanında oluşunu içinin derinliklerinden hissediyordu. Ağırlığını ellerine vererek geriye yaslandı.

«Güneş çok iyi geliyor.»

«Uzansam daha iyi olacak. Ben de tadını çıkarayım bari.»

Sabrina da Ray'in yanına uzandı. Çevresinin de, yanında uzanan erkeğin de farkındaydı. Ama sanki bir yandan da, onlara karşı tamamen sağır gibiydi. Derken bütün duyguları birden alarma geçti. Neden rahatsız olduğunu anlamak için gözlerini kırpıştırarak etrafı dinledi. Başını Ray'in olduğu yöne çevirince, yanağı onun eline değdi. Sonra hassas sinir uçları ona bir mesaj gönderdi. Ray, Sabrina'nın ipek gibi kahverengi saçlarını elinde tutuyordu.

«Biliyor musun,» dedi Rây usulca, «İlk kez saçını açtığını görüyorum.»

«Ben... Saçımı açmaktan hoşlanmıyorum. Hiç rahat olmuyor.» Onun ne kadar yakınında olduğunu anlayınca sesi titremeye başlamıştı.

Ray onun açıklamasıyla ilgilenmişe benzemiyordu. «Saçlarını öyle minicik bir topuz yapıp tepene toplayınca, dengeli ve seçkin bir halin oluyor. İyi yetişmiş genç bir prenses. Ama böyle açınca,» saç tutamını parmağına sararak kıvırdı, «kolayca incinecek birine benziyorsun. Kimsesiz ve yalnız bir çocuk gibi.»

Sabrina'nın şakakları zonkluyordu. Ondan uzaklaşmak istedi, ama imkânsızdı bu. Kayanın kenarı çok yakındı.

«Ne dersin? Geri dönelim mi?» Boğazı kupku-

ru olmuştu. Sesi de gergin ve kısık çıkıyordu.

Ray, «Ne oldu?» diye takıldı ona. «Saç modelin hakkında söylediklerim hoşuna gitmedi mi yoksa?»

«Fark etmez zaten.» Sabrina başını kararlı bir şekilde sallayınca, saçları omuzlarına yayıldı «Sen ne dersen de, ben yine saçımı toplayacağım. Çünkü böylesi daha kolayıma geliyor. Senin beğenip beğenmemen önemli değil.»

Ray uzanarak onun saçını çekti. «Öyleyse, o ipek gibi topuzu tercih ettiğimi öğrenince pek üzüleceksin. Şimdiki halin sadece bir yatak odasının gizliliğine uygun düşüyor.»

Ray'in imalı sözlerinden heyecanlanan Sabrina, farkında olmadan içini çekti. Zaten onun çekici erkekliğinden öylesine etkileniyordu ki, böyle bir konuşmayı sürdürmesi imkânsızdı. Kayıtsızca flört edemez, imalı sözlerle kelime oyunları yapamazdı. Ray'in yakınlığından kurtulmak için doğrulmaya çalıştı. Oysa o, çoktan ayağa kalkmıştı bile.

Tepesinde bir yerlerden sesini duydu. «Hadi bakalım, gidiyoruz.»

Sabrina birden ferahlayarak bacaklarını kayanın yanından sarkıttı. Ray kumlarda duruyordu. Genç kız kayadan aşağı kaymadan ellerini uzatıp yine onu belinden kavradı. Bu istenmeyen yardımdan kaçınmaya çalışırken, bir yandan da kumlarda onun çok yakınına bir yere inmek istemeyen Sabrina kayanın sivri bir çıkıntısına ayağını çarptı. Beklenmeyen şiddetli acıyla irkilince kendini onun göğsüne kapanmış buldu. Ray, dengesini bulması için ona sıkıca sarıldı.

«Bir şeyin yok ya?»

Sabrina cevap veremedi. Zaten veremezdi de. Onun adaleli vücudu vücuduna sıkıca yaslanmışken nasıl cevap verebilirdi ki! Kalbi çılgınca çarpıyordu.

İçinden kollarını Ray'in geniş omuzlarına dolamak, başını da boynunun çukuruna gömmek geliyordu Sabrina'nın. Nerdeyse dayanılmaz bir istekti bu. Bu isteğe karşı direnebilmek için, sinirli sinirli dudaklarını yaladı ve başını arkaya attı.

Titreyen bir sesle, «İyiyim,» dedi. «Bir şeyim yok. Herhalde bir yere çarptım.»

Birden esen rüzgâr saçının bir tutamını yüzüne savurdu. Saçlar, dudaklarının parlak ıslaklığına takıldı. Eliyle saçını itmek istedi. Ama daha eli ağzına varmadan, Ray'in eli yumuşak bir hareketle hem ağzına yapışan tutamı, hem de saçlarının bir bölümünü arkaya itti.

Sonra da eli kızın yanağında kaldı. Baş parmağıyla dalgın dalgın Sabrina'nın çıkık elmacık kemiğini okşamaya koyuldu. Onun büyülü dokunuşuyla kendinden geçen genç kız, soluğunu tutarak kıpırdamadan bekledi.

Ray'in sert ağzının baş döndürücü sıcaklığını dudaklarında hisseder hissetmez, hızla başını çevirdi. Bu ani öpüşe karşı koymak çok zordu.

Sinir gerginliğiyle sesi titreyerek, «Yapma, Ray, lütfen!» diyebildi.

«Seni incitmeyecektim ki!» Sözleri, Ray'in dokunuşundaki sevecenliği silip götürmüştü sanki. Ray, onun tir tir titreyişini yanlış yorumlamıştı.

«Sadece beni öpmeni istemiyorum, o kadar!» dedi Sabrina. Onun gevşeyen kollarından sıyrılarak hızlı adımlarla uzaklaştı. Sonra birden

sağduyusu onu uyardı. Gittiği yeri göremiyordu ki.

Vücuduna dokunan o sıcak gövdenin bıraktığı boşlukla ürperiyordu. Kollarını kendi vücuduna sıkıca sararak titremeye başladı.

Ray onun yanına gelerek durdu. Sabrina onun dikkatle kendisini süzdüğünü, içini okumaya çalıştığını seziyordu. Görmeyen gözleri içini kasıp kavuran baş döndürücü arzuları açığa vurmasın diye kirpiklerini önüne eğdi. Bir süre, gerginlik içinde, nefes alacak cesaret bile bulamadı kendinde.

«Bir an önce tekneye dönsek iyi olacak.» Ray'in sesindeki vahşi ifade, öfkesini güçlükle dizginlediğini gösteriyordu. Ama bu öfke kendine mi yönelikti, Sabrina'ya mı? Genç kız bunu kestiremiyordu işte.

Elinden tutup onu suya doğru götüren el soğuk ve kişiliksizdi. Su yeterince derinleşip Ray elini bırakmak zorunda kalınca, Sabrina sevindi nerdeyse.

Geri dönüşleri hiç de keyifli olmadı. Sabrina hızlı bir tempoda yüzmeye karar vermiş, bu tempoyu sürdürmeye çalışmak, bütün gücünü tüketmişti. Mantığı artık Ray'i görmemesi gerektiğini söylediği halde, bu geziye çıkmak için onun kendisini kandırmasına izin vermişti. Şimdi de kendini cezalandırmak ister gibiydi.

Ray kolunu uzatıp onu ip merdivene çektiği zaman bitkin düşmüştü Sabrina. Yine de onun yardımı olmadan merdivenden çıkmayı başardı. Teknenin içinde soluk soluğa durarak, kendine gelmeye çalıştı. Ray, «Üç metre ötede demir atmış olsak, tekneye varamayacaktın. Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?» diye payladı onu.

«Hiçbir şeyi.» Sabrina başını yana çevirdi, kamaraya inen merdivenleri el yordamıyla bulmaya çalıştı.

«Giyinince, yemeği hazırlayabilirsin. İstediğin her şeyi bulacağını sanıyorum. Ben de bu arada dönüş hazırlığına başlayayım.» Ray'in emir veren sesi çok sertti.

Sabrina, «Önce... önce yemek istemez miydin?» diye kekeledi.

«İkimiz de dönmek için acele ediyoruz, değil mi?» Ray'in sesinde meydan okuyan bir anlam vardı. Sanki ona 'cesaretin varsa, inkâr et' diyordu. Cevap alamayınca, ciddi bir sesle ekledi. «Bir kez yelken açtık mı, ben de yemeği senin kadar zevkle yiyeceğim.»

Oysa yemek Sabrina'ya çok tatsız geldi. Lokmalar boğazına diziliyordu. Yine de kendini zorlayarak yemeye çalıştı. Dönüşlerinde hiç de dostça bir hava yoktu. İkisi de büyük bir gerilim içinde susuyorlardı.

Günün sonunda kızın teşekkürü de, Ray'in bu teşekkürü kabul etmesi de hem soğuk, hem kayıtsızdı. Demir kapı arkasından kapanınca, Sabrina kendini neden bu kadar kötü hissettiğini anladı. Dönüşte bunu bol bol düşünecek zaman bulmuştu. Ray Cameron'a âşık olmuştu. Sersemin tekiydi işte!

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ray ayrılırken, «Yine görüşürüz,» demişti. Sabrina o güne kadarki tecrübelerinden, bu sözlerin ilişkinin bittiği anlamına geldiğini öğrenmişti.

Yanağından aşağı bir damla gözyaşı daha süzüldü. Parmaklarıyla yaşı silerken, elindeki kil yüzünde siyah lekeler bıraktı. Kendini yapayalnız hissediyordu.

Atölyenin kapısı vuruldu. Bu hafta artık atölyenin kapısını kapatmaya başlamıştı. Kimsenin habersiz içeri girmesini istemiyordu. Hiç değilse tokmak çevrilirken çıkan sesle uyarılmış oluyordu. Babası nedenini sorduğunda, kapı kapalı olduğu zaman dikkatini bir noktaya daha kolay toplayabildiğini söylemişti. Oysa, trafiğin en yoğun olduğu saatte, kentin göbeğinde bile çalışabilirdi. Ne var ki, son zamanlarda, işinin orta yerinde ağlama huyları edinmişti. İşte bunu, ne babasının, ne de başka birinin görmesini istiyordu.

Sabrina önlüğünün eteğiyle gözlerini kuruladı. Yanaklarında yaşlarla kapıyı açmaya hiç niyeti yoktu. Sonra, «Girin,» diye seslendi.

Birden odaya bir parfüm bulutu doldu sanki. Deborah'ın parfümü. Hafif, çevik adımlar, doğru tahmin ettiğini gösteriyordu.

«Sana bir saate kadar çıkacağımızı haber vermeye geldim. Bir saatte ancak burayı temizleyip üstünü değişirsin diye düşündüm.» Müstakbel üvey annesi pek neşeli görünüyordu.

Sabrina dikkatini tezgâhının üzerinde duran yarısı tamamlanmış büstte yoğunlaştırarak, «Gideceğimi pek sanmıyorum,» diye mırıldandı.

«Olur mu hiç, Sabrina? Biliyorsun ki Grant bu akşam üçümüzün yemeğe çıkmamızı dört gözle bekliyordu.»

«Biliyorum ama, biraz daha çalışsam iyi olacak. Elimdeki büstün tam ortasındayım. Hazır, şekil kafamda açıklığa kavuşmuşken, devam etsem diyorum.» Tabii kocaman bir yalandı bu.

«Emin misin?» Genç kadının sesi biraz kaygılıydı.

«Eminim tabii. Tam şekli yakalamışken kaybetmek istemiyorum.»

Deborah tereddütle, «Ben işini kastetmedim,» dedi.

«Neyi kastettin, peki?» Sabrina'nın eli, büstün yarısı yapılmış kulağına doğru uzanmışken, öylece kalakalmıştı. Yoksa Deborah'ın kadınca sezgileri mi harekete geçmişti?

«Ben... Yani benim yüzümden reddetmiyorsun, değil mi? Sakın bu akşam kendini bir fazlalık gibi görme.» Deborah'ın sesi oldukça huzursuzdu.

Sabrina içinden rahat bir nefes aldı. «Yo, hayır, Deborah, gelmek istemeyişimin nedeni sen değilsin. Başka bir akşam gideriz. Aslında bu kadar geç saatte çalışmaya başlamamam gerekirdi. Ama madem başladım, biraz daha çalışsam iyi olacak.»

«Anlıyorum. Bu çalışmanın senin için ne ka-

dar önemli olduğunu da biliyorum. Merak etme, Sabrina.» Kadının sesinde, bir gülümsemenin sıcaklığı seziliyordu. «Grant'a durumu ben anlatırım.»

«Ne anlatacaksın bana?»

Deborah şaşkınlıkla bağırdı. «Grant! Böyle sinsice gelip insanları korkutmaya utanmıyor musun?»

«Sinsice falan gelmedim ben. Siz duymadınız, o kadar.» Hafif bir öpüşme sesi duyuldu. «Evet, tekrar soruyorum. Bana ne anlatacaktın?»

Deborah'ın yerine Sabrina cevap verdi: «Sizinle yemeğe çıkmayıp biraz daha çalışmaya karar verdim, hepsi bu.»

Babası kaşlarını çattı. «Sen bizimle yemeğe gelmiyordun ki! Biz seninle geliyorduk.»

Kız omuzlarını silkti. «Öyleyse başka akşam gideriz.» Fikrini değiştirmemekte kararlıydı.

«Hayır, bu akşam gideceğiz!»

«Grant!» Deborah'ın sesinde gizli bir yalvarma vardı.

«Ama olmaz ki, çok çalışıyor, Deborah!» Adam iyice kızmış görünüyordu. «Şu gözlerinin altındaki mor halkalara bak. Yanakları da iyice çöktü. Uyumuyor. Ağzına bir lokma yemek koymuyor. Sabahtan akşama, daha doğrusu gece yarılarına kadar durmadan çalışıyor.»

Sabrina içini çekti. «Babacığım, abartıyorsun. Üstelik işimin benim için ne kadar önemli olduğunu bilirsin sen.» Aklının başında kalmasını çalışmasına borçluydu. Atölyede geçen saatler de olmasa, Ray'siz bir hayatın boşluğuna dayanması imkânsızdı. «Elimdeki iş biter bitmez, kendime yiyecek bir şey hazırlayacağım, sonra da

doğru yatağa gideceğim, söz. Oldu mu?»

Deborah, «Bence hiç fena bir teklif değil, Grant,» diye mırıldandı. «Sen ne dersin?»

«Ben...» Adam kızgınlıkla derin bir nefes aldı. Ne var ki, dünyada en çok sevdiği varlıklar olan bu iki kadınla tartışmak hiç de hoşuna gitmiyordu. Derin bir göğüs geçirerek onlara boyun eğdi. «Pekâlâ. Bu seferlik evde kalabilirsin. Ama önümüzdeki hafta hep birlikte dışarı çıkıyoruz. Mazeret de kabul etmem. Şimdi, kenara çekil de, şu bırakılamayacak kadar önemli sanat eserine bir göz atayım.»

Babası yanına gelince, Sabrina kenara çekildi. «Ancak kaba hatlarıyla şekillendirdim. Gençliğindeki haliyle Gino Marchetti'nin başını ve omuzlarını yapıyorum. Bir yıl önce, bana düğününde çekilmiş bir resmini göstermişti. Ben de ondan bir tablo yapmayı düşünmüştüm. Ama...» Kız sözünü yarım bıraktı. Kimse de ne demek istediğini sormadı. «Tam Romalı tipi var, değil mi? Çok gururlu ve çok güçlü.»

Grant Lane gözlerine inanamıyormuşçasına, «Yani şimdi bu Gino Marchetti mi?» dedi. «Hani şu dükkânın sahibi olan Gino?»

Sabrina, «Henüz kaba hatlarını yaptım demiştim,» diye savundu kendini.

Bir an sessizlik oldu. Grant Lane yarısı tamamlanmış büstün başını inceliyordu. Birden yana döndü. «Deborah sence kime benziyor bu?»

«Bilmem ki...» Kadın ne diyeceğini şaşırmış gibiydi. «Ben Gino'yu pek iyi tanımam.»

«Bense onu yıllardır tanırım. Sabrina, bunu sana söylemek istemezdim ama, yaptığın büstün Gino'yla ilgisi yok. Üstelik gençliğindeki haline

de hiç benzemiyor.»

Sabrina, «İyi ama, bittiği zaman...» diye itiraza yeltendi.

Babası, başladığı cümleyi onun için bitirdi: «Tıpkı Ray Cameron'a benzeyecek.»

Sabrina, sakin olmasına çalıştığı bir sesle, «Yanılıyorsun herhalde,» dedi. Bir yandan da, acıtana kadar ellerini birbirine kenetledi. Kendisine ihanet ettikleri için bu elleri cezalandırmak istiyordu. «Ray'e hiç benzemiyor, değil mi, Deborah?»

Kadın istemeye istemeye, «Bir benzerlik var,» dedi. «Ama dediğin gibi, henüz bitmemiş.»

«Adamın çok ilgi çekici bir yüzü var. Eğer görebilseydin, onu tuvale geçirme isteğini yenemezdin, Sabrina. Yine de seninle tartışacak değilim. Şanatçı sensin. Gino diyorsan, Gino'dur elbette. Her ikisinde de Romalı tipi var da, ondan bir benzerlik sezdim herhalde.» Grant kolunu kızının omuzlarına dolayarak güven vermek istercesine sıktı. «Şimdi hanımlar, izniniz olursa, bir duş yapıp üstümü değiştireceğim.»

Grant, kızının yanağına bir öpücük kondurduktan sonra atölyeden çıktı. Sabrina, görmeyen gözlerle, tezgâhın üstünde duran kil yığınına bakıyordu. Kalbi acıdan parçalanıyor gibiydi. Deborah'ın hâlâ odada olduğunu unutmuştu. Derken topuklu ayakkabıların tıkırtısı, ona kadının varlığını duyurdu.

«Sabrina, bir şey diyecektim... Ray hakkında...» Sesinde sevecen bir ifade olan kadın, bir an durakladı.

Sabrina soğuk ve kayıtsız bir sesle meydan okurcasına sordu. «Ne olmuş Ray'e?»

«Onunla gereğinden fazla ilgilenmiyorsun ya? Yani kendini kaptırmıyorsun?» Deborah, özel bir konuya girdiğini bildiği için bir an kekeledi. «Yani, onu çok takdir ediyorum ama, bence yine de dikkat etsen...»

«Ve ilgisini ciddiye almasan,» diye tamamladı Sabrina. «Benimle sadece şefkat duyduğu için ilgilendiğini biliyorum.» 'Merhamet' demeye dili varmamıştı.

«İşte buna sevindim.» Kızıl saçlı kadın rahat bir nefes almış gibiydi. «Senden hoşlandığına eminim, Sabrina. Ben asıl senin için kaygılanıyorum. Ona fazla bağlanırsın diye korkuyorum. Bütün çektiklerinden sonra, bunu hiç hak etmedin.»

«Evet, hoşlanıyorum ondan. Bana çok yardımı dokundu. Hattâ kille çalışmamı bile ilk kez o önerdi.» Sabrina içinden, bir mesleğe karşılık kalbini vermenin hiç de adil bir şey olmadığını düşündü. Ama aşk söz konusu olduğu zaman, adaletten kim söz edebilirdi ki? «Merak etme, Deborah. Onun niyetini yanlış anlamış falan değilim.»

Kadın, onu kıskanıyormuş gibi içini çekti. «Sana imreniyorum, Sabrina. Her zaman ayakların yere basar zaten.»

Sabrina kendi kendine, oysa bu kez başım bulutlardaydı diye düşündü. Sonra Deborah, rahat çalışması için onu yalnız bırakacağını söyleyerek gitti. Sabrina da, dalgın dalgın ağzının içinde bir şeyler mırıldandı.

Atölyenin kapısı Deborah'ın ardından kapanınca, Sabrina'nın elleri yavaş yavaş büste uzandı. Kabaca belirtilmiş hatları okşar gibi, usulca

inceledi. Gerçekten Ray'di bu. Buz gibi bir öfke bütün gövdesini sardı.

Kaldır onu ortadan! Parçala! diye emir verdi beyni. Yeniden bir kil yığınına döndür!

Ellerini büstün yüzünün iki yanına koydu. Ama eller, beynin verdiği emri yerine getiremedi. Önce bir damla gözyaşı döküldü gözünden. Sonra onu diğerleri izledi. Derken narin bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

Ama elleri uzun süre boş durmadı. Titreye titreye çalışmaya başladılar. Kille şekillendirdiği yüzün her ayrıntısını ince ince işledi. Bir aşk gösterisiydi bu, bir aşk eseri. Bütün kalbini Ray'e vermemiş bile olsa, kalanları şimdi bu kil yığınına aktarıyordu işte.

Sonraları, Sabrina vaktin nasıl geçtiğinden, saatin kaça geldiğinden hiç haberi olmadığını fark etti. İşine dalıp zamanı unuttuğunu, ancak babası kapıyı vurup açınca anladı. Yüzünden yol yol akan yaşları silecek vakit bulamamıştı. Onun için kapıya arkasını dönüp durdu.

«Biz gidiyoruz, Sabrina. Sözünü unutma. Birkaç lokma bir şey ye. Sonra da doğru yatağa!»

Kız güçlükle, «Peki baba,» diyebildi. «İyi eğlenceler!»

Babasının içeri girişi gözyaşlarını durdurmuştu. Birden ne kadar bitkin olduğunu sezinledi. Hem ruhen, hem de bedenen bitkindi. Babası ile Deborah'ın arkasından ön kapının kapandığını duyunca, tabureye çökercesine oturdu. Yorgun yorgun başını ellerine gömdü. Ne hareket edecek, ne de nefes alacak hali kalmıştı.

Birden kapı vurulmaya başladı. Önce beyni zonkluyor sandı. Sonra sesin, aşağıdaki kapı-

dan geldiğini fark etti. Elleriyle yanaklarını kurulamaya çalışırken, yüzünü buruşturdu.

Kendi kendine yüksek sesle, «Babam anahtarını unutmuş olacak,» dedi. Tabureden kalktı.

Atölyeden aceleyle çıkmaya çalıştı ama, bacakları sanki ona itaat etmiyor gibiydi. Merdivenlerden ikinci kata inerken, kapı daha hızlı vurulmaya başladı.

«Geliyorum, geliyorum!» Sesi öfkeyle fazla yüksek çıkmıştı herhalde. Kapıdaki vurmaktan vazgeçti.

Ensesindeki kaslar gerilip düğümlenmiş gibiydi. Otomatik kilidi çevirip kapıyı açarken, yorgun yorgun ensesini ovmaya başladı.

«Ne oldu? Anahtarını mı unuttun?» Sesine umursamız ve şakacı bir ifade vermeye çalışmıştı. Ama sorusu karşılıksız kalmıştı. Sabrina başını hafifçe yana eğerek dikkatle dinledi. «Baba?»

«Yanağında bir parça kil olduğundan haberin var mı?»

Sabrina Ray'in sesini duyunca elinde olmadan irkildi. Hemen kapıyı kapatmaya çalıştı, ama Ray, tam önünde durarak işi sağlama almıştı bile. Sonra da içeri girdi.

«Nasıl girdin buraya? Ne istiyorsun?» Sabrina'nın sesinde apaçık bir öfke okunuyordu.

«Aşağıda babanla Deborah'a rastladım. Baban beni içeri aldı.» Sabrina'nınkinin tersine, Ray'in sesi çok sakindi.

«Neden?» Sabrina arkasını döndü. Onunla yüz yüze durmaya dayanamayacaktı. Bir yandan da sinirli sinirli yüzündeki kili silmeye çalışıyordu.

«Beni neden mi içeri aldı? Sen çok çalışıyormuşsun, öyle dedi.»

Sabrina şiddetle, «Eh, çalışmıyorum işte,» dedi. «Hem ben onu sormadım ki! Neden geldin demek istedim.»

«Seni yemeğe götürmek için.»

«Hayır.» Başını hızla arkaya attı. Ama kirpikleri, sessiz bir dua okur gibi yere çevrilmişti. Ray'in onu yalnız bırakması için dua ediyordu.

«Hayır cevabını kabul etmiyorum. Madem yemek yiyeceksin, tek başına yiyeceğine benimle ye.»

«Hayır cevabını kabul etmek zorunda kalacaksın, çünkü işim var. Kaldı ki, yalnız başıma yemek yemekten hiç şikâyetçi değilim.» Kendi kendine, 'zaten tek başıma yemek yemeye nasıl olsa alışmak zorunda kalacağım' diye düşündü.

Ray sakin sakin, «Sabrina, inatçılığı bırak!» diye uyardı onu. «Üstünü değiştirmene de gerek yok. Şu önlüğünü çıkart, gidelim. Yemek yedikten sonra işini bitirmen için seni geri getiririm. Bu akşam bitirmen gerekiyorsa, tabii.»

«Beni kandıracağını sanıyorsan, yanılıyorsun.»

Ray iki adımda onun yanına gelerek, önlüğünün kuşağını çözdü. Sabrina, kuşağı yeniden bağlamaya çalışırken de, bileklerini sıkı sıkı tuttu.

Genç kız bileğini ondan kurtarmaya çalışarak. «Bu sefer bana zorbalık edemeyeceksin, Ray Cameron,» diye bağırdı.

Ray, fazla çaba harcamadan onun bileklerini tutmaya devam etti. «Pekâlâ. Bak haberin olsun, bu çok uzun bir gece olacak. Sen evet demeden şuradan şuraya adımımı atmam.»

Boş bir tehdit değildi bu. Hem Ray de, bu tehdidi yerine getirecek kadar cüretkâr ve gururluydu. Ayrıca Sabrina için başka bir tehlike de söz konusuydu. Kolundan bütün vücuduna dalga dalga bir sıcaklık yayılıyordu.

Bir an ağzını sımsıkı kapattı, sonra, «Eğer bu şantajına boyun eğersem, seninle bir yere gidip gitmemem konusunda bir daha benimle tartışmamaya söz veriyor musun?» dedi.

Ray ihtiyatlı bir sessizlikten sonra cevap verdi. «Bir şartla verebilirim.» Sesi buz gibiydi. «Eğer sen neden aniden bana düşman kesildiğini açıklarsan.»

Sabrina soğuk soğuk, «Neden söz ettiğini anlamıyorum,» dedi. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Onun anlamazdan gelmesine kulak asmadı bile Ray. «Söz vermeni istiyorum, Sabrina!»

Genç kız içini çekti. Aslında bu iç çekme falan değil, gizlemeye çalıştığı bir hıçkırıktı. «Peki öyleyse, söz veriyorum. Şimdi bırak beni!» Ray'in bıraktığı bileğini usulca ovdu. «Yine de neden söz ettiğini anlayamadım,» diye yalan söyledi.

Evet, gerçekten ona karşı davranışı değişmişti. Ama dünyada en istemediği şey, Ray'in bunun nedenini anlamasıydı. 'Kör olduğum için bana acıması ayrı bir konu' diye düşündü kendi kendine. 'Ama ona âşık olduğum için bana acımasına kesinlikle izin vermem.'

Ray yavaşça, «Görürüz bakalım,» diye mırıldandı.

Onun bu kendine güveninden nasıl da nefret ediyordu! Önlüğünü kararlamadan, iskemlenin bulunduğunu tahmin ettiği yere doğru fırlattı

Sabrina. Ray'in armağan ettiği fildişi bastonu almak için şemsiyeliğe yöneldi.

«Hadi, bir an önce gidelim de, bitsin bu iş.»

Ray, «Çantanı unutmadın mı?» diye takıldı ona. «İçeri girmek için anahtara ihtiyacın olabilir. Yok, geceyi benimle geçirmek niyetindeysen, o başka.»

Sabrina şiddetle, «Aklından bile geçirme bunu!» dedi.

Ama merdivenlerden hızla çıkıp odasına giderken, bunu düşünmek bile kalbini acıyla doldurmaya yetti.

Çantasını alıp aşağı indi, Ray'in yanından geçerek hızla kapıdan çıktı. Onun alayla, «Artık hazır mısın?» demesini de duymazlıktan geldi.

Arabada da susmaya devam etti. Aslında kaba davranmak niyetinde değildi. Sadece kendini korumaya çalışıyordu. Ray'in neden konuşmadığınıysa tahmin bile edemiyordu.

Sabrina içi parçalanarak, belki de Ray'le son kez birlikte olduğunu düşündü. Tabii Ray sözünü tutarsa. Kendi duygularını bildiğine göre, onunla birlikte olmayı sürdürmesi hem imkânsızdı, hem de uygunsuz. Acı vermekten başka bir şeye de yaramıyordu zaten.

«Sabrina.»

Ray'in yavaşça seslenmesi onu umutsuzluğunun kozasından çekip çıkardı. Yerinde doğruldu. Araba durmuş, motor stop etmişti. Yüzü kıpkırmızı oldu. Neyse ki, arabanın içi karanlıktı.

«Geldik mi?» Başını gururla havaya kaldırdı.

«Geldik.»

Ray'in gelip kapıyı açmasını beklerken, parmakları bastonu sıkı sıkı kavradı. Fildişi bastonun sapındaki kabartmaların izi eline çıkmıştı herhalde. Nereye gittiklerini bilmediği için de, dirseğinden tutan elin ona yol göstermesine razı olacaktı ister istemez. Birkaç adım gittikten sonra, Ray bir kapı açtı ve bir binaya girdiler.

Ayak sesleri yaklaştı. Sonra bir kadın sesi mutlu bir ifadeyle karşıladı onları: «Erken geldiniz, efendim. Paltonuzu alayım.»

Ray paltosunu çıkarıp ona uzattı. «Evet, işim sandığımdan çabuk bitti, Bayan Gibbs. Sizi, Sabrina Lane'le tanıştırayım. Sabrina, bu hanım Bayan Gibbs.»

Sabrina ihtiyatla kadının hatırını sordu. «Nasılsınız, Bayan Gibbs?» Bir yandan da, lokantalara özgü sesleri duymak için kulak kabartmıştı.

«Memnun oldum, Bayan Lane.» Sonra ayak sesleri uzaklaştı.

Sabrina, birileri kendisini duyabilir endişesiyle, «Ne biçim lokanta burası?» diye sordu.

«Lokanta değil.» Adam yine onu dirseğinden tutmuş, yol gösteriyordu.

Sabrina kaşlarını çattı: «İyi ama...»

Ray sakin sakin, «Burası benim evim, Sabrina,» dedi.

Sabrina olduğu yerde kaldı. «Beni yemeğe götüreceğini söylemiştin.»

«Ama lokantaya demedim.» Ray onun dirseğini bırakarak, kolunu beline doladı. «Sen de nereye diye sormadın.»

Genç kız, dönerek onun kolundan kurtuldu. «Beni bir kere daha aldattın, Ray Cameron.» Sesi heyecanla titriyordu. «Hemen eve gitmek istiyorum.»

«Bayan Gibbs'e senin neleri sevdiğini söyledim. O da hoşuna gidecek bir yemek hazırlamak için bir sürü zahmete girdi. Gidersen, çok üzülür.»

Sabrina öfkeyle, «Sen benim duygularıma aldırıyor musun?» dedi, «Ben niye onu üzmemeye çalışacakmışım?»

Ray'in kalın sesi, tehlikeli bir şekilde yumuşadı. «Çünkü sen aslında müşfik ve hassas bir kızsın. Üstelik bana söz verdin.»

«Demek sen sözünü tutmasan bile ben tutmak zorundayım, öyle mi?» Sabrina umutsuz bir hıçkırığa engel olmak için güçlükle yutkundu.

«Ben sana hiç yalan söylemedim.»

«Yok canım. Sadece istediğini yaptırmak için beni kandırdın, bir sürü dolap çevirdin, zorbalık ettin. Ama sen Ray Cameron'sun tabii. Kendi ahlak kurallarını kendin koyabilirsin, değil mi?»

«Oturma odasına geçelim mi?» Ray'in sesindeki soğuk ifade, Sabrina'nın saldırısının etkili olduğunu gösteriyordu.

Gariptir ama, onu kırdığı için hem üzüldü, hem de memnun oldu. Evet ona umutsuzca âşıktı ama, aynı zamanda ondan nefret de ediyordu. Kendisini herkes gibi arzuları ve duyguları olan bir kadın gibi değil de, bahtsız kör bir kız olarak gördüğü için nefret ediyordu. Yine de, yol gösteren kolu itmeye kalkmadı. Sağa döndüler. Ray'in adımları yavaşladı.

Sabrina soğukkanlılıkla yeniden sordu: «Beni niçin buraya getirdin, Ray?»

Ray onun sorusunu anlamazlıktan geldi. «Bütün geceyi koridorda geçiremezdik ya!»

«Evinden söz ettiğimi biliyorsun, pekâlâ,» dedi Sabrina. «Niye beni evine getirdin?»

«Rahat rahat konuşabilelim diye.»

«Arabanda da kimse bizi rahatsız etmezdi. Ona bakarsan bizim evde de...»

«Olur mu hiç? Arabada, bakarsın kafan kızmış, kapıyı açıp dışarı fırlamışsın. Ben sana engel olana kadar, yoldan geçen bir arabanın altında kalabilirsin. Senin evin de olmaz. Orayı avucunun içi gibi biliyorsun. Bazen o kadar inatçı oluyorsun ki, kendimi her an, senin kaçıp kapısını da kilitlediğin bir odanın önünde duvarlara dert anlatmaya çalışırken bulabilirdim. Oysa burada, benim evimde eşyalara takılmak ya da duvara çarpmak tehlikesini göze almadan hareket edemezsin.»

«Bir de neden artık senden hoşlanmadığımı soruyorsun.» Sabrina onun kolundan sıyrılıp kurtulmaya çalıştı, ama başaramadı.

Ray tuzağını kurnazca kurmuştu. Önünü yoklamak için uzattığı bastonun ucu sert bir cisme çarptı.

«Tam karşında kanepe var. Sağında da bir iskemle. Geriye doğru bir adım atıp sağa dönersen iskemleye çarpmazsın.»

Sabrina, acı bir alayla, «Ya ondan sonra ne var?» diye sordu.

«Niye kendin araştırmıyorsun?»

Sabrina onun yol göstermesiyle yavaş yavaş odada dolaşmaya başladı. Bir yandan da, ileri doğru uzattığı bastonuyla, aralarında mesafe bırakmaya dikkat ediyordu. Sonunda, bastonun fildişi ucu, masa bacağına benzer bir şeye çarptı. Kız dikkatle bu cismin yanından dolandı. Masa duvara bitişik duruyordu. Ya da,

hernangi bir düz, katı cisme. Belki de bir kapıydı bu. Sabrina incelemek için elini uzatınca, incecik perdelerle karşılaştı.

«Pencereden San Francisco Körfezi görünüyor.» Ray'in sesi odanın ortasında bir yerlerden geliyordu. «Golden Gate Köprüsü ve Yat Limanı da ayaklar altında.»

Alçak sesle, «Ray ne olur,» dedi Sabrina. «Beni eve götür.»

«Henüz değil.»

«Eğer beni eve götürmezsen, bir taksi çağırırım.» Çenesini meydan okurcasına havaya kaldırdı.

«Telefon nerede, Sabrina? Biliyor musun?» diye alay etti Ray. Genç kız yüzünü onun dikkatli gözlerinden kaçırmaya çalışarak umutsuzca, hıçkırırcasına içini çekti. «Derdin ne, Sabrina?»

Sabrina öfkeyle bağırdı. «Hem beni bu evde esir gibi hapsediyorsun, hem de utanmadan derdin ne diye soruyorsun!»

«Aslında mesele bu değil. Ama ben meseleyi öğrenmeye kararlıyım.»

Sesi gitikçe yakınlaşıyordu. Kalın ve yumuşak halı, ayak seslerini örtmüştü. Sabrina yüzünü onun bulunduğu yöne çevirdi.

Buz gibi bir sesle, «Belki de çocuk muamelesi görmekten bıktım,» dedi.

«Öyleyse çocukluk etmekten vazgeç!»

Sabrina birden irkildi. O kadar yakınında olduğunu fark etmemişti. Ray'in elleri omuzlarına değdi, ama parmakları etine gömülmeden Sabrina hemen kendini çekti.

«Yalvarırım, Sabrina; söyler misin neden ben-

den korkuyorsun? Sana ne zaman yaklaşsam, ürkek bir tavşan gibi titremeye başlıyorsun. Pamela'nın partisinden bu yana hep böylesin. Seni üzen o olay mı? Onun için mi beni yanına yaklaştırmaktan çekiniyorsun?»

Sabrina, kesik kesik soluyarak, «Herhalde o olay sana olan güvenimi artırmadı,» diye cevap verdi. O gecenin, Ray'e âşık olduğunu anlamasına yol açtığını nasıl söyleyebilirdi?

«Sadece kızmıştım. Seni korkutmaya çalışmak aklımdan bile geçmedi.» Ray kızın kaçmasına fırsat vermeden sıkı sıkı omuzlarından tuttu. Ama elleri yine de Sabrina'nın tenini okşar gibiydi.

«Pişman olmak için artık çok geç değil mi?» Sabrina, bu alaycı cevabı verirken, Ray yüzünü görmesin diye başını önüne eğdi. «Artık dost olamayız, Ray, buna imkân yok.»

Ray alçak sesle, «Öyleyse zararı telafi ederim,» dedi ve genç kızı kendine doğru çekti. Sabrina'nın elleri itmek için onun sağlam göğsüne uzandı. Ne var ki, Ray'in dudaklarıyla dudaklarını bulmasına engel olamadı. Aklını başından alan bu ustaca öpüşe cevap vermemek için, gücünü ve iradesini sonuna kadar zorluyordu.

Öpüşme bitmek bilmiyordu. Sabrina da artık Ray'in tutuşturduğu karşı durulmaz yangını daha ne kadar gizleyebileceğini bilmiyordu. Tam dudaklarından kısık bir teslimiyet inleyişi yükselecekken, Ray ağzını onun titreyen dudaklarından çekti.

«Sabrina!» Ray'in boğuk, okşayıcı fısıltısı son darbe mi olacaktı yoksa?

Yüreği ağzına gelmişti. Yine de hislerine hakim olmayı başardı. Soğuk bir sesle, «Şimdi beni evime götürür müsün lütfen?» dedi.

Ray sevgiyle, «Mesele nedir, Sabrina?» dedi. «Benim seni öpmemden korkmuyorsun. Dokunmamdan da. Aslında hiçbir şeyden korktuğunu sanmıyorum. Ama bir şey var, bu kesin. Beni artık görmek istememenin bir nedeni olmalı.»

Sabrina bir an olduğu yerde sessizce durdu. Akla uygun bir mazeret uydurmazsa, Ray'in onu rahat bırakmayacağını anlamıştı.

Soğukkanlılıkla, «Demek gerçeği öğrenmek istiyorsun, «Ray,» dedi. «Dinle öyleyse, gerçek şu: Seni tanıdığımda yalnız ve umutsuzdum. Bir hiçtim, belli bir amacım da yoktu. Sen beni kabuğumdan çıkardın, bana destek oldun. Üstelik, bundan da önemlisi, dünyada her şeyden çok sevdiğim bir alanda çalışmamı sağladın. Bunu ömrüm boyunca unutmayacağım.»

Bir an durdu. Onun dikkatle dinlediğini hissediyordu. «Keşke bunu söylemeye beni zorlamasaydın, Ray. Nankörlük etmek istemiyorum ama, artık ne yalnızım, ne de umutsuz. Mesleğim var, bir de amacım. Zaten ben hayatta başka hiçbir şey istememiştim ki. Birlikte olduğumuz günler beni de çok mutlu etti. Ama sen insana hükmetmek istiyorsun. Bense hayatımı bütünüyle işime adamak istiyorum. Yani sözün kısası, artık sana ihtiyacım yok.»

«Anlıyorum.» Ray geri çekilirken elleri de kızın omuzlarından düştü. Sesine amansız bir ifade gelmişti. «Daha açık anlatamazdın.»

Sabrina, «İnan, seni kullanmak aklımdan bile geçmedi,» diye devam etti. «Ne bilerek, ne de

bilmeyerek. İki hafta önce, zamanımı tamamen mesleğime ayırmaya karar verdim. Ama nankörlük ediyormuş izlenimi uyandırmadan bunu sana nasıl söyleyebileceğimi kestiremedim. Aslında yaptıklarını unutmama imkân yok tabii. Üstelik de bunlara karşılık benden sıradan bir arkadaşlık istiyordun. Bense bunu bile senden esirgeyecek kadar bencilce davranıyordum. Seninle kavga etmeye çalıştım. Kızıp da arkadaşlığımızı bozarsın diye. İşte bütün mesele bu. Gerçekten üzgünüm, Ray.»

Bu yalanları söylerken kirpiklerinden bir damla yaş süzülmüştü. Ama Ray'in sessizliği, söylenenlere inandığını gösteriyordu.

Sesi acıyla kısılarak, «Lütfen beni eve götürür müsün, Ray?» dedi.

Ray acı acı, «Zaten ikimizde de iştah kaldığını sanmıyorum,» dedi. «Kalması da beklenmezdi.»

Dirseğini tutan sanki bir yabancının eliydi. İkisi de tek bir söz etmedi. Ray, onun yanaklarından akıp giden yaşların nedenini de sormadı. Genç kızı evine bırakırken hoşça kal bile demedi. Ama alaycı bir sesle iyi şanslar dileyişi, ta odasına gidene kadar kulaklarında yankılanan Sabrina odaya girer girmez kendini yatağa atıp ağlamaya başladı.

ONUNCU BÖLÜM

«Sabrina! Bir dakika aşağı gelir misin?»

Grant Lane merdivenlerin altından sesleni-

yordu. Sabrina derin bir soluk aldı. «Hemen mi geleyim?»

«Evet, hemen gel. Önemli.»

Sabrina istemeye istemeye, tam şekil vermeye başladığı kil topağının üstünü örttü. Biraz diretseydi babasını bu çok önemli işten vazgeçirebilirdi, ama tartışacak hali bile yoktu. Son iki haftada çok çalışmış, pek az uyumuştu.

Yerinden kalkmaya çalışırken, «Hemen geliyorum,» diye seslendi. «Ne istiyorsun, baba?» Tam merdivenlerin orta yerinde, ensesinde bir karıncalanma hissetti. Bir an, bu duyguya, içinde bulunduğu gerilimin ve harap olmuş sinirlerinin yol açtığını sandı. Sonra, en alt basamakta durarak, başını hızla koridorun bitimindeki kapıya çevirdi.

«Merhaba, Sabrina. İşine engel olduğum için özür dilerim.» Ray'in sesindeki acı alay, kızın içine işledi.

Yüzü sararan Sabrina başını önüne eğdi. Son basamağı da inerek titreyen ellerini cebine soktu. «Bu ne sürpriz, Ray,» diyen sesinde hiçbir hoşnutluk sezilmiyordu. «Seni hangi rüzgâr attı?»

Babası, «Ray buradan geçerken...» diye söze başladı.

Ama Ray nazikçe onun sözünü kesti. «Sana son kez bir iyiliğim dokunsun dedim, Sabrina. Seni Howell Fletcher'la tanıştırmak istiyorum.»

Kibar, ama erkeksi bir ses, «Demek sözünü ettiğin genç hanım bu?» dedi. Adam kızla tanışmak için öne çıktı. «Bayan Lane, umarım ikimiz de bu dostluktan memnun kalırız.»

Sabrina şaşkın şaşkın onun elini sıktı. Sabrina'nın eli yumuşak, düzgün parmaklar tarafından hafifçe kavranıp bırakıldı. «Özür dilerim,» dedi Sabrina, «ama neler olup bittiğini pek anlayamadım galiba.»

«Howell buraya çalışmalarını görüp senin yeteneğin hakkında, neler yapabileceğin konusunda fikrini söylemeye geldi.» Ray'in sesinde en ufak bir sıcaklık sezilmiyordu. Sanki yabancı gibiydi.

«Ben... Sanmıyorum ki...» Sabrina kaskatı kesilerek hemen itiraza başladı. Yaptıklarının henüz bir profesyonel tarafından eleştirilecek düzeye ulaşmadığı kanısındaydı.

Howell Fletcher, «Durumu şimdiden öğrensen daha iyi olur,» dedi. «Hem vaktini boşu boşuna harcamamış, hem de yok yere ümitlenmemiş olursun.»

'Bir hayrım dokunsun.' Ray böyle demişti işte. Sabrina, 'Acaba benim hayal kırıklığına uğramamı mı istiyor?' diye düşündü.

«Yaptıklarımın hepsi yukarıda, atölyemde.» Çenesini gururla havaya kaldırdı. «Sen de geliyor musun, Ray?»

«Hayır, ben kalmayacağım.» Anlaşılan sonuç Ray'i hiç ilgilendirmiyordu. Babasıyla Howell Fletcher'a veda etti. Sabrina'ya ise bir 'hoşça kal' bile demedi.

Sabrina, Howell Fletcher'ın arkasından atölyeye çıktı. Kendini robot gibi hissediyordu. Adamın her parçayı tek tek incelerken, tek bir söz söylememesine bile aldırmadı. Ne tuhaf! Fletcher'ın görüşleri onu hiç ilgilendirmiyordu. Onun için önemli olan tek bir kişi vardı: Ray. Oysa Ray ona en küçük bir fırsat tanımadan

çekip gitmişti!.

Adam düşünceli bir tavırla, «Bunların hangilerini kör olduktan sonra yaptınız, Bayan Lane?» diye sordu.

«Kilden heykelciklerin mi?» diye sordu kız dalgın dalgın. «Hepsini. Sadece resimleri kazadan önce yaptım.»

«Anladığıma göre, Ray Cameron'u birkaç aydır tanıyormuşsunuz.»

«Evet, doğru.» Sabrina elinde olmadan ensesini ovuşturdu.

«Peki, bu büstü nasıl yaptınız?»

Sabrina'nın ağzı acı bir tebessümle kıvrıldı. «Körler elleriyle görür, Bay Fletcher.»

«Peki, ne düşündüğümü sormayacak mısınız? Merak etmiyor musunuz, Bayan Lane?»

Genç kız duygusuzca omuzunu silkti. «Eleştiri yapmaya niyetliyseniz, nasıl olsa engel olamam. Boş iltifatın ise bana ne yararı olur ki?»

«Çok akıllı bir hanıma benziyorsunuz.»

«Her zaman değilim.» Mesela aşk konusunda hiç de akıllıca davranmamıştı.

Sonra Howell Fletcher konuşmaya, daha doğrusu eleştirmeye başladı. Sözlerini dikkatle seçme zahmetine de katlanmadı. Sanki her sözüyle genç kızı allak bullak ettiğinin, üstelik geleceğini yıktığının farkında değil gibiydi. Her heykelciği en ufak noktasına kadar inceledi. Ne kadar önemsiz olursa olsun, her hataya dikkatini çekti. Hataları kendisinin de görebilmesi için kızın heykelciklere teker teker dokunmasını istedi.

O kibar sesiyle hiç durmadan konuşmaya devam ediyordu. Sonunda öyle bir an geldi ki

Sabrina, 'Sus!' diye haykırmak istedi. Başarısızlığın yükü omuzlarını çökertmişti. Hiç değilse son ezici darbeden kaçınmak istiyordu. Karşılıksız aşkın acısıyla çökmüş olan yüzü, büsbütün soldu. Ama son heykelcik de adamın kılı kırk yaran eleştirisinden nasibini alana kadar, çenesini gururla yukarıda tuttu. Adamın sözlerini tedirgin edici bir sessizlik izledi.

Sabrina derin bir soluk aldı. «Böylesine beceriksiz bir amatör olduğumun farkında bile değildim.»

Eleştirmen bir kahkaha attı. «Hey Tanrım! Sen ne diyorsun, çocuğum? Ne beceriksizsin, ne de amatör. Evet, bu heykelciklerin bazılarının hatları biraz cansız. Hatları daha akıcı hale getirmen için çalışman gerekebilir. Ama diğerleri çok çarpıcı. Ray'in yüzüne verdiğin gurur ve kudret ifadesi inanılmaz bir şey. Şu madonnaya benzer heykelciğin yüzündeki hüzün ise, son derece dokunaklı. Resimlerinde olduğu gibi, bu heykelcikler de senin gerçek yeteneğinin insanları model aldığın eserlerde ortaya çıktığını kanıtlıyor. Onlara hayat veriyorsun, insanlara çekici gelen nitelikleri yüceltiyorsun.»

Sabrina onun söylediklerini yanlış anladığını sandı. «Yani siz şimdi çalışmaya devam etmemi mi öneriyorsunuz?»

«Elbette. Üstelik bu hızda çalışır, bu düzeyi koruyabilirsen, sana söz veriyorum, altı ayda sergi açarız.»

Sabrina soluğunu hızla içine çekti. «Şaka ediyorsunuz.»

«Para sözkonusu oldu mu asla şaka etmem.

yavrucuğum. Sakın kızma ama, kör oluşun da bize büyük reklam sağlayacak. Bak, ne yaparız. Senin en güzel tablolarınla en güzel heykelciklerini bir araya toplar, yalnızca seçkin kişileri davet ederek bir sergi açarız...» Sabrina adamın söylediklerinin şaşkınlığından kurtulana kadar, Fletcher bütün tasarılarını sayıp dökmeye koyulmuştu.

Sabrina birden onun sözünü kesti, «Bunu Ray için yapmıyorsunuz, değil mi?» Birden, Ray'in kendi nüfuzunu kullanarak böyle bir şey ayarladığından korkmuştu.

«Yani sana bunları söylemem için bana rüşvet verip vermediğini mi merak ediyorsun?» Kız tereddütle başını salladı. «Ray Cameron beni bugün buraya gelmem için zorladı ama, ismimi kimsenin hatırı için tehlikeye atmam ben! Eğer yeteneğin olmasa, daha da gelişeceğine inanmasam, hiç çekinmeden söylerdim.»

Sabrina adama inanmıştı. Artık zafer kupası ellerinde sayılırdı. Adam tasarılarını açıklarken, bu kupadan içeceği şarabın hiç de tatlı olmayacağını düşündü. Çünkü mutluluğunu sevdiği erkekle paylaşamayacaktı.

Howell Fletcher, önce 'altı ay sonra özel bir sergi' demiş, ama bir süre düşündükten sonra bu tarihi biraz daha ileri atıp serginin aralığın ilk haftasında, yapılmasına karar vermişti. «Tam Noel arifesi,» demişti. «Herkes kesenin ağzını açar.» Sabrina hiç sesini çıkarmamıştı. Onun gözünde sanat ile paranın at başı gittiğini çoktan anlamıştı.

Babası, sergiyi dolaşanlara duyurmamaya

çalışarak, «Başardın, Sabrina,» dedi. «Övgüden başka bir şey çarpmadı kulağıma.»

Sabrina hafifçe gülümsedi. Babasının başarıdan söz etmesinden çok, sesindeki gurur hoşuna gitmişti. Yüzündeki gururlu, pırıl pırıl gülümseyişi görür gibi oluyordu.

Howell Fletcher, Sabrina'nın öbür yanından, «Dünyada övgü dolu sözlerden ucuz ne var, Bay Lane?» dedi. Ama onun sesinde de bir zafer ifadesi seziliyordu. «Evet, Sabrina'cığım, gerçek bir başarı kazandın. Çünkü konuklarımız, tatlı sözler söylemekle kalmıyor, keselerine de davranıyorlar.»

Kız alçak sesle, «Senin sayende, Howell,» dedi.

«Hadi hadi, Sabrina, bırak şimdi diplomatça konuşmayı. Sen de biliyorsun ki, bunda ikimizin de rolü var. Eh, ben biraz dolaşsam iyi olur. Sen burada dur ve güzel görünmeye bak.»

«Sabrina.» Sıcak bir kadın sesini, bir menekşe kokusu izledi. «Benim, Pamela Thyssen. Beni unuttun mu? Birkaç ay önce bize gelmiştin.»

«Tabii, Bayan Thyssen, sizi çok iyi hatırlıyorum.» Sabrina elini uzatarak yüzükten geçilmeyen parmakları kavradı. «Nasılsınız?»

Kadın onu şakacıktan azarladı. «Hiç de iyi sayılmam. Haksız mıyım ama? Nasıl olur da bu olağanüstü yeteneğinden bana hiç söz etmezsin? Hele o Ray'i bir ele geçireyim, bak neler yapacağım! Bunu benden gizlediği için yapmadığımı bırakmayacağım ona!»

«O sıralarda söyleyecek bir şey yoktu ki.» Genç kız sinirli sinirli yutkundu. Ray'in adının

her geçişinde, kalbi duracak gibi oluyordu.

«Ray bu akşam burada olur, başarını seninle birlikte kutlar sanmıştım. Böyle önemli bir olay için, Baja'ya yaptığı yat gezisini yarıda bırakabilirdi herhalde.»

«Ah, demek Baja'da, öyle mi?» Sabrina sesine kayıtsız bir ifade vermeye çalıştı. «Son zamanlarda onu görmüyorum. Bu sergiyi hazırlamak için öyle çok çalıştım ki.»

Anlaşılan Pamela Thyssen, Ray'le aylarca önce ayrıldıklarını bilmiyordu. Sabrina'nın da ona bilgi vermeye hiç niyeti yoktu doğrusu.

«Ray'in ne güzel bir büstünü yapmışsın! Kesinlikle serginin en başarılı parçası. Herkes modeline ne kadar benzediğinden söz ediyor.» Kadının sesinden, duyduğu merak belli oluyordu. «Herhalde Howell da büstün ne kadar beğenileceğini tahmin etmiş olmalı. Koyduğu fiyata bakıyorum da.»

«Ben sadece sanatçıyım.» Sabrina, sergideki eserlerin fiyatlarıyla hiç ilgilenmediğini anlatmak için omuzunu silkti.

Aslında kendisi büstü sergiye koymak bile istememişti. Howell ise, bu konuda onun fikrine boyun eğmemiş, duygusal yaklaşımının kararlarını etkilediğini söylemişti. Sabrina sonunda, büstün satılmaması kaydıyla, ona boyun eğmek zorunda kalmıştı.

İşte o zaman Howell Fletcher'ın kurnazlığının yalnızca sanat ve para konularına özgü olmadığını anlamıştı. Howell, büstün üzerine 'satılık değildir' etiketi asmanın dedikodulara yol açacağını öne sürmüştü. Ona göre, en iyisi büste hiç kimsenin ödeyemeyeceği kadar yüksek

bir fiyat koymaktı. Sabrina bunu da kabul etmişti.

Pamela, «Ray yaptığın büstü görünce ne dedi?» diye sordu.

O sırada yanlarına diğer konuklardan biri gelerek Sabrina'yı tebrik etti ve eserler konusunda fikir öne sürmeye başladı. Böylece genç kız da, Pamela'nın sorusunu duymazlıktan gelme fırsatını buldu. Bir tanıdığı Pamela'yı alıp götürünce de, soruya cevap vermekten tamamen kurtuldu. Tam o sırada bir kadın «Harikulade, Bayan Lane,» diye cıvıldadı «Tam anlamıyla harikulade. Resimler, heykelcikler, hepsi öyle soluk kesici, öyle canlı ki!»

Sabrina kibarca başını salladı. «Teşekkür ederim.» Kadının övgülerine nasıl cevap vermesi gerektiğini kestirememişti.

«Özür dilerim, Bayan Hamilton, ama Sabrina'yı sizden birkaç dakika çalmak zorundayım.» Howell Fletcher'ın yumuşak eli, Sabrina'nın dirseğinden tuttu.

Rahat bir nefes alan Sabrina, kadından özür dileyerek Howell'ın peşine takıldı. Ama bir yandan da fildişi bastonuyla önünü yoklamayı ihmal etmiyordu. Howell'ın, kendisinin kör olduğunu durmadan unuttuğunu, dolayısıyla da sağa sola çarpmasını önleyemediğini öğrenmişti artık.

Nemlenen avuçlarını siyah elbisesinin eteğine sürterek, «Yine kimi görmeye götürüyorsun beni?» diye sordu.

«Bunu sana nasıl söylesem bilmiyorum, Sabrina: «Adamın duyduğu kaygı, sesine yansımıştı. «Büste bir alıcı çıktı. Seni görmek istiyor.»

«Bir alıcı mı?» Kız kaskatı kesildi. «O büstün satılık olmadığını biliyorsun.»

«Senin büstü vermek istemediğini, gerçek değerinin üzerinde yazılı fiyattan çok daha fazla olduğunu anlatmaya çalıştım. Ama ne kadar fazla olduğunu söyleyemedim. Bakarsın adam sağda solda konuşur da, diğer fiyatlarda kuşku uyandırır diye.»

Sabrina, «Zaten daha baştan onu sergiye koymayı kabul etmemeliydim,» diye suçladı. «Büst konusunda neler hissettiğimi biliyordun sen.»

Howell yavaşça, «Evet, biliyordum,» dedi. «Belki sen onun zayıf noktasını bulur, başka bir şey seçmesi için ikna edersin. Büromda bekliyor. Hiç değilse özel görüşme fırsatı bulursunuz.»

Konukları arkalarında bırakarak binanın arka tarafındaki bir hole girdiler. Sabrina kararlı bir şekilde, «Satmayacağım,» dedi. «Tepkisi ne olursa olsun, vız gelir!»

Howell bir şey söylemedi. Sadece yavaşladı ve kapıyı açmaya uzanırken, onu da yavaşça yana döndürdü. Kız, çenesini azimle kaldırarak odaya girdi. Howell kapıyı kapatmadan, usulca «İyi şanslar,» diye mırıldandı ve gitti. Kız olduğu yerde, şaşkın, kalakaldı. Onun kendisine destek olacağını ummuştu.

Sonra birinin ayağa kalktığını duydu. Bu büroda daha önce de bulunmuştu. Büstü almak isteyen kişinin şu anda, soldaki duvarın önünde duran Victoria stili kanepede oturduğunu biliyordu. Yüzünde pırıl pırıl bir gülümsemeyle sese doğru ilerledi.

Elini uzatarak, «Nasılsınız?» dedi. «Adım Sabrina Lane. Howell bana, özellikle sevdiğim bir eserimi satın almak istediğinizi söyledi.»

«Evet, Sabrina, gerçekten öyle.»

Ses, kızı yıldırım gibi çarptı. Kendini kaybetmemeye çalışırken, eli kendiliğinden yana düştü. Zemin ayaklarının altından çekiliyordu sanki. Oysa yalnızca dizleri titriyordu.

«Ray... Ray Cameron,» dedi. Soluksuz kalmış gibi çıkan sesinde zoraki bir neşe vardı. «Ne tesadüf! Pamela Thyssen az önce bana senin tekneyle Kaliforniya'ya, daha doğrusu Baja'ya gittiğini söylüyordu. Aynı anda iki yerde birden bulunmak zor olmuyor mu?»

Ah, o hain Howell! Neden kendisini uyarmamış, büroda bekleyenin Ray olduğunu söylememişti sanki.

«Pamela'nın söylediklerinde yanlış bir şey yok. Aslında daha bir süre kalmayı düşünüyordum.» Yine Sabrina'nın kanını donduran o soğuk ifadeyle konuşuyordu. «Bu akşam istediğin başarıya kavuştun? Kendini nasıl hissediyorsun?»

Sabrina'nın kalbi, «Berbat!» diyordu. Ama sesi, «Harika!» dedi.

«Seni bu siyah elbiseyle gören matemde sanır, ama yine de sana çok yakışmış. Çok şıksın. Sonra boynundaki inci kolye de sade, ama zarif. Elbiseyle kolye tenine solgun, ama garip bir güzellik veriyor. Sanki büyük bir acı çekmiş, ama sonunda bu acıyı yenmeyi başarmışsın gibi. Basın acıklı hikâyeni pek beğenmiş olsa gerek.» Ray yine her zamanki gibi alaycıydı.

Sabrina ona asıl acısının görme duyusunu kay-

betmekten değil, onu kaybetmekten kaynaklandığını söyleme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Ray'in sesindeki acı alayı duymazlıktan geldi.

«Hâlâ o bastonu kullanıyorsun, öyle mi? Hayret! Şimdiye kadar çoktan başkasını almışsındır diye düşünüyordum.» Ray fildişi bastondan söz edince, Sabrina bastonun sapını sıkı sıkıya yakaladı. Sanki armağanını geri almasından korkuyor gibiydi.

Sinirli sinirli omuzunu silkerek, «Neden başka baston alayım?» dedi. «Bundan memnunum.»

Ray kayıtsızca, «Korkma,» dedi. «Bastona duygusal bir anlam vermekle suçlamayacaktım seni. Ama yaptığın büstü, yani benim büstümü görünce, acaba dostluğumuzu mutlulukla mı hatırlıyorsun diye merak ettim.»

«Elbette!» Sabrina'nın sesi duyduğu sevginin coşkusuyla titriyordu. «Üstelik, yüzünden hoşlandığımı sana daha önce de söylemiştim. Yüz hatların hem güçlü, hem de gururlu.»

«Howell büstü alacağımı söyledi, değil mi?»

«Evet ama, bu kadar bencil olduğunu sanmıyordum, Ray.» Gülüşü pek kırık döküktü Sabrina'nın. «Hiç insan kendi büstünü satın alır mı?»

«Fena mı işte, ilerisi için beni sürekli uyarır.»

«Ray, ben...» Sabrina hafifçe yan döndü. Onun soğuk, hattâ dondurucu bakışlarla profilini izlediğini seziyordu. «Bir... bir yanlışlık oldu. Howell seninle benim konuşmamı istedi, çünkü... çünkü büst satılık değil.»

«Neden?» Ray onun kekeleyerek yaptığı açıklamadan hiç de üzülmüşe benzemiyordu. «Bu serginin amacının, sergilenen eserleri satmak olduğunu sanıyordum.»

«Evet öyle, ama bu parça satılık değil.» diye itiraz etti Sabrina. «İşte bunun için fiyatını çok yüksek tuttuk. Kimse alamasın diye.»

Ray sakin sakin, «Ben satın alıyorum işte,» dedi.

«Hayır! Onu sana veremem!» Genç kız umutsuzlukla içini çekti. «Geri kalan her şeyi aldın benden. N'olur, bırak da bu bana kalsın.»

«Senden her şeyi almak mı?» Ray kesik kesik güldü. Sonra elini uzatıp parmaklarıyla kızın bileğini kavradı. «Senden ne aldım ben? Kullanılan bendim, unuttun mu yoksa? Neden paramı da almıyorsun öyleyse? Sana verdiğim, değerli olan her şeyi aldın!»

«Merhamet! Acıma! Halden anlama!» Öfkeyle söylenen her kelimenin sonunda, Sabrina bastonu yere vuruyordu. «Bu alçaltıcı şeyler ne zamandan beri değerli oldu? Ve kimin gözünde? Herhalde benim değil! Sen bana hiç aldırmadın! Gerçekten hiç aldırmadın! Ben senin için, iyilikte bulunacağın biriydim, o kadar!»

«Hâlâ sana acıdığımı mı sanıyorsun?» Ray bezginlikle derin derin içini çekti.

Sabrina, «Beni sevmiyorsun,» dedi. «Bu kesin!»

«Peki, ya sevseydim?» Ray'in eli kızın ensesini kavrayarak başını kendisine çevirdi. «Bir şey fark eder miydi?»

Sabrina, 'keşke dokunmasaydı bana,' diye düşündü, 'sırtımı bir alev yalamasaydı böyle, belki kalbimi parçalayan işkenceye dayanabilirdim.' Oysa şimdi içi eriyip gitmişti. Gururu artık para etmiyordu. Sendeleyerek adamın göğsüne yaslandı.

Özlemle içini çekerek, onun ceketine sinmiş

olan tıraş losyonunu kokladı. «Eğer beni biraz sevmiş olsaydın, Ray, seni böylesine umutsuzca sevmek bana zor gelmezdi. Ama hangi kız, gözleri görmüyor diye kendisine acıyan bir adamla birlikte olmak ister?»

Ray «Evet, sen körsün Sabrina,» dedi. Sanki sırtından büyük bir ağırlık kalkmış gibiydi. Ensesindeki elini kızın beline kaydırırken, öbür eliyle de şefkatle yanağını okşuyordu. «Sana hiçbir zaman acımadım. Acıyacak vaktim de yoktu zaten. Çünkü o sırada sana âşık olmakla meşguldüm.»

Sabrina onun sevecen kucaklamasından sıyrılarak heyecanla, «Ah, Ray, alay etme benimle!» diye haykırdı. «Kendimi yeterince ayıplanacak duruma düşürdüm zaten. Bir de senin alay etmene gerek yok!»

«Seninle alay etmiyorum. İnan bana şu son aylarda yaşadığım cehennem hayatı hiç de komik değildi.»

«Ben körüm, Ray. Beni nasıl sevebilirsin?» Sabrina, kendisine işkence etmemesi için ona yalvarıyordu.

«Benim cesur ve güzel prensesim, seni nasıl sevmem?» Ses tonu inanılmayacak kadar yumuşak ve okşayıcıydı. İçtenliği Sabrina'yı ürkütüyordu.

«Beni yeniden aldatmıyorsun, değil mi Ray? Eğer yalnızca yaptığım büstü istiyorsan, n'olur böyle yapma! Büstü alınca artık bana yalan söylemeyeceksen, onu memnuniyetle sana veririm.»

Bir çift el omuzlarından tuttu. Ray onu göğsüne bastırdı. Sonra ellerini alıp kalbinin üstüne bastırdı. Kalbi Sabrina'nın avuçlarının altında hızla atıyordu. Sabrina'nın kalbi de, onunla yarışmak için hızlanmıştı sanki. Ray onun yüzünü ellerinin arasına alarak, kapalı gözlerine sevecen öpücükler yağdırdı.

Sonra heyecanla, «Kör olman, kollarımın arasındayken kendini tam bir kadın gibi hissetmene engel olmuyor, sevgilim,» diye fısıldadı.

Sabrina, başını onun göğsüne yaslayarak, «Bana hiç belli etmedin, bir kez bile,» diye mırıldandı.

«En azından yüz kere belli etmek istedim, hem de yüz ayrı şekilde.» Güçlü kollarıyla, tekrar kaçmasından korkuyormuş gibi sımsıkı sarıyordu Sabrina'yı. «Seni nerdeyse ta başlangıçtan beri seviyorum. Belki de yağmurdan kaçıp tekneme sığındığımız gece sevmeye başladım. Bilmiyorum. Ama kendi kendime işi aceleye getirmemem gerektiğini söyledim. Gururluydun, inatçıydın, sürekli tetikte duruyordun, üstelik kendine hiç güvenmiyordun. İlk başlarda seni sevdiğime inandırmaya çalışmadım. Çünkü nasıl olsa bana inanmazdın. Onun için sana kendine güven aşılamaya çalıştım. Bir kez aklına koydun mu, yapamayacağın hiçbir şey olmadığını sana göstermek istiyordum. Bu arada, kendini beğenmişlik de ettim tabii. Kendine güvenmeni sağladıktan sonra seni kendime âşık edeceğimi düşündüm. Artık bana ihtiyacın olmadığını söylediğin zaman, bana ne büyük bir darbe indirdiğini tahmin edemezsin.»

Ray, yüzünü Sabrina'nın yüzüne dayayarak gülümsedi. Sabrina ona daha da sokularak heyecanla, «Sana ihtiyacım vardı, seni umutsuzca istiyordum,» diye mırıldandı. «Sen durumu fark

eder de bana daha çok acırsın diye ödüm kopuyordu.»

«Acımak mı? Öyle bir şey aklıma bile gelmedi. Gurur duyuyordum, evet. Ama hiçbir zaman sana acımadım.»

«Gurur mu?» Sabrina soran ve şaşkın yüzünü ona çevirmişti.

«Seninle hep gurur duyuyordum. Sana ne zaman meydan okusam, hemen karşı koyuyordun.» Hafifçe dudaklarından öptü.

Sabrina muzip bir gülümseyişle, «Önce karşı koyuyor, sonra kabul ediyordum,» dedi.

«Hiç kimse senin uysal olduğunu söyleyemez. İnatçı ve bağımsızsın sen, ama uysal değilsin. İlk karşılaştığımızda da kanıtladın bunu zaten. Yüzüme bir tokat attın.» Ray usulca güldü.

«Sen de bana tokat attın.» Sabrina parmaklarının ucuyla onun yanağını okşadı. «Önce çok kızdım. Sonunda da sana âşık oldum.»

Ray'in parmakları hemen onun okşayan elini kavrayıp avucunun içini öptü. «Hadi, şimdi söyle, Pamela'nın evinde benden niye kaçtın?»

Sabrina dedi ki:

«Senin Roni diye bir kızla konuştuğunu duydum. Kız, benimle acıdığın için birlikte olduğunu söylüyordu. Üstelik onu kıskandırmak istediğini de söyledi. Ona karşı çıkmadın, Ray. Hiç değilse arkadaşın olduğumu söylemeni bekledim. Ama sen onun hayırseverlikten ve zavallı bir bahtsızdan söz etmesine göz yumdun. Gerçeği söylüyor sandım. O yüzden kaçtım senden.»

Ray içten gelen bir kahkahayla güldü:

«Evlendiğimiz zaman, senin işitme duyunun ne kadar hassas olduğunu hiç aklımdan çıkarmayacağım.» Yüzünü Sabrina'nın saçlarına gömerek, hayatından memnun bir şekilde gülümsedi. «Eğer bize biraz daha kulak misafiri olsaydın, Roni'ye başkalarının işine burnunu sokmamasını, evleneceğim kız hakkında böyle laflar edilmesinden hoşlanmadığımı söylediğimi de duyardın.»

«Ray!» Yüreğinden yükselen sevginin heyecanıyla genç kızın sesi kısılır gibi oldu bir an. «Benimle evlenecek misin?»

«Eğer bu bir teklifse, kabul ediyorum.»

Sabrina acıyla içini çekerek, «Lütfen... lütfen alay etme benimle.»

Ray'in ağzı yeniden şefkatle dudaklarını örttü. Bütün kuşkularını gideren, sevgiyle dolu bir öpüştü bu. Sabrina ona bütün sevgisiyle karşılık verdi. Vücudunu onun vücuduna yapıştırırken, Ray de dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Yıllar kadar uzun gelen dakikalardan sonra Ray titreyerek onu kollarından uzaklaştırdı. Sabrina sallanarak, parmaklarının altında soluyan, düzensizce kalkıp inen göğse yaslandı. Ray, onu kendinden biraz uzağa itti.

Sabrina sevgiden kalbi sancıyarak, «Sevgilim, seni öyle çok seviyorum ki,» dedi.

«Ben de etten kemikten bir insanım, yavrum.» Sesinin sertliği, aşkının büyüklüğünü gösteriyordu. «Biraz daha sürerse, çok geç olur.»

Ray onu tekrar kollarına alırken, «Kendime hakim olmamı hiç de kolaylaştırmıyorsun,» diye mırıldandı.

«Biliyorum,» diye fısıldadı Sabrina. Bir saniye sonra, dudakları, bir daha ayrılmayacakmışçasına birbirine kenetlenmişti.